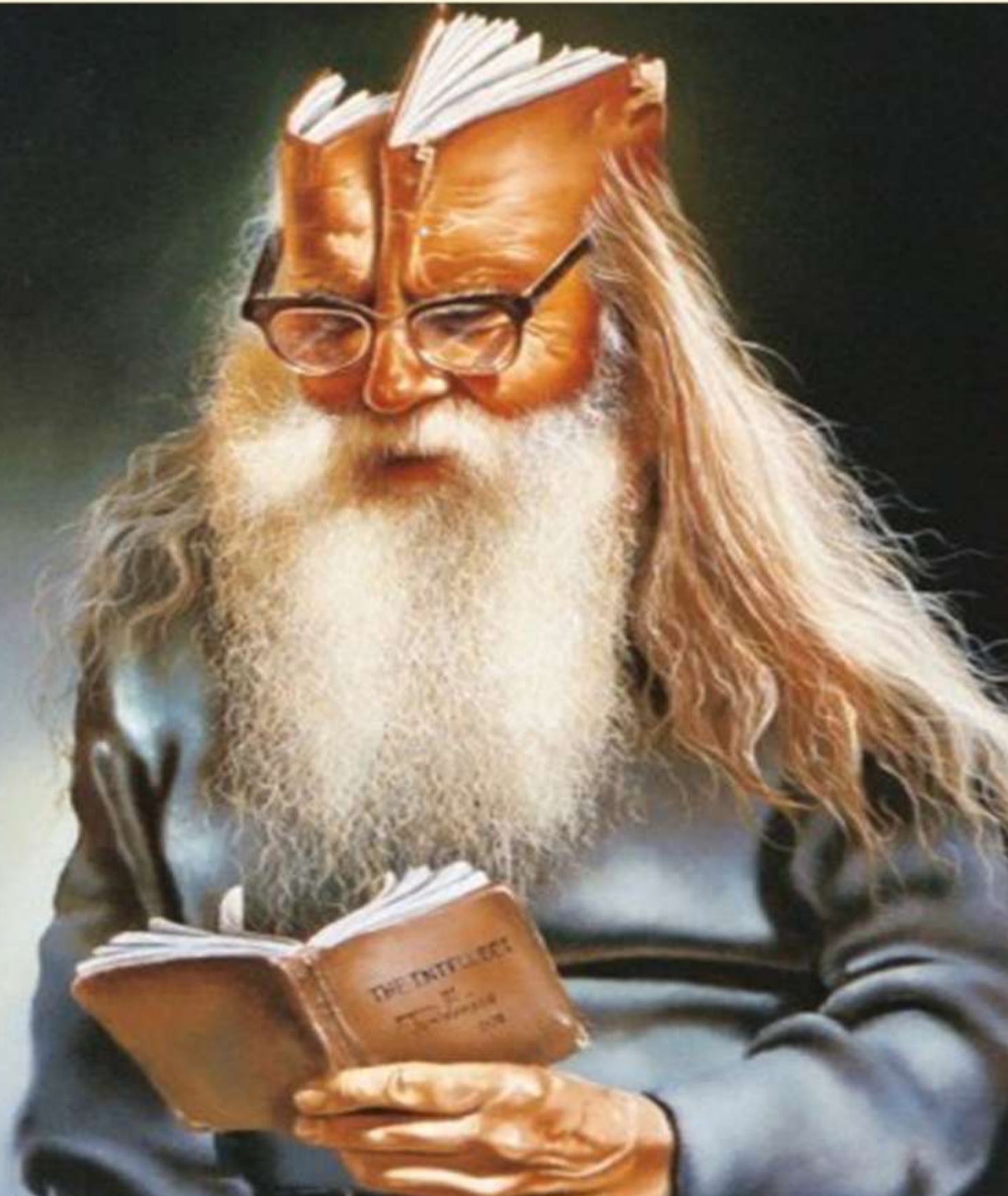

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154

Noiembrie 2022 (Anul XIV) Nr. 165 (11/2022)

BOEM@

Noiembrie 2022 (Anul XIV) Nr. 11 (165) - 42 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida **A.S.P.R.A.**

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Editor: S.C. InfoRapArt Galați - Editura InfoRapArt

11 / 2022

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor-șef adjunct: Denisa Lepădatu

Redactori: Tănase Dănilă, A.G. Secară,
Mihaela Vaida, Grigore Grigore, Dan Ion Sanda,
Lucia Pătrașcu, Cristina Roșu

Grafică: Elena-Liliana Fluture
Tehnoredactare: Daniela Cașu

Colaboratori: Maria Timuc (București), Luca
Cipolla (Italia), Lidia Grosu (Chișinău), Laura
Ilinca (Franța), Florin Logreșteanu (Craiova),
Ligia Popa (Cluj-Napoca), Melania Cuc (Bistrița),
Carmen Racoviță (București)

XXXXXXXXXXXXXXXX

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul
www.boema.inforapart.ro

actualizat permanent de: *InfoRapArt*

Email: boema@inforapart.ro,

petrerau@yahoo.com

Telefon: 0726 337376

ADRESA REDACȚIEI: Str.Regiment 11 Siret, Nr. 17,
Bloc C20, Ap. 42, parter, Galați, 800331

Abonamente: boema@inforapart.ro, tel: 0726 337376

- În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.
- Materialele trimise trebuie să fie în format electronic (Word, RTF, PDF) și să conțină diacritice.
- Din respect pentru cititorii noștri, revista nu publică decât în mod excepțional texte apărute în alte publicații (inclusiv pe internet).

**Literatură
și
Artă**

DIN CUPRINS

Poezie: Daniel Corbu (p.3), Alexandru Cazacu (p.3), Pablo Naruda (p.9), Ioan Romeo Roșianu (p.13), Mihaela Poduț Ienuțaș (p.19), Adrian George Itoafă (p.24), Constantin Bejenaru-Beco (p.25), Eugenia Rada Ioniță (p.31), Mónica Tóth (p.31)

Proză: Dan Ion Sanda: Nemțoaica Mihaela Shitenhelm (p.15), Marin Năstase: Tunarii (2) (p.20), Constantin Arcu: O zi confuză pentru tânărul pensionar (p.26), Bogdana Baciuc: Lună plină (p.37), Eugen Oniscu: Inima străinului – Nuvelă-foileton (12) (p.38)

Cronică de carte: Ionel Necula: Cărămida lui Culiță Ioan Ușurelu (p.7) / Mihaela Gudană – Cu mine, aici (p.8)

Eseu: Andrei Paraschivescu: Credeți în Dumnezeu? (p.4) / Democrație și stabilitate (p.5) / Chestiunea morții lui Hamlet (p.6), Ligia Popa: Singurătatea unui artist: Utrillo în Montmartre (Jurnalul unei snoabe) (p.10), Vicu Merlan: Radiografia pălmașului roman (II) (p.14)

Note de lectură: Constantin Stancu: O poveste pentru oameni de ieri și oameni de azi (p.30), Nicolae Toma: “Nu ți-am vorbit până acum” (p.32), Ghiță Nazare: La trecerea stelei (p.33), Petronela Apopei: Un vulcan fără zăgazuri (p.34)

Anunț: Redacția: Festivalul de Poezie și Epigramă “Romeo și Julieta la Mizil”, ed. XVII-a, (p.36)

Catrene: Aurel Scarlat: Versuri (p.48)

Grafică:

Coperta I: Jim Warren – *The Intellect*

Coperta IV: Carmen Racovita – *Acrilica*

Interior: Grafică de Elena Liliana Fluture

www.boema.inforapart.ro

Daniel CORBU

IARTĂ-MĂ, PATRIE!

Te-am văzut pe internet Patria mea
mică și urgentă
și pe tine, Doamne al patriei mele!
Și-atunci am înțeles că tot ce pornește
din sine se întoarce la sine.
Oglinzilor nu le-am fost niciodată de-ajuns.
Iartă-mă Patrie!
uneori m-am gândit prea mult la mine
uneori te-am uitat.
Iartă-mă, Patrie!
MĂINE AȘ PUTEA SĂ DISPAR AȘA CUM STAU
CU ACESTE CĂTUȘE DE AER LA MĂINI.
Măini de care mi-i frică
pentru că pot deveni prea posesive
mi-i frică de privirile mele
că pot deveni prea lacome
și mai ales mi-e frică de șira spinării
că ar putea să se îndoie în fața troglodiților
și să se spună că eu am vrut asta.
Iartă-mă, Patrie! Locuindu-te
am potrivit cuvintele limbii tale în versuri amare
le-am ocrotit și le-am sărutat umbra
ca unor fericite monade.
M-am sprijinit pe realitatea mea de om
oarecare într-un timp oarecare
pe coloanele tale de pământ
pământ înrouat, brutal și definitiv.
TOTDEAUNA DE PARTEA PĂRȚII
CARE VISEAZĂ
am iubit și-am scris iubirea
amestecat cu mătasea celor o mie de ceruri.
Până când am aflat că tot ce pornește din sine
se întoarce la sine
până când am aflat că fericirea există.
Până când ÎN UMBRA CETĂȚILOR NOASTRE
UN BĂRBAT CU NUMELE MEU
A ÎNTEMEIAT O SINGURĂTATE.

Alexandru CAZACU**Tempo rubato**

Melodia cu un tempo rubato
pe strada unde urmele pisicii
prin zapada abia asternută
accentuau uniformitatea subtilă a albului din jur
Eram gata să credem în evenimentele ce se
întâmplă numai dacă tu le vei iniția
asemenea unui actor pe scena plină cu alți actori
cărora trebuie să le vorbească
să le spună ceva care să le atragă atenția
prin tăcerea parțial sofisticată parțial otrăvitoare
care își ramifică rădăcinile
într-o mică neînțeleasă spaimă
în răsfrângerile de adevăr crud
asemenea unor alge ce se irizează
lumina hieratică a ninsorii

Ambulatoriul

Târziu în Noiembrie roșul deschis al dimineții
căzut peste roșul închis al frunzelor din curtea
ambulatoriului
și medicii din pavilion vorbind deloc cinic ori
pesimist
despre situația materiilor prime și distopiile sociale
Cuvintele rostogolindu-se în frig odată cu tumba
veveriței
ce mi-a zărit privirea printre castanii creșcuți
în fața blocului EKG unde o ușă de sticlă se
deschide și se închide rapid
odată cu raza de soare pe care o reflectă
aruncând-o departe
dincolo de marginea orașului unde începe liziera
pădurii prin care ne-am plimbat aproape
o duminică întreagă
într-un timp jumătate cald jumătate iernatic
Îți amintești cu precizie acum
toate gesturile de atunci
ca o imagine ce se strânge în alte cercuri de imagini
și ne spune când bun venit
când la revedere

Aici departe

Arcul aprins al serii dintre două ceasuri
când din turnurile unei cetăți fortificate
cad bulgări mari de zăpadă albastră
Diminețile au valoarea unui bildungs roman
Oglinzile încastrate în ușile șifonierului
încep să arate tot ce au putut vedea vreodată
Scaunele de răchită din foisor
iau conturul trupurilor noastre
și încep să întrebe și să umble
Din ghivecele cu garoafe aflate
pe treptele unei scări de lemn se înalță un abur firav
A început să doară amintirea răni
mai mult decât toate rănilor
Vara din noi a rămas aici departe

Andrei PARASCHIVESCU

Credeți în Dumnezeu?

Întrebarea «credeți în Dumnezeu?» atrage o mulțime de întrebări legate de existența omului și a universului în general. Dumnezeu devine o primă cauză care atrage toate consecințele până la ultima. Există momente când fiecare dintre noi ne punem întrebarea existenței eliminând tot ceea ce se interpune între EU-l concret și absolutul. Dumnezeu devine atunci cauza cauzelor sau cauza tuturor cauzelor. Dostoievski scria: «pentru mine o cauză atrage o alta și așa mai departe, la infinit». Întrebarea este: «ce se poate întâmpla dacă n-ar exista pe lume decât tu și Dumnezeu?» (Bergson).

Vom remarca, mai întâi, că Dumnezeu rămâne un principiu *de ordin superior*, ceea ce numim Absolut. Absolutul e accesibil omului datorită *inteligenței* sale. Cei care cred că absolutul e omul, cred într-un fel în Dumnezeu ca principiu *intern* al existenței. El este, în realitate, și intern și extern, cu precizarea că extern e aici un termen cu sens *temporal* și nu spațial. Avem de a face cu un Deus *IN* machina, nu cu un Deus *ex* machina. Spațiul nu are exterior, ci timpul. Spațiul e o *manifestare* a timpului. Timpul este o *inventie continuă*; nesfârșită și fără început.

Omul e o *tentativă* a universului de a fabrica dumnezei. Dumnezeu ar putea fi asimilat cu o energie sau un câmp de forțe care conduc la dragoste. Așa cum a remarcat Edgar Allan Poe în *Eureka*, singurul principiu al spațiului este atracția și repulsia. Pe plan spiritual vorbim de iubire și ură. Pe plan moral vorbim de pace și război. Pe plan temporal vorbim de simultaneitate și de întârziere. Timpul determină spațiul și nu invers, din simplul motiv că mișcarea este o *funcție de timp*.

Dacă ne întoarcem la vechii greci, găsim, la presocraticul Parmenide, o lungă demonstrație (în Platon, «Parmenide sau Despre idei») legată de existența principului superior numit acolo UNU. UNU, scrie Parmenide, este imobil și inalterabil. Dacă ar fi mobil s-ar *mișca* în interiorul a *altceva* și n-ar mai fi UNU. Dacă ar fi alterabil, și-ar *schimba starea* și n-ar mai fi UNU. Pentru Parmenide, a fi e totuna cu a gândi. Descartes a greșit crezând că gândirea *determină* existența («cogito ergo sum»). Gândirea *este* existența.

Dacă în planul realității gândirea reprezintă existența, să vedem ce se petrece în planul absolutului sau al ideilor. Iată problematica existenței lui Dumnezeu la Dostoievski.

1. Dacă Dumnezeu nu există, Kirilov trebuie să moară.

2. Dacă Dumnezeu nu există, Kirilov poate fi Dumnezeu.

Concluzie: ca să fie Dumnezeu, Kirilov trebuie să moară.

Avem deci: $(K = D) = (\text{NON-K})$ unde NON-K e Kirilov mort. Rezultă $K = D = \text{NON-K}$ ceea ce este absurd.

Frica de moarte împinge omul să creadă în Dumnezeu cu toate că, așa cum scrie Tolstoi unde, în «viața de apoi» nu ți se va propune decât ceea ce ai trăit deja, adică propria ta viață. Paradisul și infernul sunt niște noțiuni iluzorii care nu schimbă cu nimic ceea ce am fost cu adevărat: oameni care am făcut și bine și rău.

Dumnezeu nu e un bătrân bărbos aflat în ceruri și nici o femeie care dă naștere universului (așa cum s-a afirmat de curând). Dumnezeu e invenție; gândire; suflu; energie creatoare; spirit; suflător; dragoste. Dumnezeu nu a creat omul «după chipul și asemănarea lui» fiindcă nici chipul și nici asemănarea lui nu sunt unice: ele sunt multiple; gândirea singură e unică. În toată această multiplicitate există o unitate și această unitate e timpul.

Dumnezeu nu e nici «matematician», fiindcă atunci ar trebui să calculeze totul în fiecare clipă, dar ar mai trebui să se calculeze și pe el însuși fără să mai vorbim că-n această ipoteză ar fi vorba de un creator complet determinist deci lipsit de libertate.

«Dumnezeu nu joacă zaruri» a spus Einstein. Ideea de hazard e proprie unei gândiri sau unei inteligențe, cum scrie Bergson: «hazardul e o noțiune care se umple sau se golește de sens după cum o inteligență intervine sau nu în proces». La fel și cu noțiunea «destin». Dacă Dumnezeu e gândire și inteligență iar omul joacă zaruri, atunci Dumnezeu joacă și zaruri.

Știm că răul nu e minciună ci ceea ce *se apropie* de adevăr. Răul e Cicikov, adică un personaj care *pare* bun: o *contrafacere* a adevărului. De aceea răul apare *după* bine sau, dacă vrem, răul implică binele: $\text{RĂU} \leq \text{BINE}$. De asemenea, negația implică afirmația: $\text{NU} \leq \text{DA}$. Nu invers!

Motivul pentru care răul implică binele este că răul urmărește să se *substitue* binelui. Motivul pentru care negația implică afirmația este că «negația e o afirmație despre o afirmație care, ea, afirmă ceva despre un obiect» (Bergson). Obiectul nu poate fi negat *în sine*. Obiectul e negat în mod *indirect*. În mod similar, absența implică existența, fiindcă absența pornește de la ideea de existență a unui obiect la care se *adaugă* o construcție mentală suplimentară, cum că obiectul *s-a deplasat* și în locul lui a rămas un loc «gol». În realitate obiectul n-a dispărut. ci s-a *mișcat* sau s-a *transformat* (zahărul din ceașca de cafea, de pildă).

Așadar, Binele, Existența, Afirmația sunt cele trei aspecte ale acestei realități în care trăim, iar răul, absența și negația sunt aspecte *de ordinul doi*.

Afirmația lui Kirilov «*totul e bine*» nu stă în picioare, fiindcă răul nu e bine (crima, minciuna, violența, contrafacerea binelui nu sunt bine, ci rău). Cu alte cuvinte Binele este Absolut în vreme ce răul e relativ, fiindcă nu poate *înlocui* Absolutul. Neantul

(continuare în pag. 5)

nu se poate *substitui* lui UNU (Parmenide). Minciuna nu se poate *substitui* Adevărului. Negația nu se poate *substitui* Afirmației. În sfârșit, omul nu se poate *substitui* Absolutului. Totul ține de ceea ce Camus a definit cel mai bine ca fiind un viitor ideal al umanității : anume vremea în care «fiecare va spune celuilalt *că nu e Dumnezeu*». Asta deși, cum scrie Tolstoi, «Împărăția cerului este *în voi*»!

DEMOCRAȚIE ȘI STABILITATE

Nici un sistem politic de astăzi nu poate pretinde că e «stabil» și cu atât mai mult democrațiile occidentale în care, la acest început de mileniu, instabilitatea a devenit monedă curentă începând cu criza financiară din 2008.

Se vorbește mult de țările «*în curs de dezvoltare*» care nu sunt democrații, ci monarhii autocratice (India), dictaturi militare (China) sau dictaturi autocratice (Rusia).

Nimic nu-i mai stabil în univers decât *ansamblul său* care privește *forma* și nu *conținutul*. Universul este UNU și, pentru a fi UNU, *durează*. La fel, un partid politic ajuns la putere *ar vrea să dureze*, dar *nu poate dura*. Totul este efemer, în afară de gândirea care conduce la UNU sau la principiul identității. Un sistem social viabil trebuie să facă în așa fel încât *revendicările* unei minorități să fie în acord cu *nevoile* colectivității. Legile și regulamentele nu trebuie să stăvilească libertatea individuală, conținând-o în același timp în cadrul nevoilor colective proprii societății pe care o numim civilizație.

Însă o societate bazată pe bani, adică pe un mijloc de schimb *complet arbitrar* și care este un mijloc de schimb în măsura în care este și un mijloc de *oprimare*, nu poate *rămâne* o democrație. Și ea trebuie să se schimbe pentru a supraviețui, altfel riscă să se autodistrugă din cauza conflictelor de interes ce pot apare chiar în interiorul mecanismelor de *stabilitate* pe care încearcă să le *mențină* în ciuda ineficienței lor, ba chiar al *absurdității* lor.

Mașinăria trebuie să-și schimbe singură mecanismul altfel riscă să se blocheze și să explodeze. Omul trebuie să oprească violența care începe și se sfârșește în societatea bazată pe bani. Acest tip de societate axată pe *încredere* pur și simplu nu poate *dura*; nu poate fi *stabilă* în măsura în care fiecare «se încrede» în fiecare. Dacă unul sau mai mulți indivizi nu mai au încredere în ceilalți și dacă ei sau ceilalți au speculat pe banii altora, iată că întregul mecanism se prăbușește ducând cu el toată încrederea necinstiților și cinstiților care au «avut încredere» în escroci.

Încrederea nu este o valoare. *Generozitatea*, da. E vorba aici de o diferență de *natură* și nu de grad. Generozitatea e a *da* și nu a lua; generozitatea e a face bine și nu a face rău, sau a nu rămâne indiferent la nefericirea celorlalți; generozitatea e «*a munci pentru ceilalți*» și nu pentru sine contra celorlalți; generozitatea e a-i face pe ceilalți fericiți nu nefericiți. Generozitatea, în sfârșit, e a-ți iubi aproapele și nu a te îndepărta de dragoste.

De ce a inventat omul banii? Pentru a oprima sau pentru alt motiv? E foarte probabil ca banii să fie rezultatul a două tendințe contrare care au devenit convergente. Banii reprezintă o forță de opresiune în măsura în care repre-

zintă o măsură a muncii omului și această măsură e cu totul *arbitrară* după *bunul plac* al stăpânului care o *deține*.

Prin asta stăpânul dispune de sclavi pentru a clădi monumente (piramide, temple,...) șosele și, în primul rând, un aparat de stat însărcinat cu menținerea ordinii stabilite care se cheamă armată. Armata reprezintă deopotrivă o dovadă de forță interioară și exterioară. Ea menține ordinea în interiorul țării tot așa cum poate ieși din țară pentru a cuceri alte țări vecine sau îndepărtate. Dacă pe vremea faraonilor armata mergea după bogățiile țărilor vecine, astăzi armata operează din ce în ce mai departe pentru a deveni o forță de dominare *globală*. Problema e că avem de-a face astăzi cu armate *multiple* dintre care cea mai puternică e cea care dispune de cel mai mare buget. De aceea armata devine din ce în ce mai mult o prăpastie financiară la care se adaugă o diminuare a efectivului în măsura în care individul *refuză să moară* când i se cere să-și «servească patria» fiindcă e clar că a ucide sau a supune străinul cu armata privește *spațiul*: armata, astăzi, se vrea *globală*.

Mai există însă și un alt aspect al armatei care e *temporal*. Armata caută să stabilească un *statu quo* o stare a lucrurilor *statică*; stabilitatea puterii aflată *la conducere*. Tocmai acest aspect *temporal* al armatei s-a conservat de-a lungul istoriei.

De pe vremea faraonilor, trecând prin imperiul grec și roman, și până la «războiul total» declarat de Hitler, războiul a devenit *global*. Crima a devenit o crimă *de masă*. Victimele au devenit *anonime*.

În schimb, războiul de lungă durată n-a reușit să aducă stabilitatea țărilor supuse, ci mai degrabă *instabilitatea* lor. Dacă numim stabilitate faptul de a bombarda masiv o țară până la supunerea ei completă constatăm că există țări, precum Vietnamul sau Afganistanul, care *nu pot fi supuse* prin forța brută. Pornind de aici putem afirma, fără să greșim, că dacă instabilitatea e proprie stării *interne* a unui sistem; sistemul poate și trebuie chiar să rămână *imobil* în ansamblu și *numai* în ansamblu. Cu alte cuvinte, cu cât coborâm mai mult în detaliile sistemului, cu atât găsim mobilitate (particule elementare aflate în vibrație) în vreme ce cu cât ne depărtăm de detalii, cu atât sistemul se prezintă mai omogen pentru a ajunge imobil *în ansamblu*.

Dacă ansamblul sistemului nu e imobil asta ar însemna că sistemul nu mai e unul ca atare ci face parte dintr-un sistem mai vast dat fiind că se mișcă în interiorul a *altceva* care-l înglobează și atunci nu mai putem vorbi de UN sistem ci de *mai multe* sisteme. Astfel, când vorbim de UN sistem trebuie să-l considerăm *unic* în *multitudinea* particulelor sale și *imobil* în ansamblu.

Extrapolând, universul *în ansamblu* trebuie să fie *imobil* și *inalterabil* în vreme ce lucrurile care-l compun («celelalte lucruri» ale lui Parmenide) sunt în mod necesar *mobile* și *alterabile*. Spațiul e *stabil*; timpul e *instabil*. Timpul e instabilitatea însăși. Spațiul e *unic*; timpul e *multiplu*. Spațiul e *realitate*; timpul e *inventie*. Spațiul e *gândire*; timpul e *conștiință*

(continuare în pag. 6)

(o *diminuare* a gândirii cum o numea Plotin). Spațiul e *prezență*; timpul e *absență*. Spațiul și timpul dau naștere unei *vibrații*, ceea ce face că universul este și nu este; trăiește și moare; își amintește și reinventează; e stabil și instabil *deopotrivă*.

Tot așa, un sistem politic, cu cât e mai stabil, cu atât tinde către *imobilism* și *obișnuință*; adică spre *corupție* ducând la *propria lui dispariție*, în vreme ce un sistem politic *instabil*, cu cât tinde către *mobilitate* cu atât devine obiectul *invenției* și *supraviețuirii* legată de *incertitudinea* însăși a viitorului său.

Democrația este un sistem politic *instabil*, în vreme ce tirania și dictatura sunt legate de *stabilitate*. Dar cum stabilitatea nu e valabilă decât pentru *spațiul universal în ansamblu*, incertitudinea instabilității devine certitudinea democrației, pe când certitudinea stabilității devine certitudinea tiraniei care duce la propria ei dispariție așa cum s-a întâmplat întotdeauna. Toate dictaturile au sfârșit *în timp*, fiindcă trecerea de la o incertitudine iluzorie la incertitudinea reală nu e decât o chestiune de timp, adică de *întârziere*. Am văzut, în ultimele luni, prăbușirea tuturor dictaturilor din Africa de nord: Tunisia, Libia, Egipt, Iordania.

Instabilitatea se află mereu acolo unde se găsește o *aparentă* stabilitate. Momentele de oprire, în domeniul social, sunt similare cu momentele de oprire ale naturii. Spre exemplu trecerea de la instinctul pur (insectă) la inteligență (uman) marchează un punct de oprire în evoluția vieții pe planeta noastră și fiindcă e vorba de un punct de *oprire*, inteligența apare ca o *schimbare de natură* față de instinct. Reversul medaliei - căci, vai, există unul! - e că-n același timp cu apariția inteligenței, *opusul* ei apare și el: stupiditatea sau imbecilitatea care se *opun* inteligenței ca o tendință de-a trage omul către instinctul original; către animal; către anti-inteligență, în sfârșit, către prostie. Propriul inteligenței este gândirea. Propriul instinctului este acțiunea. Iată de ce omul gândește înainte de-a acționa în vreme ce insecta acționează fără să gândească, instinctiv. Omul se gândește la conservarea speciei, în vreme ce insecta acționează pentru conservarea individului, *nefiind conștientă* că face parte dintr-o specie. Omul acționează local pentru propria sa supraviețuire și global pentru supraviețuirea speciei. Animalul acționează local pentru supraviețuirea lui, *neștiind* că acțiunea se înscrie în *schema* de supraviețuire a speciei.

La fel cu democrațiile și dictaturile. În democrație, omul își utilizează inteligența care-i spune să acționeze *pentru schimbare* în timp ce-n dictatură omul se *teme* să acționeze și schimbarea, neproducându-se, tirania se instalează pe lungă durată. E și motivul pentru care un individ care trăiește într-un sistem totalitar va avea *impresia* că timpul se scurge mai *lent* câtă vreme un individ care trăiește într-o democrație nu va mai simți trecerea timpului.

Vom spune, ca să încheiem, că stabilitatea politică e o iluzie fiindcă stabilitatea atrage schimbarea tot așa cum schimbarea atrage o nouă schimbare. Aici pietrele (individii) trec, apa (societatea) rămâne.

Chestiunea morții în Hamlet

A fi, **sau a nu fi**, aceasta NU este întrebarea! (s.m.)

Asta se datorează faptului că *neființa nu are sens* și, dimpotrivă, *ființa ESTE*.

Pentru a rezuma, propoziția *corectă* este «A FI.» PUNCT!

Adevărata întrebare a lui Shakespeare (i.e. cea din actul 3, scena 1) este următoarea:

CEVA poate sau nu poate FI **după** moarte.

Chestiunea devine: cum viața trăită ESTE (a fost) *înainte* de moarte ceva trebuie SĂ FIE (va fi) *după* moarte. Întrebarea următoare, atrasă de precedentă, va fi: CE?

Dacă moartea este ultimul vis (cel mai lung), după moarte ultimul VIS va reuși să devină *real*? Asta nu e sigur, fiindcă frica de moarte oprește acțiunea omului; *tocmai*: A VISA.

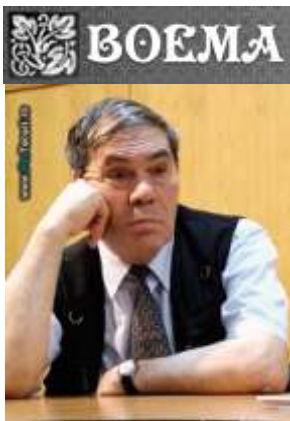
Sufletul chinuit al lui Hamlet (*întrebarea*) apare pentru motivul c-a *simulat* nebunia. Căci, la un anumit stadiu, simulația (vis și minciună și - astfel - virtualitatea sau ne-realitatea) devin realitate și realitatea devine simulație (vis) și - prin asta - Hamlet devine *incapabil să acționeze*. Frica de moarte va îngheța însăși *voința de acțiune*.

Cum conștiința transformă toate acțiunile oamenilor într-o urmărire a fricii de moarte, devenim astfel lașii propriei noastre vieți.

La sfârșit, înțelegem că problematica existenței la Hamlet nu e decât o *remușcare* a crimei comise, uci-gându-l pe Polonius pentru liniștea sufletului tatălui său care devenise o fantomă *încătușată*, incapabilă de acțiune în lumea reală altfel decât *prin intermediul brațului fiului său*. În fața realității unei crime, și astfel a unei morți comise în urma voinței unei fantome, Hamlet dă în nebunie și visul devine realitate: *acum este un criminal*.

Iar dacă privim, acum, chestiunea existenței în destinul lui Hamlet, retrospectiv, vom descoperi că după moarte sufletul omului e încă în măsură să acționeze prin intermediul trupului altuia, după viziunea altuia, stocată în memoria codată a Sufletului Sfântului Duh, care este *natura însăși*. Numai un geniu putea fi capabil să decodeze existența intercalată cu incertitudinile de după moarte din ceea ce numim o capodoperă, în care, putem acum s-o afirmăm cu certitudine, natura descrie singură propriul ei geniu prin mâna însăși a marelui Shakespeare.

Ionel NECULA

Cărămida lui Culiță Ion Ușurelu

De curând, prietenul meu de-o viață, Culiță Ioan Ușurelu, m-a împovărat din nou cu o carte masivă, și desfoliată cât o Biblie - **Dialoguri polifonice** (Editura Roman Papyrus Media, 2022). Nu este prima dată când cărturarul din Odobești mă gratulează cu asemenea alcătuirii calofile burdușite, de parcă ne-ar paște apocalipsa și n-ar vrea să se piardă imensa înțelepciune cumulată de omenire de la Facere la des-Facere. Adunată între două co-perți de carte, experiența spirituală a omenirii poate înfrunța cu mai multă siguranță veacurile și intemperiiile vremurii.

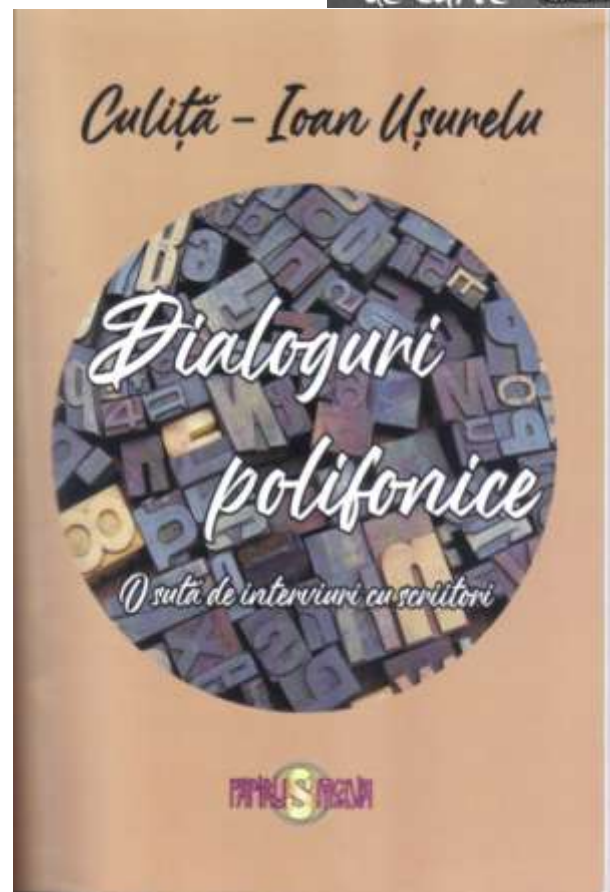
N-aș vrea să spun vorbe mari, dar cartea pe care îmi propun s-o comentez în aceste rânduri marginale, chiar este o frescă a culturii românești contemporane, un fel de enciclopedie în care coexistă și la care au contribuit cam toți cei ce se irizează ca valoare ostensibilă în cultura românească. Este, desigur, un document privind peisajul spiritual vrâncean, dar și un azimut din înălțimea căruia se poate evalua mai exact starea de cultură și nivelul istoric și potențialului spiritual românesc.

Pe Culiță Ioan Ușurelu l-am apreciat și l-am simțit aproape de multe decenii și în tot acest timp, n-a apărut în relațiile noastre nici o fisură prin care să se strecoare suspiciunea sau neîncrederea. Este încercat de ideea scriitorului total și cred că în mare parte chiar este, pentru că prea face de toate: a supralicitat imaginarul narativ în câteva lucrări de referință, editează o revistă de cultură - probabil cea mai longevivă revistă apărută în spațiul vrâncean - patronează o editură și un concurs dedicat cu precădere debutanților și chiar a descoperit și lansat deja mai mulți scriitori talentați și este în centrul multor manifestări culturale din Focșani și în general din Vrancea istorică.

Ce eveniment cultural vrâncean nu-l are în centrul ei, ca inițiator sau moderator, pe Culiță Ion Ușurelu?

Revin însă la carte: am subliniat deja masivitatea ei (circa 700 de pagini în format academic), dar, de fapt, așa cum este structurată circumscrie un moment din mișcarea noastră culturală, așa cum s-a coagulat după acel decembrie de foc, când toate criteriile au fost reformate, bulversate sau asumate discreționar. În cele peste o sută de interviuri - unele acordate de autor unor reviste de cultură, altele luate unor personalități bine așezate în viața noastră culturală - mustește întreaga zbatere a spiritului românesc, în dorința lui de a se afirma sporitor și concordant cu ceea ce se pritocește în lume.

Prin sagacitatea provocărilor, dar și a răspunsurilor primite din partea celor intervievați, putem spune că volumul lui Culiță Ioan Ușurelu este o *carte de învățătură*

și oricine o citește rămâne mai bogat în cumuluri și cu un pat germinativ mai fertil. Regăsim în acest cadru partenerial al interogațiilor cam toate personalitățile care nervurizează spiritul vrâncean, de la regretații Ion Panait și Constantin Frosin până la Janine Vadislav, Costică Neagu, Adrian Botez și Paul Spirescu, dar și marile valori ale culturii naționale, de la Nicolae Breban și Varujan Vosganian până la Valeriu D. Cotea și Nicolae Manolescu.

Există în această carte o risipă de inteligență și atâtea dovezi de erudiție cum mai rar se poate întâlni într-o singură carte. Prin varietatea problemelor puse în dezbatere, prin diversitatea subiectelor propuse spre analiză și prin dezinvoltura cu care intervievații răspund provocărilor putem spune că această carte este o întreagă bibliotecă în miniatură. Din paginile ei răzbat talazurile unei epoci controversate așa cum într-un ghioc marin se aude vuetul oceanului învolburat.

Va fi greu, de nu cumva imposibil, pentru cineva interesat de istoria spiritului vrâncean să facă abstracție de acest reper bibliografic și la fel de greu va fi și viitorului istoric al literaturii române să ignore travaliul acestui nou Felix Aderca modern. Căci este, prin felul cum răscolește prin viața și opera celor interogați, un adevărat Felix Aderca al epocii noastre.

Cum am mai precizat, în conținutul ei, cartea mai conține interviurile acordate de autor unor reviste de cultură, și o fișă de scriitor privind bogata sa activitate literară - recunoscută, printre alții, de academicienii Nicolae Breban și Valeriu D. Cotea. Ultima diviziune este consacrată comentariilor

(continuare în pag. 8)

pronunțate asupra cărților și personalității sale literare de critica literară reprezentată de Ion Rotaru, Petre Isachi, D. Brăneanu, P. Plopeanu, Lucian Strochi, Petruș Andrei, Gh. Istrati, Emilian Marcu, Th. Codreanu și mulți-alții.

Anticipez că prin masivitatea ei, această carte va descuraja dorința cititorilor în achiziționarea și lectura ei, dar și cine se va încumeta în parcurgerea ei, va ieși serios înzdrăvenit în cunoașterea fenomenului cultural românesc. Ideal ar fi ca să nu lipsească din nici o bibliotecă, pentru a fi pusă la dispoziția celor obișnuiți să întârzie prin sălile de lectură.

Îl felicit pe autor pentru această frumoasă ispravă cărțurărească și sper ca filiala din Bacău a Uniunii Scriitorilor o va avea în vedere atunci când se vor evalua creațiile membrilor ei.

Mihaela Gudană – Cu mine, aici

Abia se uscaser cerneala pe comentariul la volumul de versuri ce mi-l încredințase poeta cu ceva timp în urmă și iată că mă gratulează cu o nouă plachetă de versuri - **Cu mine, aici** (Editura Rafet, Rm. Sărat, 2022 - premiata, cum aflu din surse convenționale, de generosul editor Constantin Marafet.

Am regăsit, și în această bijuterie de carte, aceeași sensibilitate glazurată, aceleași involburări ale Erosului năvalnic și aceeași dispunere cuminte, dar plină de can-doare, de fior și de căldură umană. Mihaela Gudană știe să proceseze omenescul din om, să-l abordeze emoțional și să-l infuzeze cu lirism.

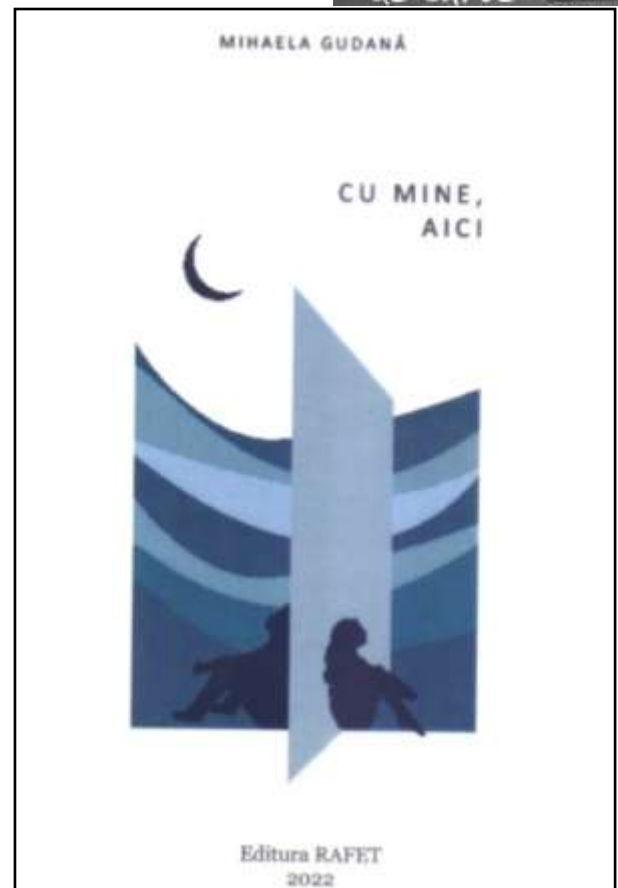
Există în conținutul noii plachete de versuri o tentație nereprimată de a conferi fenomenului o ținută antropomorfică și de a-l infuza cu demnitate generică, prototipală, de a-l ridica la rang de esență. Spunea Lessing că prin felul cum liricizează esența, generalul, universalul, poezia, este, sau poate fi mai filosofică chiar decât filosofia. Or, autoarea noii plachete de versuri, nu-și vitaminizează poezia din răscolirea ontologiei pentru a ajunge la esență. Ci ridică la rang de esență fenomenalitatea lumii date, îi conferă ținută prototipală și o demnitate refuzată de Geneză. Maniera este expresionistă, dar e vorba de un expresionism dublat de impresionism împregnat de fior, de emoție, de sentiment.

Noaptea numai visul doare
Ziua poartă numai vini
(**Punți de cuvinte**)

Văd umbre de primăvară
În părul miezului de noapte
(**Înflorirea noastră**)

Trece ziua ispitită
Îmbrăcată-n flori de robe
(**Strada**)

Întunericul ne privește pe geam
(**Fără lumină**)

*Știu că tu nu m-ai uitat
Mă descoperi iar în floare
Mugure nedesfăcut
Când pe stradă o cicoare
Luminează-n vis pierdut.
(**Strada**)*

Cum se vede, cel mai adesea, poeta conferă însușiri și atribute omenești unor elemente din natură (vântul, primăvara, întunericul) având menirea de a însufleți textul, de a-i conferi vitalitate și chiar o nuanță metafizică. Dominant este, și în lirismul Mihaelei Gudană, tema iubirii, poezia de dragoste consacrată sentimentului cel mai popular, cu tot cortegiul de stări subiective pe care, de regulă le provoacă (gingășie, duioșie, gelozie), deși nu lipsesc din paleta subiectelor sale nici pastelurile, reflecțiile, adumbririle metafizice de gând, care ridică valoarea poeziei cu cel puțin o octavă.

Este, orice s-ar spune, o poetă matură și mă bucur că și-a croit un drum așa de convingător și frumos în lumea scriitorilor. O felicit sincer pentru această carte și-i promit că atât cât vom sta în lumină îi voi urmări prestațiile lirice cu același interes nediminuat.

Pablo NARUDA

Cântecul de disperare

Răsare amintirea ta din noaptea unde-s scufundat.
 Râul își leagă de mare lamentația obstinată.
 Părăsit asemeni cheiurilor în zori.
 Este ceasul plecării, oh părăsitle!
 Peste inima mea plouă corole reci.
 Oh santină de moloz, cumplită peșteră
 cu naufragiați!
 În tine s-au adunat războaiele și zborurile.
 Din tine și-au înălțat aripile păsările cântului.
 Ai înghițit tot, ca depărtarea.
 Ca marea, ca timpul.
 Totul în tine a fost un naufragiu!
 Era ora veselă a asaltului și a sărutării.
 Ora stuporii ce ardea ca un far.
 Neliniștea pilotului, furia scafandruului orb,
 turburea beție a dragostei,
 totul în tine a fost un naufragiu!
 În copilăria de ceață sufletul meu înaripat și rănit.
 Pierdute descoperitor,
 totul în tine a fost un naufragiu!
 Te-ai legat de durere, te-ai agățat de dorință.
 Te-a doborât tristețea,
 totul în tine a fost un naufragiu!
 Am împins înapoi zidul de umbră,
 am pășit dincolo de dorință și de faptă.
 Oh trup, trup al meu,
 femeie pe care am iubit-o și am pierdut-o,
 pe tine în ceasu-acesta umed,
 te chem și te prefac în cânt.
 Ca un pahar tu ai primit nemărginita duișie,
 și cioburi te-a făcut
 ca pe-un pahar nemărginita-uitare.
 Era neagra, neagra singurătate a insulelor,
 și acolo, femeie de iubire,
 în brațele tale m-ai primit.
 Erau setea și foamea, și tu ai fost rodul.
 Erau durerea și ruinele, și tu ai fost miracolul.
 Ah femeie, nu știu cum m-ai putut păstra
 pe pământul sufletului tău,
 și pe crucea brațelor tale!
 Dorința mea de tine
 a fost cea mai teribilă și cea mai scurtă,
 cea mai nepotolită și mai beată,
 cea mai intensă și cea mai avidă.
 Cimitir de sărutări,
 încă mai sunt focuri pe mormintele tale,
 încă mai ard ciorchinii ciuguliți de păsări.
 Oh gura mușcată, oh sărutatele membre,
 oh dinții înfomețați, oh trupurile împletite.
 Oh copulația nebună de speranță și efort
 în care ne încleștam și deznădăjduiam.
 Și duișia, ușoară ca apa și făina.

Și cuvântul de-abia-nceput pe buze.
 Mi-a fost destinu-acesta,
 cu el dorința mi-a călătorit,
 s-a prăbușit în el dorința-mi,
 totul în tine a fost naufragiu!
 Oh santină de moloz,
 totul cădea-năuntrul tău,
 ce durere nu ai vlăguit,
 ce valuri nu te-au înecat.
 Din val în val încă ai pălpâit și ai cântat
 stând în picioare ca un marinar
 la prova unei corăbii.
 Încă-ai mai înflorit în cânturi,
 încă-ai mai spart curenți.
 Oh santină de moloz, tu puț deschis și-amar.
 Palid scafandru orb, nefericit oștean,
 pierdute descoperitor,
 totul în tine a fost naufragiu!
 Este ceasul plecării, crudul și-nghețatul ceas
 pe care noaptea îl supune oricărui orar.
 Centura zgomotoasă a mării încinge țărmlul.
 Se ivesc stele reci, emigrează negre păsări.
 Părăsit asemeni cheiurilor în zori.
 Doar umbra mi se răsuțește
 tremurândă-n mâini.
 Ah dincolo de toate. Ah dincolo de toate.
 Este ceasul plecării. Oh părăsitle!

Traducere de Dan Munteanu Colan

Poem IX (Îmbătat de pini)

Îmbătat de pini și lungi sărutări,
 ca vara conduc cea mai rapidă
 corabie de roze,
 aplecat spre sfârșitul zilei înguste,
 stăruind în trainica mea frenezie marină.
 Palid și zdrobit de apa-mi hămesită,
 plutesc în mirosul acid al climei dezgolate,
 încă înveșmântat în sunete amare și cărunte
 și-ntr-o tristă coamă a ceței dezolante.
 Călit de pasiuni,
 călătoresc pe singurul meu val,
 al lunii, al soarelui, arzând și rece,
 pe neașteptate,
 liniștit în trecătoarea insulelor norocite,
 albe și dulci ca șoldurile calme.
 În noaptea udă, garderoba mea
 de sărutări tremură
 încărcată cu fluxuri electrice de nebunie,
 cu eroism despicând visele
 și înveninând rozele ce mă împânzesc.
 În susul apei, din sânul valurilor urcânde,
 trupul tău paralel se predă brațelor mele
 ca un pește prins în eternitate
 de sufletul meu,
 viu și agale, în încordarea dedesubtul cerului.

Traducere Ionuț Popa

Ligia POPA

Singurătatea unui artist: Utrillo în Montmartre Jurnalul unei snoabe

Cum capitala Franței e prea complexă și prea bogată în artă și mâncare, și nu poate fi închisă în câteva cuvinte (ar fi păcat, de fapt) am ales să vorbim doar despre un cartier al ei: *Montmartre*, cel mai boem loc din Paris, cel mai sărac sat din zonă, la sfârșitul secolului al XIX-lea, unde își făceau veacul artiștii boemi ai vremii, dintre care unii au ajuns vedetele marilor muzee de azi. Unul dintre aceștia este nimeni altul decât *Maurice Utrillo*, singurul, de fapt, care s-a născut și a trăit aici, fiind considerat un produs 100% al zonei.

Maurice Utrillo (1883-1955)

Cartierul este în zona cea mai înaltă a Parisului, undeva în spatele imensei Sacre Coure și a apărut constant în operele unor mari pictori ca Matisse, Van

Montmartre

Gogh, Renoir, Toulouse-Lautrec, Picasso, care au trăit și studiat aici. Chiar și azi îi atrage pe pictorii en-vogue care, în piața centrală își așează șevaletele și pictează cu orele și nu mică mi-a fost mirarea ca într-o zi să găsec aici chiar un maestru al penelului, cu expoziții personale la New York și Londra, venit să exerseze ceva, nu știu ce. Și câți or mai fi...

Am remarcat că, mai nou, Montmartre un fel de shopping-area pentru americanii și japonezii cărora li se pare cool că unele dintre clădiri au apărut în mini-seria *Emily in Paris*, despre o new-yorkeză care se mută în Franța și devine influencer în Instagram. Cam atât și casa roz... pe care oricum o știm tocmai din tablourile lui Utrillo și, poate, ale lui Picasso, înainte de a apărea în rețelele sociale.

Maison Rose

Este vorba clar despre un loc *la modă* unde se mănâncă orice și mult, cu convingerea că totul e autentic, specific locului, dar, ca în orice alt oraș turistic, nu e chiar așa. Astfel, la baza dealului, pe rue Lepic, e, de exemplu *Caffe des 2 Moulins*, care

Buillon du Pigalle

apare și în minunatul film *Amelie*, un loc simpatic, creat pentru vizitatori dar foarte departe de ceea ce

(continuare în pag. 11)

e un local franțuzesc adevărat. Nici *Le Chat Noir*, de mai sus, pentru care afișele de prezentare au fost pictate de Toulouse Lautrec nu mai e ce era, din păcate, dar compensează *Bouillon du Pigalle*, unde este mai tot timpul o coadă imensă de oameni care așteaptă să prindă un loc la mese. E un clasic care rezistă așa de la sfârșitul secolului al XIX-lea și nu abandonează rețetele *de casă*: *boeuf bourguignon* (carne de vită în vin roșu) și *brandade de morue* (cod, cu cartofi și măslina) și la ouăle poșate într-un fel anume. Ciudat e că până și aici prețurile sunt mai mici decât... în Cluj, de exemplu.

Un alt loc interesant pentru cei cărora le place să cunoscă un loc explorând bucătăriile și cramele e *Vigne Clos Montmartre*, o podgorie ascunsă în inima Parisului în care se produc doar 100 de sticle pe an. Atât. Cine are noroc poate gusta vinul din Montmartre, ci nu... asta e.

Și pentru că o zonă așa pitorească merita un pictor pe măsură, am ales unul luminos, alcoolic și foarte boem: *Maurice Utrillo*, un geniu lipsit de cultură, cu grave probleme psihice, dar foarte talentat, care, într-unul din puținele momente în care nu a fost într-un ospiciu, a primit o medalie de onoare pentru munca sa, din partea statului francez.

Mama lui a fost model și amantă pentru cel puțin trei pictori faimoși (Lautrec, Renoir, Degas) și pictoriță extraordinară, la rândul ei: Suzanne Valadon.

Am mai zis povestea, dar mi se pare fascinantă: se zice, deci, că după ce l-a născut, Suzanne l-a dus pe micul Maurice să îl arate potențialilor tați, ocupat fiecare cu arta lui, cu atelierul lui. Primul, Renoir, l-a privit lung pe copil și, oripilat de culoare lui, a zis că sigur nu e al lui (cu așa o nuanță ce să facă?). Nici Degas nu a fost mai blând când, după o analiză lungă, a concluzionat că, din

păcate, cu asemenea forme, Maurice nu avea nimic în comun cu el și lumea lui (deci și forma era greșită). Așa a rămas micul Maurice cu o paternitate incertă până când în Paris a apărut, venit din Spania, Miguel Utrillo, artist și poet mediocru, care s-a declarat mândru și norocos să își pună semnătura pe munca a doi mari artiști ca Degas și Renoir și să primească și sprijinul material și sincer al unuia dintre soții lui Valadon pentru recunoașterea copilului. (Oricum, toți tații au sprijinit discret întreținerea micuțului și a mamei, până la un punct).

Povestea îi aparține pictorului Diego Rivera, care așa râdea și de Utrillo jr. și de toți ceilalți implicați... De ce nu? Avea un umor ciudat mexicanul...

Pe micul Maurice l-a crescut bunica lui, alcoolică, care când a văzut că micuțul face crize de epilepsie l-a tratat cu vin roșu, așa că la 9 ani copilul Suzannei Valadon era alcoolic, dar alcoolic rău. Dormea în șanțuri, picta cartoane pentru vin roșu și multe altele, iar bunica îl aștepta de la școală cu câte o sticlă de Rouge, ca să nu facă scandal, nu de alta...

Ajuns la maturitate s-a împrietenit cu Modigliani, care era la fel de bețiv ca el, dar și scandalgiu

(continuare în pag. 12)

pe deasupra, și, din cauza lui, a ajuns prin arest, clinici de nebuni și alte încurcături. Chiar și așa, picta mereu, pe orice, pentru oricine.

Cei mai mulți fani îi avea printre polițiștii de la secția din Montmartre și hangii care îi dădeau băutura pentru desene. Pe lângă asta, "pictorul blestemat", cum i se zicea, a fost un artist al detaliilor, așa că a fost ales să deseneze costumele pentru baletul lui Diaghilev, foarte vestit în epocă.

Despre arta lui Utrillo este greu să vorbim, fiindcă e una intuitivă, a momentului, care reflectă un pictor trist, însingurat, deșolat și invizibil pentru ceilalți, o mare dramă. E evident, însă, că a avut trei perioade: cea urbană, cea albă și pe cea multicoloră. Lumea tablourilor lui nu a fost altceva decât un cadru pentru o umanitate ciudată și în continuă mișcare, în care femeile cu șolduri late din orașele cu zăpadă nu se uită nici în stânga, nici în dreapta, ci se grăbesc spre niciunde, ignorând tot din jur, acaparate de lumea lor. Oamenii sunt și ei mici și pierduți...

Maison Rose azi

Cine putea simți asta mai bine decât un alcoolic, mereu dat deoparte, mereu ignorat?

Multe ar mai fi de zis, dar finalul poveștii merită toată atenția: a cunoscut o fată și s-a lăsat de băut, devenind excesiv de credincios și cuminte, așa că a murit liniștit, într-o stațiune balneară, ca un pensionar cuminte, la vreo 70 de ani, iar în urmă au rămas nenumărate tablouri care au ajuns la prețuri inimaginabile la sfârșitul secolului trecut, fiind o adevărată revelație pentru colecționarii de artă care au descoperit marea dramă din spatele luminoaselor tablouri ale pictorului damnat din Montmartre, locul pe care l-a pictat cu atâta pasiune, așa că, dacă ne place acum micuța maison rose sau recunoaștem, fără să vrem, moara La Galette asta se datorează și lui Utrillo, care a pictat cu atâta pasiune zona.

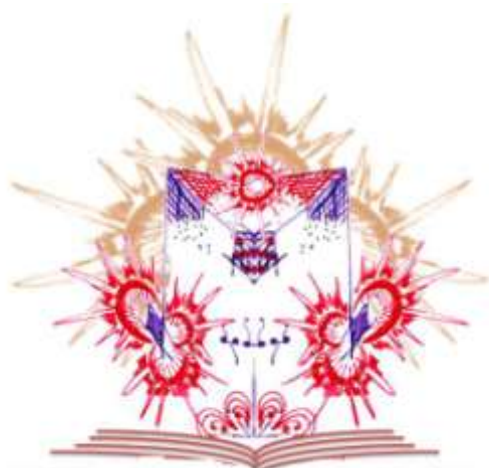

Ioan Romeo ROȘIANU

Scrisoare despre Dumnezeu și mama mea frumoasă

lubito, astăzi am stat la rând să mă închin la icoană
 în biserica joasă
 era Sfântă Mărie Mare și toți păcătoșii se îngrămădeau
 să-și coafeze memoria
 erau atâtea flori încât nu mai simțeam smirna și nici
 tămâia lubito n-o mai simțeam
 era arăta minciună în jur încât nici adevărul din predica
 preotului chel nu s-a mai văzut
 atâtea minciună era, lubito, atâtea necredință era
 femeile lumii aveau decolteul prea larg
 și fusta prea scurtă
 voiam să mă rog să mă însingurez în liniștea mea și-n
 cuvânt să-mi petrec regăsirea de-a fi
 nu puteam, lubito, atâtea dezmăț agresau privirile mele
 cernite atâtea silă se făcea
 ieșeam șoptit pe poante ca balerinele în opera pierdută
 a lui Ceaicovski din casa tatălui meu
 sfinții de pe pereți și bolta joasă îmi făceau șoptit cu
 mâna să nu-i vadă orbii din biserică
 a vedea vedere ziceau și nimeni nu știa că e una să
 vezi cu ochii trupului alta cu ochii minții
 și cu totul alta cu ochii sufletului vezi lumea când ești
 egal cu tine însuți la ceas de seară cu popă de negru.
 (Mai știi când ți-am spus că m-am rugat
 să mă-nțeleptească Dumnezeu exact atunci când El nu
 mai știa unde stau?)

Așa a fost, lubito, atunci când pe valuri mari de
 tristețe și umbră sufletul meu făcea surf de unul
 singur
 era ilegală fericirea mai ceva ca-n perioada Inchiziției
 lumea vorbea în șoaptă
 mă voi dormi, lubito, mă voi dormi îți ziceam și nu
 aveai martori la declarația de dragoste făcută
 te certam că-mi umbli prin gânduri pășindu-mi apăsător
 prin sufletul stingher
 nu vedeai, lubito, cum în ochii tăi limpezi sufletul meu
 rănit de atâtea anotimpuri
 eram deja bătrân la trup tânăr la suflet eram
 și abia copil în priviri.
 (Mai știi că atunci când te-ai trezit ți-am spus că ochii
 tăi ascund în priviri un alt minunat rai în flăcări?)
 Așa a fost, lubito, atunci când era ziua mamei și îmi
 era atâtea dor de sufletul ei
 mi-ar fi prins bine zâmbetul ei mâna ei caldă de-mi
 mângâia sufletul mi-ar fi crescut aripi
 până la cer aș fi zburat, lubito, până dincolo de el m-
 aș fi dus de unul singur
 printre norii răzleți sufletul meu și-ar fi irosit cuvintele
 șoaptele ar fi crescut mai mari ca lumina
 în ceasul pătat de amintiri secundarul
 făcea revoluție degeaba
 minutarul știa mersul istoriei clipei pe de rost
 numai noi, lubito, stăteam la rând de unii singuri
 fumam chiștoace și re trăiam amintiri uitate
 în parcul gol se dădea deșteptarea la liniști și nimeni
 nu era martor la renașterea speranței
 Dumnezeu zâmbea șoptit și nimeni nu știa câte
 kilograme are umbra soarelui iarna.
 (Mai știi când ți-am spus că Morții nu îi trebuie copii
 pentru că noi ne sacrificăm degeaba?)
 Așa a fost, lubito, și peste toată inima mea rănită
 lacrimile mamei și ale lui Dumnezeu
 m-au făcut să mai zic o dată
 sărut mâna luminii și lumii
 era atâtea întuneric de nu se vedea speranța,
 lubito, și mă dureau imaginile desprinse din stampe
 era greu întunericul și abia crescută speranța
 și nimeni nu știa că în crucea nopții rugăciunea
 venea de la sine.

Vicu MERLAN

Radiografia pălmașului român (II)

O primă analiză asupra statutului de *pălmaș* al românului, în bejenărie prin Europa sau alte continente ale lumii, am realizat-o în anul 2017, atunci când schițam o radiografie a anilor petrecuți la muncile agricole prin Suedia, Germania, Finlanda și Franța.

Comparăm modul și stilul de viață și de apreciere, al *pălmașului* român, de către cele două mari conglomerate europene: modelul germano-englez și cel latin.

În vara anului 2022 am realizat o nouă incursiune *voluntară* în una din țările civilizate și prospere ale Europei. Contactând o agenție românească din Brașov de înrolare a forței de muncă pentru Olanda, am fost repartizat la o fabrică de ambalat preparate din carne de pasări și animale.

De îndată ce am ajuns în *Țara Lalelelor*, mi s-a oferit o mașină de serviciu pentru deplasare la locul de muncă, loc ce se afla la circa jumătate de oră de mers pe autostrada de la periferia orașului Eindhoven.

Pentru un control total al *pălmașului*, mașina avea în dotare un sistem GPS de urmărire pentru toate deplasările prin Olanda, plus o cartelă de serviciu, cu ajutorul căreia putem intra la locul de muncă. Cartela avea și rolul de pontator, fiind contorizate toate intrările-ieșirile de la fabrică, la minut.

Programul era de 8 ore pe zi, din care beneficiam, datorită sindicatului sever, de două pauze de masă, de 30 minute fiecare. Practic lucram 7 ore pe zi și eram plătiți pentru 8 ore.

Am lucrat și peste 8 ore, suplimentar, când era cazul, orele fiind plătite într-un alt quantum suplimentar, preferențial. Aveam 10 euro pe oră, din care trebuiau plătite cazarea de 105 euro pe săptămână, transportul la locul de muncă (fiind șofer, transportând și alți muncitori, eram degrețat de la această cheltuială). Bonusul de șofer mi-a fost luat pentru o amendă de 60 de euro, nefiind atent la faptul că pe autostrăzile olandeze, viteza maximă este de 100 km pe oră. Amenda am luat-o exact în primele minute de șoferie prin Olanda, înainte de a vedea marcajul și a mă dezmetici din oboseala cumulată pe drum din România până acolo.

În timpul cât am lucrat la acea fabrică, am schimbat două locații. Strategia patronatului olandez era de a schimba *pălmașul* de la o fabrică la alta, spre a nu a avea timp pentru să înțeleagă mecanismul mercantilor în care era angrenat. Am putut constata că în permanență era un dute – vino de personal, într-o schimbare continuă a locurilor de muncă, a posturilor etc. Existau locuri de muncă vacante mereu deoarece mediul de lucru auster (frig, mirosuri pestilențiate, statul în picioare, discriminarea etc), cu o brumă de câștig, ceea ce-i determina pe mulți muncitori să abandoneze locurile de muncă, fie spre a pleca acasă, fie în altă țară

sau loc.

Am observat, la angajator, o rutină firească în a angaja sau a concedia sau a constata plecarea angajaților, fără a se schimonosi în a condiționa sau mări salariile celor de acolo.

Practic, patronatul olandez plătea firmelor de recrutare din diverse țări excomuniste sau din cele sărace de pe alte continente, 25 de euro pe angajat pe oră, însă acestea își amortizau cheltuielile de personal bonusurile angajaților și câștigul, oferind în final *pălmașilor* doar 10 euro pe oră.

Cei care totuși făceau efortul de a învăța limba olandeză, dar se înscriau și la cursuri de calificare, erau angajați de patronat cu 25 de euro pe oră sau mai mult. Însă pentru aceasta era nevoie de timp (ani de zile uneori), loialitate față de stăpân, atașament față de țara – gazdă etc.

Pe lângă aceste nedreptăți pecuniare, apar altele, poate mai stresante și mai presante asupra *pălmașului* român: discriminarea etnică.

Printre muncitori se găsesc o mulțime de nații: polonezi, români, indieni, filipinezi, arabi etc. Dintre aceștia polonezii și românii erau cei mai numeroși. Polonezii dețineau funcții de conducere, mai rar românii. Dintre cei prezenți, polonezii sunt cei mai uniți pe nații. De exemplu, atunci când urma să se termine programul și mai era de lucru la ambalat produse, pe noi românii ne trimiteau acasă iar ei continuau munca, prestând ore suplimentare, care erau bonificate dublu. Apoi, la cele mai grele munci, unde implica să ridici, să umbli cu produse înghețate etc, erau puși românii.

Pentru a se distinge *pălmașul* începător și necalificat de ceilalți *pălmași de vază*, eram obligați să ne punem pe cap o bonetă de plasă, de culoare indigo sau verde. Șefii de echipe, polonezi, rareori români, aveau bonete albastre, iar șefii olandezi bonete de culoare galbenă. Practic, de la intrare erai etichetat, discriminat moral, pentru a fi vizibil, în acea mare masă de oameni, spre a fi apoi trimis să prestezi cele mai grele munci din fabrică.

Polonezii au o aroganță aparte, având chiar o placere morbidă de a te munci și un zel slugarnic față de patronatul olandez, aruncând toate resursele la bătaie pentru a duce la capăt norma impusă de șefii olandezi.

La aceasta se mai adaugă și discriminarea culturală, la cazare, între români. În loc să facem *front comun* între noi ca nație, eram spionat, santajat și chiar percheziționat în lipsă, spre a se vedea ce produse mănânc, ce citesc, ce fac în timpul meu liber. Dacă nu mă conformam cutumelor lor: să ascult manele, să beau alcool, să fumez, să bârfesc etc., deveneam un *ciudat nonconformist*, fiind pus la index... Astfel că, m-am trezit că sunt ascultat cu urechea pe la ușă, mă bârfeau cu aplomb etc.

Prin urmare, atât discriminarea la locul de muncă, dar și cea de acasă cu conașionali, munca grea, epuizantă, la care sunt supuși românii, condițiile insuportabile, chiar austere, m-au determinat să cred că suntem o nație greu încercată, atât în

(continuare în pag. 18)

Dan ION SANDA

Nemțoaica Mihaela Shitenhelm

Mamaia

Mamaia anilor '85 era o încântare. Era curată. Nu se organizau ca acum, de-a lungul întregii nopți, dancierii pe plajă la concurența de decibeli, unde boxele urlă de răstoarnă stațiunea, și mai mereu iese cu bătaie, și tot felul de pierde vară, adică tineri țărăniși care se îmbrâncesc și aruncă cu sticle, dezlănțuiți în extazul muzicii tehno, de etilism și de droguri sau de la miile de wași.

Când îi apucă, se dau mai la o parte spre întunericul tărului și dau curs ideii de sex liber, fiindcă, de ce să fie provincia mai prejos de satul cu miniștri, căci pe Dorobanți, doar, sunt cluburi unde își schimbă voluntar partenerile.

În anii aceia viața Mamaiei era mai exclusivistă.

Majoritatea erau străini și ei își impuneau conduita lor mai elevată.

Tinerii autohtoni, cu apucături haiducești-intracarpative, își mai corijau comportarea datorită aceluși mediu bun. Pe alei, îndrăgostiții se bucurau de romantismul nopții și de muzica live soft jazz, cald estompată, de la grădinile de vară, unele împărțite în gradene cu ancadrame din stelaje de sticlă date cu șelac sau cu baiț-vintage, cu fascine de stuf ca la mustării sau răchită, și împodobite cu glicine agățătoare și petunii plângătoare în ghivece nutritive.

Tihna inunda toată stațiunea. La balcoanele hotelurilor vedeai oameni tăifăsuind în șezlonguri, bucurându-se de răcoarea serii, și respirând aerosolii marini. Îi vedeai prin parcurile cu vegetație bogată și pe terenurile de minigolf înconjurate de peluze cu trandafiri și cu luminițe dispuse de-a lungul pistelor de joc.

Pe atunci Mamaia era Mamaie - cu hoteluri de o eleganță sobră, cu circuit închis, unde nu călca picior de român în afară de ghizi și de personalul angajat. Era curată și neaglomerată.

Acum, în prezent, e nevoie de mase... să iasă banul. Acesta le este targetul patronilor, de aceea folosesc spații deschise - să încapă prostime multă și, ca să-i zăpăcească de tot, îngăduie să urle boxele de să se rostogolească de vibrații. Dacă treci pe trotuar în apropierea aceluși tumult, zgomotul e atât de violent, încât chiar dacă strigi, nu îți auzi nici propriile vorbe.

Razele laser, care pot și arde retina, spintecă ca niște fire de foc aerul păcios.

Nisipul aici nu e granulos ca cel din Eforie, ci fin și, frământat de picioarele miilor de descreierați, se ridică mult praf.

Nimeni nu mai ține cont, se dansează haotic pe montura de scânduri cu rol de ring de dans, dar și dincolo de ea, jos pe plajă. Se zbenguie toți cum îi taie capul, de

parcă și-ar fi pierdut coordonarea motorie și stăpânirea de sine.

Altădată erau alte vremuri.

În tihna și luxul amețitor din recepția hotelurilor turn, mai ales a celor din nordul Mamaiei, construite după exemplul Rivierei și vopsite în roz - culoarea preferată a lui tanti Leana - cenușiul lumii României de atunci căpăta strălucire.

În holurile imense, impunătoare, pe teighelele recepției cu lacul fără fir de praf tronau nelipsitele boluri de sticlă clară - cu apa de două degete, în care flori cu codița smulsă pluteau ca și nuferii.

Uneori erau chiar nuferi aduși de noi, ghizii, de pe lacul Obretin din Delta Dunării.

Fotoliile elegante tronau peste tot, înconjurând în forme geometrice din loc în loc măsuțe ca de bar. Drumurile, din țesătură albă, însumând zeci de metri, erau puse peste flaușul mochetelor impecabile.

Sus vedeai candelabre atârinate de tavanele înalte și, în aerul răcoros și în lumina blândă filtrată de vitralii, plutea o eleganță molcomă și primitoare.

Era un loc țintit de toate frumusețile Constanței - să lucreze în recepție la marile hoteluri, căci multe râvneau să facă cunoștință cu străini.

Vânătoarea

Acele frumuseți, recepționerele, cu bluzițele lor de un alb imaculat, încheiate decent până la nasturele de sub guler, cu bijuterii discrete, cu pielea albă nebronzată, completau acea ambianță plăcută. Erau tinere și fără oboseală pe chip, de o bună cuviință discretă, stăteau drepte ca și fotomodelele, cu tandrețea pudică și grațitudinea pe care știu s-o împrăști în jur femeile ajunse la perfecțiunea îmbinării senzualității cu atitudinea în profesie.

Zâmbetul lor angelic te ducea cu gândul la puritatea Evei și, așa de la sine, ascunderea abilă a dorințelor lor intime, nebănuite, egala desăvârșirea.

Nimic de zis, toate erau avide de trăiri romantice, erau drăgălașe, oneste și mistuite de îndoieli, ca orice tânără fată.

În lupta cu viața nimeni nu e perfect și pare că e în firea lucrurilor ca omul uneori să nu sfințească locul cum i s-ar cere, ci să-l degradeze.

Pare deplasat să critici cumva, sau chiar doar să divulgi, însă eu, având tangențe cu acea lume și pătrunzându-i înțelesul, nu mă pot sustrage imboldului de a spune așa, fără patimă:

-Toate erau la pândă!...

Așa neostentative, smerite, flirtau reținut, dar cu fervoarea tinerei femei. Pândeau pe vreunul venit din depărtări, să-l subjuge, să o ia cu el acolo în occidutul fascinant, cum era percepția pe atunci Preferințele lor depindeau doar de limba pe care o cunoșteau mai bine, altfel erau tot felul de nații. Francezi și nemți mișunau toată vara, italienii veneau mai mult în august, căci atunci se dădeau concediile la ei. Era un fel de vânătoare, cu vânători mulți, însă și cu vânat din belșug. Erau toate alese pe sprânceană, carne macră de la

(continuare în pag. 16)

școala de recepționere.

Marșau interesate și își ofereau prospețimea trupului, și chiar însăși virginitatea, unuia ales din mulțimea de "străini".

Acela, la rândul lui, se nimerea tot impostor, tot golănel de doi bani.

Deși ele erau splendide, oneste și dedicate, ei se cam fereau să-și legitimeze relația, căci se legau la cap. Legea de atunci de la ei îi obliga să asigure mijloace de subzistență, la o adică, nu numai copiilor făcuți cu ele, ci și lor ca foste neveste.

Așa că, dacă nu le pica ceva pe măsura pretențiilor lor, ele se mulțumeau și cu d-ăia mai tomnatici, cu tinerețile cam risipite. Aveau unii izmene flaușate și boxeri în valiză, pentru plimbările nocturne pe țarm în briza, deși adorată, prea rece pentru ei, care trăiseră destul ca să cunoască și jena articulară și să înțeleagă că e indicat să trăiască mai cumpătat și să se îngrijească nu numai de procurarea plăcerii, ci și de sănătate. Unii nu erau nici pe departe atât de elevați cum ne păreau nouă, își păstrau intenționat rufăria murdară, cu care își înfășurau cristalurile târguite din România pentru a-i îngrețoșa pe vameși la scotocit. Cei mai cu tupeu își scoteau prețul sejurului cu asemenea matrapazlăcuri.

La cursele charter la aeroportul Kogălniceanu de lângă Constanța, controlul vamal în general era superfluu. Noi, ghizii, mai puneam o vorbă bună și nu se făcea caz de câteva seturi de pahare, vase, sfeșnice sau carafe de cristal în văzul a sute și sute de oameni. Ni i-am fi îndepărtat. De-a lungul unui sezon, se găseau mulți ce luau cu sine și cheia împreună cu „para” pe care era imprimat numărul camerei, chit că la unele hoteluri acestea erau masive și grele, tocmai pentru a fi imposibil de „uitat” în buzunar. Unii mai luau și prosoape drept amintire...

Veneau și mulți amărășteni în cap de sezon, când era și cam frig, dar și ieftin - mai sau septembrie. Prinseau din zbor „Super sonder Angebote”, adică ofertele speciale.

În afară de schimbul de polițeturi, povesteau și lucruri ciudate. Femeilor, în premenopauză, ziceau că li se resecta uterul pentru a nu mai face cancer de endometru. Spuneau că se obișnuia la ei să-și pună proteze totale-n gură, le tăiau tot la răs și le puneau pe pivoți dinți de plastic, și le făceau o dantură teoretic permanentă. Și familiștii, dar mai ales bărbații single, care știau șmenul - că fetele salivau buluc - din puținul lor împărțeau fleacuri, să arate prin hotel că sunt mari domni.

Dărnicia lor nelimitată... căpăta formă concretă prin cadouri de sample de creme cosmetice, dresuri one size, cașete cu lapte condensat, țigări HB, cafea, table de ciocolată și haine vechi. Motorul ascuns al acestei generozități era în fond grandomania. Nouă ne păreau prețioase acele prostioare, căci așa erau timpurile.

Unii dintre ei, pentru a dovedi că sunt cu situație, se făleau și cu fotografiile color ale caselor lor, arătându-le prin hotel oricui avea chef să le privească.

Interioarele acelea ne păreau de vis, că erau identice cu cele din cataloagele procurate tot de pe la ei, Otto și Neckermann. Erau imagini adevărate de la ei de acasă sau cine știe...

Unii dintre aceștia prin Germania trăiau poate de pe o

zi pe alta și se duceau cu bani ficși strângându-i în pumn ca și copiii, la Penymarkt, și la Aldi, și la Wohlwort - magazine de cartier din lanțurile cele mai preiswert - adică cu prețurile convenabile. Care aveau gratuitate la transport mișunau toată ziua cu foia Mercurialului în mână, pe unde erau reduceri. Pretindeau însă că sunt bogați și că își caută mireasă.

Mihaela

Cum nu se lasă copleșit un tânăr de fatalitatea că va îmbătrâni, crezând că timpul stă în loc, așa nu se vedeau fetele în postură de păcălite și nu percepeau apoi abandonarea ca pe vreo mutilare, ci își trăiau netulburate visurile. Nici nu era nevoie de prea multă inimă... căci lucrurile se potriveau de fiecare dată brusc. Se schimba seria și iubii le plecau cu jurămintele lor în valize, însă veneau alții. Ele o luau de la capăt cu tenacitate și consecvență - însușiri definitorii la partea femeiască.

Pe una din ele, Mihaela, am măritat-o eu în Germania. Ca ghid, cum aveam ceva, o găteam pe Mihaela și procedam așa fel încât să o remarce turistul, nu că le-aș fi făcut eu șusta.

M-am apucat și de scris scrisori de dragoste. Ea avea o metodă de-a dreptul detestabilă... Scrisorile primite de la un neamț nu se mulțumea să spicuiască din ele, ci le copia întocmai și le trimitea altuia sau chiar altora, căci avea și câte cinci deodată.

Nici așa nu se descurca și trebuia să le personalizez eu și să le potrivesc cu situația. Ea știa multe limbi, dar câte puțin din fiecare, și dacă scria o propoziție din mintea ei, o făcea ca Salvador Dali care, indiferent în ce limbă, el pronunța cuvântul exact cum se scria și-l scria cum se pronunța.

Eu eram un fel de codoș, totuși... Nu am mai putut tolera o șarlatanie așa de mare. Cum să furi și să îți însușești gândurile oamenilor și să le împărtășești altora ca fiind generate de mintea ta?...

M-am apucat de o șarlatanie mai mică... să i le compun eu *da capo al fine*, și îi abuream nespuse... Ne amuzam copios când îi prezentam "marfa", fiindcă i le citeam cu intonație...

În afară de frumusețea ei răpitoare, era o prezență foarte agreabilă. Când zâmbea, lumina dinăuntru și râdea ca un clopoțel. Când se extazia, o îmbrățișam cu un singur braț, candid, amical, și ea se cuibărea calin în subsuara mea, cu sâni catifelati, atât de copilăroasă încât nu-mi mai trecea nicio prostie prin cap. Îmi atingeam doar buzele pe fruntea ei sau pe obraz, închizând ochii smerit.

-Doamne!... ziceam, iar ea se împingea spre mine, imperceptibil, profanând apoi castitatea sărutului. Era o binecuvântare s-o ai în preajmă, să o atingi. Te topeai ca untul la soare. Era un cristal.

Femeia de natură senzuală e o raritate. E stare de spirit nu doar alcătuire fizică. De o lași să plece, pierzi enorm.

A lucrat multe veri în recepție la Lido, la Orfeu, la Comandor și la Savoy. S-a chinuit ani buni să pună și ea gheruța pe un neamț. A reușit, și

(continuare în pag. 17)

locuiește din '85 în Berlin. Inițial a stat cu unul Roland Shitenhelm, dar neamțul s-a dovedit a fi prea încuiat pentru a aprecia o femeie rasată ca ea.

După cortina de fier

Roland, prin anii aceia umbla creanga cu colegii de pahar, de le căutau răcă la turci prin Berlinul de vest și îi băteau. Își făceau veacul în gașcă prin cârciumile lor la chiolhanuri și când se îmbătau, îi exasperau cu tot felul de persiflări. Unii din aceia își pierdeau cumpătul la bătaia lor de joc și îi contrau într-un fel sau altul. Aceștia urmau să fie victime.

Noaptea le scriau cu șpray cauciucat obscenități pe ziduri și le spărgeau geamurile sau, după închidere, îi înghesuiau în unghere pe străzi mai ferite.

Se considerau neo-naziști. Era mai subțire treaba atunci până să cadă zidul. După aceea se întetise. Prin '92-'93 i-am văzut pe străzile Berlinului manifestând, unii, din cap până în picioare dați cu bronz de sobe, al cărui solvent volatil e clar că le ridica pragul de excitabilitate. Chiar ar merita o asemănare între ei și aulolacii noștri de azi, care trag din pungă vapori de șelac și de prenadez sau alți inhalanți psihoactivi.

Purtau ațățați pancarte și se cunoștea de la o poștă că sunt schiauni, și te mirai de aroganța cu care scandau: „ich bin nichts! Hitler ist alles!” - adică eu sunt nimic, Hitler este totul! Mi se făcea pielea de găină, și totuși manifestarea în sine nu părea credibilă, poate datorită acelor afumați.

Roland și Ibiza

Viața sentimentală a Mihaelei a fost cam nașpa, deși era o nevastă disciplinată ce n-o dădea pe alături.

- De ce să mă murdăresc? Cum, necum, am copil cu el!

Era o mamă destoinică, căci își asuma statutul ei, îndura totul de una singură. Nu știe nimeni, dar până să se împământenească și să își statornicească viața, multe românce pe acolo au suferit strașnic. Trăiesc și acum fără să-și mai fi recăpătat vreodată stima de sine după umilintele îndurate, dar procesul de îmbătrânire, din fericare, schimbă prioritățile - mai ales când apar copiii - și așterne peste tot pojghița uitării și, din fericare, și acea binevenită pâclă a resemnării. Era clar cam jigodie Roland, deși numele îi pare de înger. A avut multe cumpene cu el. Și-a purtat greu crucea, uneori, alungată din casă în urma certurilor, își purta copilul în brațe pe străzi în căutare de adăpost la puținele românce care și ele trăiau la fel de incert ca și ea. Era dezolată și în perioadele de acalmie, căci el avea un cerc de prieteni dubioși: „Auzi, Dane, se regulează-ntre ei, ca să nu râvnească unul la nevasta celuiilalt”, visa nemțlăul Roland să-și ia vilă-n Ibiza, el, care locuia într-un prăpădit de apartament de două camere pe Wodan Strasse, chiar lângă granița cu partea estică. Povestea chiar el despre spaima părinților lui ce trăiseră frica de a fi rămas în porțiunea de Berlin ce mai apoi rușii au făcut RDG-ul, atunci la împărțirea orașului, în cadrul acordului de la Postdam, după care s-a construit Zidul, cu scopul de a rupe orice legătură între sectoarele franco-britanico-americană cu cel sovietic. S-a brodit să rămână în partea care a devenit „de vest”, unde cele trei puteri au lăsat să se dezvolte capitalismul.

De la balconul lui dacă ai fi tras cu praștia, aproape că ai fi ajuns între ziduri, că erau două, paralele, și între ele era frontiera propriu zisă, alcătuită din două fâșii arate ce se întindeau până sub poalele zidurilor și între aceste porțiuni de arătură mărunțită era o șosea de asfalt pe care circulau mereu jeepuri. Șoseaua era întesată și de soldați pedestri însoțiți de câini ciobănești uriași, înfomețați intenționat pentru a fi aduși în starea de „a se hrăni” din nefericirii fugari ce ar fi căzut în colții lor, după metoda „dresării” celor care adumează stupefiante la frontieră, ce sunt drogați, apoi lipsiți de doza necesară și deci aduși artificial la acea râvnă de a „căuta” datorită stării de sevraj. Vestitul „tren culoar” ce lega Berlinul de vest cu Hanover străbătea teritoriul est-german într-o mișcare permanentă, fără nicio oprire prevăzută, ca printr-un tunel, dar uneori pilota sau chiar oprea din motive tehnice prin vreo gară estică, și atunci puteai „admira” soldații însărcinați cu paza, ce erau masați de-a lungul întregii garnituri de vagoane. Ca și acolo între zidurile ce despărțeau capitalismul de comunism, fiecare era însoțit de câte un dulău mare cât vițelul și erau echipați ca astronautii și înarmați și cu pistoale mitralieră - Maschinenpistole - cu reîncărcare inertială prin recul, concepute să tragă numai foc automat - să ciurueie eficient... Ți se strepezeau dinții și înghețau păduchii pe tine... doar văzându-i, darmită să te pui cu ei cum mulți temerari s-au cățărat pe acel zid și au plătit pe loc cu viața. Nu numai Roland al Mihaelei visa vilă în „Baleare”, au visat și visează mulți nemți și astăzi. Nu sunt pe acolo, prin insulele Baleare, nicidecum întinderi generoase de nisip ca la noi în Românică noastră. Plajele sunt străpunse ici colo de ieșituri colțuroase de stânci, dar peisajul fermecător, clima subtropicală, piscinele îngrijite și confortul ofertei standard, atrag ca un magnet, fără a mai vorbi de fastul hotelurilor de lux. Unii turiști de-ai mei povesteau că se duceau cu mașina proprie, să iasă mai ieftin cu drumul și să se spargă-n figuri pe acolo, să agațe mai ușor femei. Din sudul Peninsulei Iberice se trece cu feribotul până acolo în inima Mediteranei. Pentru grosul turiștilor, cea mai indicată este calea aerului. Sunt atât de multe zboruri și astăzi de la și către încolo încât avioanele se încrucișează în aer zi și noapte, tot sezonul estival, care durează aproape tot anul. Era și este și în prezent un splendid loc de vacanță pentru bogați, dar și pentru neamțul mijlociu și chiar cel pauper. Mai povesteau pe vremea aceea și că se mai întâmpla prin acele stațiuni, unde fiecare căuta să se simtă fericit, ca băieți îmbrăcați la patru ace, cu bâta ascunsă în mâneca hainei, să tâlhărească turiști în timpul plimbărilor la lumina lunii. Loveau cu o cruzime sălbatică, până le fărâmau brațul, mai ales femeilor care nu-și lăsau cu niciun chip smulsă poșeta.

Căutarea drumului

Deși Mihaela era de o eleganță copleșitoare și de un rafinement ceresc, care sugera o curățenie sufletească impecabilă, nu a fost, în fond, chiar

(continuare în pag. 18)

vreo ușă de biserică. Îmi zicea mie, pe când lucra în recepție "cum se regulează astea cu străinii prin hotel". Era o modă în acel timp. Studentele se dădeau la cei veniți la studii, din lumea arabă și din Africa și luau ghimpe dacă își părăseau țara, că ajungeau să își blesteme soarta, fiindcă osmanlâii, arăbeții, și maroii le duceau în păgânimea lor și le aranjau pe acolo în oastea haremului lor. Recepționerele, în schimb, erau lordese. Ele vizau Europa de vest, lumea aceea pe care o adoram cu toții, care părea cu adevărat liberă. Ele își vânau vreun nemțoi cu mărci, sau vreun macaronar - adică un italiano vero - broscar cu ochelari de mafiot, sau vreun francez suav și cizelat, mândru de limba lui foncatifelată... Nu visau să le pape banii sau super orgasme și prostii ca acum... Îndeosebi urmăreau să-și găsească un ginerică, să se căsătorească și să obțină rezidență, să trăiască și ele în Germania sau în altă țară, de cealaltă parte a cortinei de fier.

Frumusețea e o șansă, că poate uneori să ascundă și multe păcate, căci ea inscă florul acelei iubiri nebune care face uneori ca desfrânarea și castitatea femeii să se reflecte întrepătruns în mintea bărbatului, și acesta, cuprins de jind, nu mai discerne... Înțelese și ea acest lucru, cum înțelege orice femeie frumoasă, și-mi zicea, întrebându-se așa, ea pe ea: "nici nu știu cum să fac, să mă culc cu ei sau nu, și nici cum să mă manifest, că, na, tu ești bărbat?!...".

- Mihaela, tu ești o scumpă! Ești un dar ceresc pentru un bărbat, doar prezența ta luminează încăperea! Dar, ce să zic, totul e să te manifesti cu drag, să strigi lozinci ca soră-ta Anda: Trăiască pacea între popoare! Jur credință eternă iubitorilor mei!...

- Mă, zăpăciturile!... și râdea atât de încântător. Era uluitor de șarmantă, și deloc înfumurată, ca și manechinele când fac hosting pe la Saloanele Auto, și zâmbesc la ei, și se lasă pozate de toți șapcaliii...

Nu îți sugera nici cel mai mic complex și nicidecum să te străduiești să îi plăci și tu ei. Te simțai în largul tău, căci te învăluia plăcut cu prospețimea ei neafectată și cu lipsa de solemnitate. Convorbeam de parcă aș fi fost și eu femeie, sau pește...

- Dă-i galeș cu suspinul tău, bagă schime languroase și ia-i capu-n mâini blajin!... E de mare ajutor, căci se va simți dorit! Relaxează-te să se poată relaxa și el!

- Prințeso! Suspinul e suspin, nu înseamnă vocalize și nici să sufli ca balena!... N-o să te zvârcolești prea pățimaș, că-l sperii. Să te potrivești după el; sunt și unii strong, totuși nu te rezezi să ai pretenții absurde!...

- Așa binișor, nu-l presa, lasă-l să se simtă și el tartor și că-i e ușor cu tine!... Întrebă-te-n gând ce dorești, plăcere sau pașaport?

- Dacă vrei pass-ul lasă-i lui plăcerea. Ar fi un târg cinstit!

- Cu de să îi cedezi sau nu, e clarificată! N-o să vă aruncați la secundă în brațele lor, dar nici să faceți nazuri de formă, că un sejur e un sejur, trece repede și-o ntind!

- Faci și tu ca celelalte, la cârd e mai simplu! Inteligența colectivă depășește totdeauna oricare din inteligențele care o compun!

Femeia lui Dumnezeu știe

Se izvodea în mine sentimentul că văd în fața mea o curvă. Zâmbeam totuși cu îngăduință și îmi ziceam în

gând că numai generozitatea mea mă face așa îngăduitor. Unii oameni judecă pe alții mult mai aspru decât pe ei înșiși. Lor li s-ar putea părea meschin acest mod de a proceda.

Dar... dacă cumpănești bine, cum să nu le oferi circumstanțe atenuante Mihaelei și tuturor celor ca ea? Acum, spre sfârșit, ea are doi fii. A știut să urmeze corect rânduiala lumii deși rânduiala lumii nu e deloc corectă, deoarece cât de prințesă era ea cândva și cât chin a îndurat, azi fiii ei nu o lasă să intre în camera lor nici măcar pentru a deschide un mail din folderul inbox. Înțelepții spun că Dumnezeu, neputând fi el însuși peste tot, a inventat femeia, mama născătoare. Nu erau ele mânate de o dorință atât de onestă - să iubească, să fie iubite și să își întemeieze o familie? Ele au anticipat și traiul în comun al națiilor, idee atât de actuală acum cu UE, și acest mod de a proceda le-a făcut nemțoaice, franțuzoaice și italiene respectabile pe multe din ele.

Ca și Mihaela în Berlinul de vest, au ajuns să-și vadă visul cu ochii, să locuiască pe bune în aceste țări, pe luptă și pe sacrificiu, și pe meritul lor.

(urmare din pag. 14)

țară (din cauza oamenilor politici oportuniști și corupți), cât și în exterior.

Acest destin de neam nu este întâmplător; el este un dat de la Bunul Dumnezeu, cu un scop bine de-finit: desăvârșirea și îndreptarea de la înclinațiile speci-fice ce ne caracterizează uneori ca nație: trădarea, bâr-fa, invidia, ironia, hoția, lașitatea, lenea etc. În ciuda acestor deficiențe morale, Neamul Românesc are la antipod: Omenia, Dorul de Glie, Credința nestrămutată în Dumnezeu etc., calități intrinseci care puține popoare le cunosc, la o intensitate chiar dumnezeiască. Mărinimia și spiritul altruist sunt laturi intrinseci aflate în ge-nomul Neamului Românesc. Cultivarea și răspândirea lor este involuntară, spontană și specifică.

Conștientizarea acestor aspecte spirituale, mu-cenice uneori, de un segment al populației, creează o rezonanță empatică, ceea ce duce la o trezire a Sufle-tului Neamului Românesc, o trezire înălțătoare ce depă-șește cu mult limitele firescului, al incorectitudinii poli-tice și social-culturale.

Mihaela PODUȚ IENUȚAȘ

În noaptea asta-ți vei aduce aminte

În noaptea asta ușa să n-o încui.
Și, chiar de-ai face-o, va intra de-afară,
Ce ai lăsat să fie a nimănu.

Simțind mirosul haitelor de lupi,
Va necheza un cal, în fundul curții
Din întuneric, m-or pândi ochi răi,
Biet suflet rătăcit în voia sorții.

Da-n noaptea asta nu mai au putere
Nici lupi, nici oameni, calea să-mi ațină,
Că-n noaptea asta voi veni la tine,
Dar, n-oi fi eu, va fi doar o străină.

Voi fi doar umbra vieții irosite
Neîmpăcată, răzbunând regrete,
În noaptea asta, tu vei fi cu mine,
Și te-oi iubi-n „parfum de violete”.

Aud cum trece luna peste zare,

Ca peste un pârleaz de cețuri reci.
Se pierd foșnite șoapte-n depărtare.
Din vis și tu, acuma vrei să pleci?

Fantasma unui cuib de stele stinse
Se clatină-ntr-un vârf de fag bătrân
Și necuprinse doruri rămân prinse
În roua de pe gene, tot rămân.

Aud cântând un grangur la fereastra
Unde, se roagă un fir de busuioc.
În lutul frământat, să nască glastra,
Olarul a turnat și nenoroc.

Dar, palid gândul mai cerșește zborul,
Biet fluture de noapte amețit,
Pe aripi ostenite purtând dorul,
De raza dimineții țintuit.

Azi, plouă cu tine prin mine,

Parfum de gutuie îmi ești,
Povești se-ncălzesc lângă sobă
Și tu într-o poveste trăiești.

Povestea-i a mea și-i șoptită,
O taină-ntre mine și eu,
Tu soare și umbră în sine-mi,
Cu-o vorbă poți face mereu.

Hoinar ești prin visele mele,
De abia îndrăznesc să îți cer,
Să nu uiți, când soarele apune,
Că fără speranță, eu sper.

Eu sper, ochii tăi să se-ntoarcă,
O clipă, când poate-un fior,
Venit dintr-o vagă amintire,
Va naște fantasme de dor.

Să afle privirea-ți albastră,
Crâmpei de văzduh necuprins,
Popas într-o dragoste caldă,
Ca soba cu jarul nestins.

Mie lăsați-mi ulița cu murii,

Să vă străbat în gândurile mele.
Eu mă voi scrie-n fiecare piatră,
Mă voi citi în miile de stele.

Nu vreau să fiu apusuri sfâșiate,
În goana vieții pe-o autostradă,
Un accident de care-ți ferești ochii,
Că mult mai simplu le e să nu vadă.

Mie lăsați-mi colbul peste urme,
Un pas de ciută-n ploaie să-l învie,
Un semn că totuși, am trecut pe-acolo,
Un semn că despre mine se mai știe.

Lăsați-mă-n răscruci să fiu nălucă,
Tăcută, în oglinzi retrovizoare,
Topindu-mă în albul de mesteacăn,
O nerostită, veșnică mirare.

Mi-e-n dimineața asta fără tine,

Un fel de germinare a tăcerii
Ce îmi răzbate-n gând și podul palmei,
Un tremur pe sub pojghița durerii.

M-aplec în mine însămi peste clipe,
Fire de praf în raze de lumină
Și degetele-mi trec ca prin nălucă,
Când timpu-n loc încearcă să îl țină.

Mă las să lunec lin în amintire...
— Ți-am spus cum duișia te străbate. –
Mă doare-n brațe golul plin de tine
Și-mi înfloresc tăcerile departe.

Știu că nu-ți place florile să rupi.
În dimineața asta fără tine,
Ai să le lași în suflet ca pe-un câmp
Și poate-n zâmbet mi-i simți pe mine.

Peste oraș, se revărsau cireșii,

Amurgul înflorise pe străduță.
Cânta pricesne-n deal, la mănăstire
Duminica, în straie de măicuță.

Un vânt, rotind în albe cercuri puful
De porumbei, sfădiți pentr-o omidă,
Trecând, vârtej prin gândurile mele,
Mă-mbujorase preț de o secundă.

Tresar și nu știu ce mă înfioară.
Sub felinare, noaptea e albastră.
Priboiu-adus de acasă, odinioară
Dă iarăși frunze-n glastra din fereastră...

Marin NĂSTASE

TUNARII

Nuvelă-foileton (2)

Văzând țiganul în mașină, clientul s-a îndreptat spre taxiul din spate, unde șoferul s-a grăbit să-l ia și a demarat în trombă. Mototolea s-a enervat:

– Dă-te jos, că pierd toți clienții din cauza ta!

– Nici nu mă gândesc, acum, după ce am regulat afacerea, spuse calm țiganul. Hai, trage-n stație, să luăm și pe tovarășii mei!

– Băă, nu înțelegi că nu mă interesează afacerea asta? a urlat în disperare Mototolea. Dă-te jos imediat!

Dar țiganul, zâmbind, a scos tacticos din buzunar un teanc de bancnote:

– Hai să-ți iei avansul! Cât? Cinci? Șase? Opt sute? Sau milionul? Și aruncă pe torpedou opt bancnote. Mototolea tremura. Când văzu bancnotele spuse precipitat:

– Mai aruncă două!

Râzând, mustăciosul mai aruncă două și comandă ferm (doar plătise):

– Hai, trage-n stație!

Mototolea se execută, însă le spuse celorlalți:

– Treceți toți în spate!

Dar mustăciosul se simți ofensat. (dacă plătise):

– Ce faci, omule? Eu te plătesc și matale ne înghesui pe toți în spate?

Începură o discuție stupidă. Până la urmă Mototolea acceptă ca mustăciosul să treacă-n față, lângă el și cei doi în spate. Când să pornească, lui Mototolea iar începu să-i vâjâie capul. Unde pleacă el așa, fără să știe șefa? Dacă nu se întoarce diseară acasă, „mama” anunță toți polițiștii să-l caute. Va crede că a avut un accident mortal? Va crede. Polițiștii vor începe ancheta? Vor începe. Vor fi pe urmele lui? Vor fi. Și tunul? S-alege... prafu'.

– la stați așa, bă, mușterilor!

Și le spuse pe îndelete temerile lui. Cei din spate îi dădură dreptate.

– Și acum, ce facem, șefu'?

– Mergem frumos acasă fiecare și plecăm mâine, dis-de-diminează! La ora cinci fix, să fiți gata de plecare!

Dar hotărârea lui nu-i conveni mustăciosului:

– Stai așa, omule! Mai întâi, că întârziem o zi. În afaceri nu sunt bune întârzierile, că ți le suflă alții mai grăbiți. Apoi, eu ți-am dat avans și nu am încredere că mai vii mâine să ne iei.

– Cum nu mai ai încredere? Întrebă contrariat Mototolea. Nu ai spus tu că sunt un om cinstit?

– Am spus! Înghiți în sec mustăciosul. Însă... dacă se strică mașina, dacă te îmbolnăvești, te bate nevasta, înghiți vreun os diseară și... Doamne ferește! Pierd banii și nu sunt puțini.

Mototolea îi dădu dreptate mustăciosului. Nu ajunge ca un om să fie cinstit și de cuvânt. Uite, el nu se gândise

la așa ceva. Dar, ca niciodată, mintea începu să-i taie ca briciul:

– N-ai mai spus tu că, cine nu riscă...

Mustăciosul râse amuzat. Nătăfleată asta îl lovește cu armele lui. Începu să-i placă teribil de el:

– Dacă am spus că mi-ești simpatic, mă dau bătut. Hai, să ne duci acasă și mâine plecăm mai de noapte! E și duminică, găsim și gospodarii acasă și până seara târziu ne întoarcem.

Așa se înțeleseră. Îi duse pe țigani acasă într-o șandrama nenorocită, după ce, în prealabil negociere cu ei la sânge (zicea el), costul transportului. Acum, credea el, am experiență în chestia asta.

– Fără șase milioane, nimeni nu vă face acest drum.

– Ești nebun! Cine crezi că-ți dă atâta pentru acest serviciu?

Deși Mototolea înșiră minuțios toate costurile, toate piesele mașinii distruse sub așa o greutate, toate eventualele pericole ce se puteau ivi, țiganii se dovediră mai experți în negociere. Peste două ore a durat tocmeala. Până la urmă au căzut de acord la patru milioane, dar Mototolea a insistat ca un catâr: plata pe loc. Nici țiganii nu s-au lăsat. Mustăciosul a mai scos un milion, spunând:

– Uite, ține și iau eu asupra mea toate riscurile! Alte două milioane, după ce plecăm de acolo cu mașina încărcată. Ia așa până nu mă răzgândesc și stricăm afacerea.

Mototolea a smuls din mâna mustăciosului bancnotele, spunând precipitat:

– Mâine, de noapte! Să fiți pregătiți! Vă salut!

S-a urcat repede în mașină, lăsând pe țigani cu gura căscată. Bucuros, a cumpărat o sticlă de șliboviță și când a sosit acasă, madam Firuța a fiert-o.

– Și zici că ai dat tunul, eroule? i-a spus, sorbind tacticos fiertura îndulcită și pipărată. Mototolea, răsturnat pe canapea și cu picioarele ridicate pe un scăunel, mustăcea, sorbind încet din păhărel:

– Semitunul! Adică, ce zic eu semitun? Sfertitun, mamă! Că eu am planuri mari cu tunul acesta. Vrei să afli planul meu de afaceri?

– Auzi la domnul capitalist, se minună madam Firuța. Planul de afaceri. Ia spune, eroule!

Tot mustăcind, eroul sorbea fiertura cu un aer de om plictisit:

– Tu crezi că eu fac drumul ăsta, numai pentru cele patru amărate de milioane? Eu vreau capital, mamă, nu mă încurc cu firimituri. Mai întâi, în drumul ăsta, vreau și eu să cumpăr doi porci. Din primul tun, am făcut socoteala, scot vreo șapte-opt milioane. P-ormă, la următorul drum, nu mai iau țiganii, că-mi fac relații printre gospodari. Atunci cumpăr vreo cinci porci și îmi dublez capitalu'. Ai înțeles? Și, după ce am făcut capitalu', pot să gândesc și planu' de afaceri? Pot!

– Ce afaceri? a întrebat doamna Mototolea, uluită de talentul financiar al scumpului ei soțior. Sorbind calm din pahar și cu priviri plictisite în tavan, „finanțistul” Mototolea spuse:

– Când ai capital, mamă, poți face orice afacere. Esența capitalismului este capitalul. Ai capital? Ești

(continuare în pag. 21)

mare! N-ai capital? Ești zero! Un mare zero prin care toți privesc ca printr-o gaură. Planul de afaceri? Scârț! Un moft cu care se ocupă specialiștii, economiștii, băă! Le dai și lor banu' să mănânce o pâine. Dar eu nu le dau nimic, pentru că la planuri de afaceri sunt doctor. Știi câte idei am în cap? Îmi sfârâie căpățâna, mamă, îmi sfârâie căpățâna!

Coana Firuța îl asculta uluită. Emoționată, exclamă:

– Mă Tricuță, mamă, știi ce am crezut eu despre tine până acum?

– Ce-ai crezut, mamă? Da să-mi spui sincer!

– Sincer, sincer?

– Sincer, mamă! spuse Mototolea tot atât de nepăsător, mai turnându-și încă un păhărel. Nu mă supăr deloc.

– Eu am crezut, încă de când m-am măritat cu tine, că ești... un dobitoc. Ei și ce, mi-am zis, este dobitocul meu drag și fac ce vreau cu el, pentru că îl iubesc. Însă, abia acum observ că tu ești un dobitoc genial. Nimeni nu și-a dat seama cât geniu ai tu. Dar, n-ai avut noroc, mă! A, nu! Să nu crezi că n-ai avut noroc cu mine! Am spus așa... noroc, în general. Însă, întrevăd că în urma acestui tun, va ploua și peste noi cu noroc.

Tricuță jubila, sorbind radios din țuiculița fierbinte. După câteva sorbituri, madam Firuța continuă:

– Am o mare îndoială, mă, Tricuță. Mi s-a înfipt ca un cui în ceafă. Dar, dacă țiganii se reped la tine, te ciomăgesc, îți iau ultimul bănuț și-ți dau cu șutu'-n fund? Sau, mă rog, îți fură mașina sau bateria. Că țiganu', n-alege.

Mototolea zâmbi superior, tot cu ochii în tavan:

– Vezi că nu gândești? Păi, țiganu' e negustor, fă! El vrea, ca și mine, să dea un tun cu porcii, nu cu o baterie de mașină. Apoi, în caz că îl paște păcatu' să se dea la mine... știi brișca aia pe care o folosesc vara la pepeni? O port mereu cu mine. Să-ncerce! Știi cum îl înțep?... Măă, și este ascuțită brișca mea!..Vrei să ți-o arăt?

– Lasă, mă! râse Firuța, amuzată de brișca lui Tricuță. Acum observ că marile genii ale omenirii au fost oameni mici. Bunăoară Napoleon, Ștefan cel Mare și alții... Mici și curajoși.

– Așa, ca mine, se umflă în pene cocoșul Trică. Însă, mamă, trebuie să-mi dai două milioane de la rezervă.

– Care rezervă? sări îngrijorată Firuța. Vrei să investești planetarele? Exclus! Nu atinge Fondul de reparații!

– Atunci, dădu din cap Tricuță, tu vrei să fac din rahat bici și să pocnesc din el?

Până la urmă, madam Firuța se lăsă convinsă de micuțul său geniu financiar, că banul trebuie să circule, dacă vrei să se înmulțească. Și îi dădu cele două milioane economisite, numai ea știa cum.

Pe la trei noaptea, Mototolea i-a trezit pe țigani, care se aruncară bezmetici și cu ochii cârpiți pe banchetele mașinii. Demară în viteză, strigând la ei:

– Cu suta vă duc, băă, cu suta!

Într-adevăr, șoseaua era liberă, dar nu se zvântase. Însă Mototolea, cu experiența de taximetrist, reușea s-o strunească pe bătrânică și s-o biciuiască atât cât trebuie. Era o noapte sticloasă, cu un cer plin de stele, din care picura un geruleț pișcător dar și un șuvoi de energie, care umplea inimile celor din mașină cu speranțe și bună dispoziție.

– Ai să vezi, omule, că reușim, balmăjea mereu mustăciosul de lângă el. Ai să vezi că ne merge din plin.

– Sigur că reușim, îi ținea hangul Mototolea. De asta să fii convins!

Cu așa bună dispoziție, nici nu au băgat de seamă când au trecut de Târgoviște, că se luminase demult, însă o ceață deasă le dădea impresia că tot mai era noapte. Țiganii, deși se lăudau că ei cunosc la perfecție satul cu porcii ieftini, mai mult l-au încurcat pe Mototolea, care tot îi întreba:

– Spuneți, bă, cum se numește satul cu porcii? Ați mai fost pe-acolo, sau nu?

– Haoleu, șefu'! îl cunoaștem ca pe...De câte ori n-am fost noi p-aicea...

– Băă, voi sunteți surzi? Cum îi zice satului?

– N-are importanță, spuse mustăciosul. Este-n drumul nostru, mergi înainte!

Lui Mototolea i se scurseră pe șira spinării niște broboane de îndoială.

– Băă, unde mă duceți voi? De ce m-am luat eu după niște hăbăuci? Opri mașina. Mustăciosul deschise portiera, se uită în peisajul pânclos un minut și ceva, apoi îi spuse calm lui Mototolea:

– Nu te speria, omule, că noi știm unde ne ducem! Hai, pornește, că am văzut niște babe cu lumânări în mână! Astăzi e duminică și se duc la biserică. Dacă biserica e pe-aproape, acesta e satul! Îl știi foarte bine. De la biserică o cotim la stânga, până la o casă cu poartă verde.

Apoi o luăm la dreapta pe o uliță ce urcă la deal și, în vârful dealului este casa gospodarului cu porcii. O casă arătoasă cu un cerdac frumos. Știu eu cum arată. Hai, dă-i bătăi!

Încurajat de această descriere precisă, Mototolea porni. Într-adevăr, după o sută de metri se văzu în ceață turla bisericii. Mustăciosul spuse convins:

– Uite biserica! Ți-am spus eu că știm unde mergem? Acum faci la stânga!

Mototolea a mers o distanță bună, până a văzut o uliță desfundată, plină de hârtoape și mocirlă. Mașina, e drept, obosită și de drumul lung, dar luată sever în primire de hârtoape și noroaie, a început să zdroncăne, să boncăne, să scârțâie și să hurducăie. Rotofeul din spate răsese:

– Bre, da' mașina matale boncăluiește ca un cerb în călduri.

Nervos, Mototolea nu-i răspunse, dar întrebă răstit:

– Unde dracu' este poarta verde că... de când mergem...

Mustăciosul îl îndemna mereu: înainte, tot înainte! Mototolea a mers tot înainte până a ieșit din sat. A tras o înjurătură înfiorătoare, de au înlemnit țiganii. Mustăciosul, o tot bâlbâia:

– Cred că poarta era albastră. Și, nu mai țin min-te... Trebuia s-o luăm la dreapta. Întoarce!

Abia a-ntors mașina suduind amarnic („fir-ați ai dracului de țigani tâmpiți!"). Toți tăceau mălc, cu ochii spre porțile gospodarilor, până când rotofeul din spate exclamă: uite poarta verde, dar este pe dreapta! Mototolea opri mașina și-l dojeni pe rotofei:

– Normal că e pe dreapta, tâmpitul, că acum ne întorcem, nu mergem înainte. Dar, unde-i ulița?

Mustăciosul spuse foarte calm:

– Mergi înainte, șefu', că dăm noi și de uliță!

(continuare în pag. 22)

Într-adevăr, găsiră și o uliță care urca la deal. Desfundată, cu șleauri adânci... Mototolea ezită să intre pe ea și opri mașina:

– Gata, fraților, aici mă opresc! Mergeți pe jos la gopodarul cu porcii și vă descurcați!

Văzând cum arăta ulița, țigani nu îndrăzniră să coboare din mașină direct în mocirlă:

– Hai, mă, nene, păi de ce te-am plătit?

– Nici un pas în plus, țipă Mototolea, mă lăsați dracului cu porcii voștri!

– Parcă ziceai că vrei să cumperi și mata, rânji mustăciosul. Cine nu riscă...

Mototolea înghiți gălușca. De asta acceptase să facă drumul ăsta. Ca să dea și el un tun. Și acum, dă înapoi? Nu se poate! Cine nu riscă... Nu este el omul care să se lase învins tocmai acum. Nervos și cu priviri oțelite, porni motorul și demară în forță, cu roțile pe coama șleaului, accelerând cu pedala la podea, să omoare motorul și alta nu. Mașinuța, cu tot arsenalul de piese hodorigite, se opinti cu toată forța găfăită a obositului ei motor. Cu trosnituri și pocnituri ajunse până aproape în vârful dealului, când, deodată îi apărură în față o băltoacă aproape cât toată lățimea uliței. Nu mai putea fi evitată, nici ocolită și nici mașina nu mai putea fi oprită, că nu s-ar mai fi urnit din acel loc.

Mototolea închise ochii, accelerează din nou la maxim, spunând în gând: „cine nu riscă, nuu!...” mașina scufundându-se în mocirla băltoacei până la podea. Roțile se nvrăteau furioase în gol, răsucite în zadar de cail putere costelivi ai nervosului motor. Degeaba îi biciuia Mototolea cu accelerația, degeaba se opintea jigăriții de cai (ne)putere, că mașina devenise barcă pe valuri, nemișcată nici măcar cu un milimetru. Ca un turbat, Mototolea apăsa în neștire pedala de accelerație, scrâșnind din dinți și mârâind, ca o placă stricată de gramofon:

– Cine nu riscă, nu... cine nu riscă, nu... cine nu... nu!

Speriați, țigani amplificară hărmălaia:

– Haoleeu, haoleeu! Ce faci, dom'lee! Haoleeu, ne îneci! Măiculiță, unde ești?

Mustăciosul încercă să-i liniștească:

– Ho, mă, ho! A intrat omu' la necaz, trebuie să-l ajutăm! Săriți repede din mașină și... să ne vedem de drumul nostru!

Speriat că este părăsit, Mototolea țipă la ei:

– Băă, ce vreți să faceți? Mă lăsați aici?

Mustăciosul îi spuse calm, ca să-l liniștească:

– Lasă, omule, că tu știi ce ai de făcut! Ne vedem la casa aia frumoasă, din capătul uliței. Uite-o acolo! Hai, mă, că noi n-avem timp de pierdut!

– Stați, băi, fraților, să mă împingeați, să ieșim din groapă! Am venit împreună, mergem împreună!

– Șefu, da' n-a fost asta înțelegerea noastră! Îi bătu obrazul mustăciosul. Noi te-am plătit să ne transporti. Dacă nu mai poți, ne pare rău, dar noi trebuie să plecăm, ca să câștigăm timp și îți ușurăm mașina, să ieși mai repede de aici. Iar matale, nicio grijă, ca profesionist ce ești, ai să scoți mașina fără noi. Hai mă, că pierdem timpul!

Cei de pe bancheta din spate săriră în băltoacă. Mustăciosul îi mai reproșă lui Mototolea:

– Vezi, din cauza matale ne murdărim într-un hal fără de hal. La întoarcere îți scădem din tariful stabilit.

Și se aruncă și el în băltoacă după ceilalți, strigând la

Mototolea:

– Grăbește-te, să nu întârzi prea mult aici!

Lui Mototolea îi venea să arunce cu ceva după ei. O rangă, manivelă, cricul, ceva. Dar nu avea nimic la îndemână. Își rezezi căpățâna în volan. Avea nevoie de ceva tare să-l lovească, să-și spargă nenorocitul ăsta de cap genial. Cum nu prevăzuse acest risc? Dar... putea să-l evite, să nu riște? Păi... cine nu... Ce tâmpenie! Auzi, cine nu riscă... Nu putea să stea naibii acolo jos și să-l refuze categoric pe mustăcios? Cine nu riscă... Însă, cum voiai să dai tunul, dobitocule, dacă nu riscai? Dar nu era mai înțelept să fi lăsat mașina acolo jos și să fi urcat numai el până aici, la fața locului? Nu ar fi văzut că nu se poate? Ar fi căutat altă soluție. Acum caută un loc de dat cu capul, ca să găsească mintea românului, a de pe urmă. Ce-ar zice madam Furuța acum: „Trache, Trache, Trache, micul meu mare geniu, caută soluția și ieși din rahat, nu te mai vâlcări atâta!”

– Cum, mamă? se pomeni că bocește cu voce tare. Și observă pe gardul din dreapta o căciulă cu doi ochi pișcheri care luceau lacom.

Deschise portiera și scăpă fără să vrea un miorlăit pițigăiat:

– Ajutoor!

Însă impasibila căciulă îl privea cu ochi lucitori, fără să schițeze nici cea mai sesizabilă mișcare. Dimpotrivă, parcă i-ar fi ghicit gândurile și ar fi auzit ce i-ar fi spus madam Furuța. Așa că, dintre scândurile gardului se auzi o mormăială:

– Da' ai intrat în rahat, tare-adânc, bre! Adânc de tot!

Și atât. Nici un gest în plus, fapt ce l-a determinat pe Mototolea să mai emită un S.O.S. miorlăit:

– Ajutooor!

Căciula impasibilă de după gard a mormăit ca un sfinx necruțător:

– Degeaba! Nu mai poți ieși din rahat. E prea adânc.

Mototolea, contrariat, strigă mai ferm la căciula ce părea că n-are urechi:

– Hai, mă, frățioare, ajută-mă să ies din băltoacă!

De data asta, gura de sub căciulă nu a mai scos nici un sunet. Iar ochii au rămas nemișcați. De sfinx feroce. Bietul Mototolea își închipuia că aici, la Cucuiata din Deal, sau cum s-o fi numind, oamenii nu intraseră în economia de piață, că viața patriarhală, ancestrală, cu vestita Veșnicie de la sate... Înțeleșese greșit. Și-a dat seama că trebuie să recurgă la pragmatica promisiune, serviciu contra cost:

– Hai, măi frate, că te răsplătesc pentru serviciul pe care mi-l faci!

Imediat, căciula se înalță cu ochii și scoase de după gard un nas subțire, cu o furculiță mignonă de mustață. Gura, rămasă tot după gard, mormăi scurt:

– Cât?

Hopa, gândi bucuros Mototolea. ăsta e de-al meu, din economia de piață!

– Păi, să negociem, frățioare!

Tot de după gard, căciula repetă mormăiala:

– Cât?

Mototolea se gândi să pornească de la o sută. Era vădit că nenorocita de căciulă cu mustață nu se va urni fără cinci sute. Îngăimă:

- Una!
- Ce?
- Sută!
- Ași!
- Două!
- Fleac!
- Trei!

- Râzi de omul care vrea să te ajute? Căciula scoase și gura de după gard și începu să flecărească: de ce îți bați joc de omu' care îți întinde mâna, când vezi clar în ce stare ești?

- Bine, fie cinci! Ultimul preț!

Căciula începu să râdă cu toată gura scoasă peste gard:

- Bă, nene, ești incoștient! Nu-ți dai seama unde ești?
- Bine, spuse cu gura moale Mototolea, văzându-l cât de tare se ține. Tu cât ceri?
- Patru! mormăi căciula.
- Ce?
- Milioane.
- Poftim?
- Cât ai auzit.
- Mamă, mămulită!
- Atunci, stai acolo, că stai bine!

Mototolea își dădu seama că avea-n față tot un tunar. Înjură în gând: „și acesta e tunar, mă? Înțeleg, la oraș mai trecă-meargă, dar în fundătura asta de Cucuiată... și paici au năpădit, mă? Parcă o aud pe nevastă-mea: Trache, Trache, ce credeai, că ești singurul tunar din țară? Colcăie țara, mă! Colcăie țara de tunari!” Iar el, în loc să lovească, este lovit cu tunul de o căciulă cu ochi. Tăcu resemnat. Își aduse aminte că există un Dumnezeu al năpăstuiților, că azi e duminică și, în loc să se ducă la biserică, precum tot creștinul cuminte, a alergat cu țiganii pe coclauri să dea și el un tun. „Iartă-mă, Doamne, că sunt un păcătos!” Închise portiera și căzu cu fața pe volan, vărsând lacrimi amare. Căciula cu ochi înțelese altfel strategia victimei sale. Își zise: „așa-i la negocieri, faci pe indiferentul, ca să-și piardă răbdarea partenerul. Țta nu vede că e într-o situație disperată? De ce nu vrea să scoată banu'?” Dacă nu are milioanele cerute? Atunci, să negocieze! Mai scad eu, mai ridică oferta disperatul... Așa e negocierea! Dar, dacă nătărăul ăsta nu are la el nici măcar un milion? Că țiganii au plecat fără să-i dea măcar un sfanț. Dacă n-ai bani, la nevoie vinzi ceva. Scăfârlia de sub căciulă fierbea: ia să cercetez eu, ce se poate valorifica din rabla lui?” Și ieși pe poartă, cercetându-i mașina cu atenție. „Cât o fi costând portbagajul de deasupra? O mai fi având un casetofon, ceva?”

Văzându-l cum îi examinează mașina, bietului Mototolea îi licări Speranța: „poate este, totuși, un om cumsecade și acum cercetează cum să mă ajute. Că românii sunt oameni mihoși, săritori la nevoie. De câte ori n-am rămas în pană pe câmp și am fost ajutat de români mihoși... Uite-l cum mai cercetează ca să vadă cum să procedeze!” Prinse curaj:

- Hai mă, frățioare, ajută-mă! Că te văd un om milos, cu frica lui Dumnezeu. Spune-mi, cum te cheamă?

Căciula cu mustață mormăi:

- Florea Gâscan.

- Florea? Floricel? Floricel Gâscan? se fando-sea Mototolea. Hai, mă, Floricele, ajută-mă!

- la ascultă, domnule! îl repezi Floricel. Bine-înțeleas că sunt un om milos și vreau să te ajut. Dar, mata nu înțelege că treaba asta necesită niște cheltuieli? Vrei pomană pe cheltuiala mea?

Mototolea înțelese că e dârz tunarul și începu să plângă ca un copil:

- Nu înțelege, Floricele, că n-am la mine nici măcar un milion?

Mințea. Mințea cu nerușinare, dar știa că în afaceri minciuna este o virtute. Important este să știi când și cum să plasezi minciuna, ca să convingi partenerul. Și el cunoștea tehnica. Se pare că stratagema lui prinsese, pentru că lacrimile îl convinseră pe Floricel, care tăcea.

„Te pomenești că nătăfleată ăsta a plecat de-acasă fără bani! gândi Floricel. După cum arată și cum plânge... Dar, dacă minte? Las' că știu eu cât sunt de parșivi grangurii ăștia de la oraș! Hai să mă prefac și eu că sunt cumsecade!”

- Domnule, ai noroc că sunt un om milos și cu frică de Dumnezeu. Că așa suntem noi, ăștia de la țară. Dar, nu-ți spusei că sunt niște cheltuieli? Hai, te-nvoiești cu două milioane?

Mototolea începu iar să jelească și să jure pe lumina ochilor că n-are nici măcar un milion. Floricel își spuse: „Joacă tare tipul! Totuși, nu pot să nu-l jupoi în starea în care se află.” Se uită cu scârbă la Mototolea:

- Domnule, și mila mea are limite! Îți mai dau o ultimă șansă: suport eu cheltuieli de un milion și scoate matale din buzunar, măcar un milion! Nu fi capsoman, că mă duc în casă! A început să mă ia frigul.

Mototolea își dădu seama că întinde prea mult coarda și acceptă să dea milionul.

- O să fac rost de undeva de câteva sute care-mi mai lipsesc. Însă, ne-am înțeles, nu? Mă scoți de-aici dacă-ți dau un milion!

Floricel mormăi un „bine!” și dădu să plece. Dar, abia acum își dădu seama că nu va realiza treaba asta de unul singur. Se-ntoarse către Mototolea și-i spuse:

- Mă, nene, eu din afacerea asta nu mă aleg cu nimic dacă-mi dai un milion, iar eu cheltuiesc tot un milion. Așa că... nu-ți promit nimic. Să văd cum mă descurc cu tovarășii mei de afaceri. Sper să-i conving să ne mulțumim cu milionul dumitale.

Și Floricel a plecat lăsându-l pe bietul Mototolea în ceață.

(va urma)

Adrian George ITOAFĂ

căsătorit cu toamna cea trecută

căsătorit cu toamna cea trecută
pe coridorul degetelor stângi
creșteau felinele pe mandoline
și-apoi răsună stropi de struguri
în pahare chioare
beat n-am știut să cânt
la ziua împiedicată
și alte săptămâni treceau trunchiate
un trubadur ascuns prin coarde
îmi plânge în batistă
și mă apucă toamna rătăcită
coboră-n frunze fără de habar
legată strâns cu șnururi de araci
pe degete îi cresc ciorchini
și curge vin de rămas bun

Cărări

Două cărări
ocolind un pom fructifer,
și mere prăvălindu-se-n ele,
amestecându-le
precum zarurile aruncate,
suprapuse pe unghiului optuz,
ce răsare din umbre,
se întâlnesc fermentate,
amețite, împleticite
și eu, urc spaima-n copac
căutând veverița
ce-și pierde aluna pe urmă.
Prea confuz cum de-s vesel,
ori fructele m-au îmbujorat,
merg spre casă pe mai multe cărări,
amețite ca mine.

Pe tălpi de iarbă secerate

Foc ce mistuie câmpul,
împrăștiind petale ucise
în lacrimi nestinse
la hotarul vântului,
fac să apară nori de noroi
incitând buzele arse
și fluturi albi împodobesc
azurul ochilor tăi.
Pe tălpi de iarbă secerate,
atinse de lama cosașului
mă așez, și-n tupuri necoapte,
atingând roadele nevăzute,
în ochii tăi, doar eu,
acoperit cu regrete.

Scara

Oglinda, medalionul
și o sticlă cu tequila
însoțesc gândurile
pe scara proptită-n mulțimea
ce înoată prin trupuri străine
De-aș urca doar o treaptă
ar fi nemaipomenit,
fiecare treaptă
are 25 de ani,
practic sunt patru trepte.
Inimaginabil, număr
și aflu că am ajuns
la treapta doi, 50 de ani.
Un rău de înălțime
mă împinge,
vrând să sfârșesc,
noroc cu soția prezentă
pe același nivel,
mă ține de mână,
echilibrându-mă.
Hai că se poate,
ți-au înverzit pe brațe liane!
...simt că urcăm împreună.

Chipuri albe, confuze

Secundele latră
trezind clopote ghemuite,
așezate la înălțimea capelei
ce bat îndoliate trupuri,
un fum de țigară miroase a tămâie,
se pierde-n distanțe neclare,
pietrele imprimă tălpile goale,
numerotându-le,
iar toaca ieșită din gratii
acoperă chipuri albe, confuze.
Trag jos trupul mușcat de viscolul
ce sare pe mine,
arunc codrul de pâine uscat,
și scap nemâncat,
adunat laolaltă cu restul,
după gratii,
stau chipuri albe, confuze

te vopseam cu buzele pe buze și cireșe

am recondiționat un scaun
era scaunul pe care tu stăteai
și te vopseam cu buzele pe buze și cireșe
ne îmbrățișam necopti pe mere pârguite
și scaunul scrâșnea din dinți pe tot spătarul
veneei pe brațele cuierelor plecate
pe hol parfum lăsat în jurul tău
iar eu prea beat și împiedicat mă satur...
adorm pe mușchi crescuți la ceasul nopții
în timp ce mă-nveleai cu trena lungă
mai stai puțin să-mi fie somnul lin

Constantin BEJENARU-BECO**Balada Poemului Auriu**

După ce am traversat
 Cu luciditate dureroasă
 Zilele și nopțile coronavirusiene,
 Albastrul intens ce mă poartă
 Cu gândul la *Sabin Bălașa*,
 Mănăstirea *Voroneț* sau *Gorges du Verdon*,
 Mă determină să anticipez că
 În curând voi crea un *Poem*
 În care, trăind în *Catharsis*,
 Îmi voi transpune-n *Cuvinte*
 Sinele; un *Poem Auriu* scris
 Pe un geamlâc vinețiu mai mic
 Decât o coală de hârtie,
 Plasat deocamdată grijuliu
 În sertarele cu dorințele poetice
 Secrete-ale *Muzei*.
 Astfel că într-o săptămână
 Petrecută la malul *Mării*,
 Respectiv *Capul Doloșman ot Jurilofca*,
 Descopăr cuantici și *Sirene galactice*
 Și decid să nu consemnez
 Decât lucrurile și locurile
 Ce mă surprind, pe care
 Nu le imaginam ori cunoscusem
 Anterior nici măcar livresc.
 Așadar, inspirație plăcută:
 Mistuit de visul frumuseții
 Și al iubirii absolute, pornesc!...

Autumnală

Culori heliotrope-n hău astral,
 Intens energizate de *Fecioare*
 Vag rușinate-asemeni merelor solare
 Lăsate, în trecut de *Mama Mare*
 Pe un tomnatec piedestal
 Pân'dincolo de primu-nghet zonal
 În chip de-ofrandă și respect total
 La *Pomul Vieții-Pomul Ancestral*;
 Culori heliotrope-n hău astral
 În gânduri și melanholiei autumnale
 În care *Oamenii* se lenevesc imperial
 Veșnic întârziați la sindrofiile letale
 Din ce în ce mai greu de domolit
 De cei ce nu se află-n locul potrivit
 Spre-a nemuri secundele regale.

Aceasta-i întrebarea

Adevărata *Viață*, se pare
 Că este aceea pe care-o visăm
 Și din când în când
 Îndrăgostiți și plini de iubire
 O conștientizăm altfel,
 De parcă altă vibrație ar circula
 Prin trupurile, inimile și sufletele noastre,
 Catapultându-ne spre
 Ultima *Thule* a nevăzutei.
 Întrebarea e: - *Știm să Trăim?*

Nevoie acerbă

De cum m-am născut
 Simt o nevoie acerbă
 De a găsi în lanțul vieții
 De zi cu zi, o însemnătate morală;
 De cum m-am născut
 Simt o nevoie acerbă
 De *Adevăr*, *Lumină*, *Libertate* și
 Frumusețe întru *Tinerețe fără bătrânețe* -
Amin!

Balada Singurătății

Asemeni unui roman de dragoste
 Cu paginile ferfenițite de adorație
 Sufăr de sindromul *Stockholn*.
 Așa că simțind-o ca pe-o condiție
Sinae qua non de *Viață* de
 Care am nevoie ca de oxigen,
 mi-am construit în timp
 ca un *show-room* al *Paradisului*
 dantesc, propria *Singurătate*...

Piatra Înțelepciunii

Puternic, *Pur*, *Prețios*,
 Sălbatic și misterios
 Precum *Filosofia*, prin
Virtutea și Forța lui
 Sufocă răul și ticăloșia
 Dumnealui *Diamantul Astral*
 Fiind considerat de către
Budha Sakya-Muni
 Piatra *Înțelepciunii*.

Balada Ciobanului Ancestral

Fiu al lui *Codru-Împărat*
 Ciobanul este baciul preacurat
 Îmblânzitor al mielului turbat,
 Nomad, naiv și binecuvântat
 De *Dumnezeul cel Adevărat*,
 Care-ancestralului *Cioban*
 Îi schimbă *Casa* de trei ori pe an.

Balada Poetului Curcubeu

În mine însumi
 Peste astrul strălucitor,
 Pe care-L caut zilnic
 Orbește pe-ntuneric
 Spre-a mă *Vedea*
 Cu ochi de peruzea,
 În folia oglinzii abracadabranțe,
 Care-nflorește chipu-mi visător
 Cu versuri-flori emoționante,
 Asemeni unui poetic *Curcubeu*
 Demn de *Homer*, *Orfeu* și *Dante*.

(continuare în pag. 29)

Constantin ARCU

O zi confuză pentru tânărul pensionar

V.

Se săltă din pat, numai când o auzi pe nevastă-sa încuind în urmă ușa de pe hol. Plecase la serviciu, iar el avea câteva ore bune de libertate în față. Și totul îi apără dintr-odată mai puțin grav. Își aminti confuz de cele petrecute cu o zi în urmă și se întrebă dacă nu cumva el făcuse caz dintr-o chestie simplă. La urma urmei, niște babalâci sclerozați îl confundaseră cu vreun boșorog de teapa lor, ce era atât de tragic? Ar fi trebuit să facă o glumă bună și lumea din vagon s-ar fi distrat pe seama neroziei lor. Din păcate, nu-i omul care să reacționeze spontan. De fiecare dată ratează ocazia. De obicei, îi vin în minte replici geniale peste ore sau zile, mult prea târziu ca să mai producă vreun efect.

Rămase un moment într-o nehotărîre calmă, între dorința de a sorbi o gură de cafea și presiunea din burtă, care-i cerea să se ușureze. Călăuzit de instinct, se deplasă ca prin vis în cealaltă cameră. Își turnă într-o ceșcuță, luă două guri de cafea, apoi se întoarse silențios și rapid spre toaletă. Așezat pe vas, rezolvă, fără să-și bată mult capul, o integrată anostă. „Integramele, dacă nu solicită inteligența”, socoti el amuzat, „au măcar darul de a stimula defecarea”. Nu era adevărat, însă îi plăcea cum sună.

Își examinează în oglindă barba nerasă de câteva zile, un amestec de țepi negri și albi. Ofensiva perilor albi devenea tot mai vizibilă de câțiva timp. Continuând să-și țină barba sub observație, întinse pe față gel de ras și trecu bigul printr-un jet de apă caldă. Începu să se bărbiească, mulțumit că reușește să înlăture pe loc urmele trecerii anilor. Nu-i venea să creadă că relația încălțată cu trecutul poate fi rezolvată atât de simplu. Îi apără în minte imaginea preotului care, psalmodiind peste tine câteva rugăciuni, te curăță de păcate cât ai zice pește.

Fricționându-și fața cu loțiune, încercă să-și aducă aminte când i-au apărut cele două mici protuberanțe pe partea dreaptă a feței. Nu le dăduse atenție până acum, probabil s-a tăiat în timp ce se bărbiea și s-au produs mici infecții. Nu era nimic alarmant.

Se deplasă în bucătărie și amestecă într-o strachină de lut lapte cu fulgi de porumb. Luă câteva linguri, gândindu-se că trebuia să reducă porțiile de mâncare și să renunțe la alimentele cu grăsimi și la dulciuri. Devenise greoi de câțiva timp, masiv și, la fiecare control, medicii îl sfătuiau să fie atent la greutate. Dar pe cât de ușor se pun kilogramele, pe atât de greu pot fi date jos. Pentru asta ar fi trebuit să facă foame și nu se simțea în stare. Dacă sărea întâmplător peste o

masă, numaidecât îl apuca amețeala, începea să-l doară capul și își ieșea din sărite din te miri ce. Nu-i venea la socoteală să intre într-o cură de slăbire, însă măcar să nu mai adauge la greutate.

Isprăvi la iuțea micul dejun, își trase pantalonii și îmbracă o bluză în carouri. Încălță niște sandale maronii, amintindu-și în ultima clipă că medicii recomandă să porți șapcă în zilele fierbinți. Pescui una de pe cuier, și-o puse șmechereste pe-o ureche și aruncă o privire fugară în oglindă. Era în ordine, dar i se păru mai de efect s-o așeze cu viziera la spate. Nu există vreo lege care să interzică sexagenarilor să-și așeze cozorocul șepcilor așa cum vor ei și nimic nu-i împiedică s-o facă pe-a isteții.

Coborî scările fluierând *Et si tu n'existais pas*, un șlagăr de-al lui Joe Dassin din anii primei lui tinereți, dar care-i făcea și acum plăcere. O porni întins prin dimineața înaltă, purtat de un elan juvenil, pășind sprinten printre indivizi preocupați, grăbiți spre serviciu. Însă după câteva sute de metri, își dădu seama că nu știa încotro pornise atât de ferm. Simți că intră în derivă, un cuirasat în plină viteză abandonat din mers de echipaj. Era complet dezorientat.

Unde se grăbea atât? Se gândi să meargă la un film, nu mai intrase într-un cinematograful de ani de zile. Părea, totuși, cam devreme. Trebuia să găsească altceva și aici se împotmoli. Niciodată nu i-a trecut prin cap că s-ar putea simți atât de inutil. Zile în șir concepuese planuri infailibile de afaceri, care urmau să-l facă om bogat, numai că Dana i le năruia în doi timpi și trei mișcări. Riscul era de fiecare dată prea mare, eșecul se profila sigur.

Până nu demult, în fiecare dimineață lua metrul câteva stații, cobora la tipografie și pătrundea în mediul lui. Era nevoie de prezența sa acolo, se simțea de neînlocuit, *nea Nae*, cum îi spuneau toți. Și dintr-odată s-a dezlănțuit urgia, firma a intrat în faliment și lucrătorii au fost disponibilizați. Câțiva s-au pensionat anticipat, îngroșând rîndurile armatei de pensionari. Se afla în aceeași situație și nu știa ce putea să aștepte.

Lângă o mică terasă, se gândi să comande o halbă cu bere, sperând să apară vreun tip cu care să schimbe o vorbă. Ar fi avut ocazia să afle cum își petreceau timpul cei care nu aveau ce face. Dar pe terasă erau câțiva tineri cu cești de cafea și cocteiluri. Păreau lipsiți de griji, pandemia era problema bătrânilor. Trecu mai departe, căutând să-și regăsească tonusul de la prima oră. Încerca să gândească pozitiv, spunându-și că viața e frumoasă și trebuie trăită clipă de clipă. În rest, nu s-a întâmplat nimic grav. A muncit destul la viața lui, venise timpul să-și tragă puțin sufletul. Se afla într-o vacanță de care trebuia să se bucure. Însă tinerele pe care le întâlnea, ofensate parcă, îi ocoleau privirile. Nae se întrebă dacă există vreun semn exterior după care poate fi recunoscut un pensionar. Un indiciu al inutilității și ratării.

Nu era nimic grav, se asigură iar. Când ești într-o pasă proastă, toate îți merg aiurea. Numai de-ar reuși să iasă din încălceala de gânduri negre care îl asaltau din toate părțile ca un roi de bondari săcâ-

(continuare în pag. 27)

itori. Știa că există leacuri și pentru bolile sufletești. Nu se pricepea la doctorii, însă puțină mișcare nu i-ar fi stricat. Putea să-și ia abonament la un bazin pentru o săptămână sau două; înotul l-ar ajuta să scape de gândurile nocive, presupuse el.

Fără să aibă vreun plan, traversă o stradă și ieși în marginea parcului. Dădu în cele din urmă peste indivizii care jucau șah și pierdu mult timp trecând de la o masă la alta. Unul fluiera melodii de altădată, dar cei mai mulți discutau zgomotos și parcă puși pe ceartă despre fotbal și covid. Câțiva purtau măști, numai că le țineau sub bărbie. Urmări pozițiile combatanților, încercând pe rând să anticipeze mutările viitoare. Și atunci avu o viziune premonitoare. Se văzu pe el însuși în fața unei table de șah, urmând să facă o mutare decisivă. Un sacrificiu care avea să-l ducă la câștigarea partidei vieții lui. Se întrebă dacă nu riscă inutil, apoi îl cuprinse bănuiala nelămurită că nu avea posibilități de alegere.

Trecuse de amiază, când simți că i s-a făcut foame. Câte un jucător se sălta de lângă tabla de șah, anunțând că pleacă la masă. Un slăbănog neras de câteva zile își scoase un sandwich dintr-o pungă. Se confesă celor din jur că ar fi păcat să piardă timpul deplasându-se până acasă, lăsând de înțeles că nu-l aștepta nimeni cu masa întinsă. Plus că drumul lui trecea printr-un triaj în care o gașcă de derbedei adolescenți jefuiau bătrânii și-i snopeau în bătaie. Așa că aștepta un văr care să-l ia cu mașină, evitând posibilele încurcături cu pușlamalele alea. „Mai pă seară”, preciză el.

Nae socoti că era timpul să pună și el ceva în gură. Porni spre terasa din apropiere, descoperind că, din păcate, nu-și luase mobilul la el. Simți cum i se strânge inima la gândul că s-a produs o minune și firma și-a revenit, iar șeful îl căuta să se prezinte de urgență la muncă. În fantezia iscată din senin, vedea încăperile firmei forfotind de oameni, colegii alergau zăpăciți de ici-colo, încercând să recupereze pierderile din perioada de inactivitate. Și tocmai cel care ar fi putut face puțină ordine, instaurând un plus de coerență în activitatea firmei, căsca gura la partidele de șah din parc.

Cuprins brusc de agitație, abandonă ideea cu prânzul pe terasă. Ieși de sub umbra arborilor și păși pe aleea topită de caniculă. Statuia lui în mișcare se încastră în aerul fierbinte, înaintând pe trotuarul în pantă. Părea că sfidează câteva legi ale fizicii și pășește într-o lume ireală, pulsatilă. Se deplasa către Universitate, animat de o voință străină. Începuse să transpire abundent, însă nu se putea opri din drum.

Abia când pătrunse în pasaj, Nae Panait se extrase din corsetul statuar în care îl învăluiseră valurile de caniculă, recăpătându-și înfățișarea de om grăbit și tulburat. Își trecu dosul palmei și-și șterse sudoarea de pe frunte. Luă metroul pătrunzând într-un tărâm răcoros, ca într-o pivniță. Nu era aglomerat, în perioadele fierbinți de vară mulți locuitori părăsesc orașul, căutându-și locuri cu umbră și verdeață. De îndată ce ușile s-au închis în spatele său, încercă să se liniștească. Probabil făcea tensiune de la zăpușeală, nu strica să-și controleze presiunea arterială la unul dintre punctele medicale amenajate în corturi prin oraș.

Își dădu seama târziu că s-a anunțat apropierea unei stații și se îmbulzi printre călători, cerându-și din viteză

scuze. Reuși să iasă din vagon și ușile s-au închis chiar în spatele său. „În ultima clipă”, își zise, de îndată ce puse piciorul pe peron. Simți cum îl pătrunde un simțămînt de satisfacție pentru că nu ratase coborârea. „Asta înseamnă să fii pe fază”, îi trecu prin minte. „Exact ca în viață, e nevoie să știi când să iei un tren și când să te dai jos”, socoti, în timp ce urca pe scările rulante. Chicoti în sine sa, apoi se uită în jur. Nimeni nu păru să bage în seamă că râde de unul singur, degeaba își făcea griji.

Ieși la suprafață și privi dezorientat. Ceva nu era în regulă, părea că nu mai recunoaște locurile. Observă în față niște coloane și-și dădu seama că, din păcate, coborâse cu o stație înainte. Toate merg aiurea, își spuse, uitând gândurile de adineuri. Ridică umerii, încercând să se lepede de orice responsabilitate. Ce să-și mai reproșeze acum? Nu știa cum e preferabil, să se întoarcă la metrou sau să facă o stație pe jos? Zări aprinzându-se lumina verde la semafor și pe loc se hotărî pentru ultima variantă.

Traversă ca în vis, apoi porni pe trotuar în susul bulevardului, asurzit de zgomotul de autoturisme ce rula în ambele sensuri. Avea ceva de mers, dar pe trotuar era umbră. Simți din nou că îl încearcă foamea, apoi gândul la mâncare fu alungat de regretul că își uitase mobilul acasă. La vreo treizeci de metri în față desluși un grup de tineri. Erau cinci sau șase, printre ei se afla și o fată. Conversau la umbră, în apropierea unei porți negre din fier forjat. Nae înainta absorbit de gânduri, fără să le dea atenție. Cum se întâmplă deseori, nici ei nu-i dădura atenție lui Nae și-și continuau discuția.

Echilibrul fragil datorat dezinteresului reciproc se rupse în momentul în care unul din tineri își întoarse întâmplător capul în direcția lui Nae. El se afla la vreo zece metri și înainta în ritm susținut, fără să-i fi băgat în seamă. Totuși, în cele din urmă, sesiză că priviri străine și impertinente îl cercetau și răspunse, luând o figură nedumerită și, apoi, sfidătoare. „Ca ce chestie?”, se întrebă. El era un tip civilizată, însă atâta indolență l-ar fi scos din sărite până și pe cel mai tolerant om.

Adolescentul, un sfrijit pistruiat, cu părul gălbui și rar, ceva mai scund decât Nae și, cu siguranță, la o categorie inferioară, nu se pierdu cu firea, continuând să-l privească în față cu insolentă. Pe Nae îl miră curajul și obrăznicia pipernicitului și simți cum inima începe să-i bată cu putere. Pe când făcea lupte, un terchea-berchea ca ăsta n-ar fi îndrăznit în veci să se dea la el, dar acum pesemne că îl credea expirat și lipsit de vlagă. Îi reveni bănuiala că exista un semn pe trupul lui, o etichetă care informa oamenii de faptul că avea totuși o vârstă. Ce altceva să-l dea de gol?

Nae își scutură capul nedumerit, ca și cum ar fi cerut o explicație, însă pistruiatul îi susținu privirea rânjind. Tipul îl sfida cu nerușinare afișată. „Mult tupeu trebuie să aibă, ca să-și permită atâta obrăznicie”, își spuse derutat. Un mucea care i-ar fi putut fi copil, cum îndrăznește? Nu părea să aibă douăzeci și cinci de ani, pe când Cristi, fiul lui din prima căsă-

(continuare în pag. 28)

(urmare din pag. 27)

torie, probabil se apropia de treizeci. Nu-și aminti câți ani împlinise Cristi și-i trecu prin cap că e rușinos să nu știi câți ani are fiul tău.

Dar agresorul habar n-avea de gândurile care-i treceau lui prin cap.

- la-n te uită la el! mârți către ceilalți, distrându-se. Tataie se dă mare șmecher!

Nae nu înțelese nimic din bâiguiala individului. Ce naiba voia? Inima își accelerează bătăile și simți cum mintea i se întunecă. Nu era el bătaia de joc a unui mucos. Își încleștă pumnii din instinct și înaintă. În acel moment, detectoare speciale ar fi putut identifica involburându-se prin aer, întunecați și primejdioși, norii conflictelor. Din ei se împrăstie peste lume sporii scandalurilor dintre oameni, ai ciocnirilor violente și războaielor. Iar tinerii din grup, ațâțați dintr-odată, luară poziții belicoase, înconjurându-l. Numai fata rămase impasibilă, ceva mai în spate. Nae apucă să observe că avea o poșetă roșie, minusculă și niște blugi rupți în genunchi.

- Moșu' a intrat în derivă cu cozorocu' ăla-ntors, spuse un tip deșirat, cu *piercing* în nas.

Nae îl măsură din ochi, spunându-și că lunganul nu făcea doi bani la bătaie. Însă își clănțăneau dinții spre el cinci flăcăi sprinteni, care nu aveau de gând să stea cu mâinile în sân, pentru ca el să-i snopească în bătaie. Unul părea ceva mai rezervat, însă ceilalți începură să se învârtă în jurul lui, cumpănindu-și prin aer pumnii. Părea aiurea o luptă în asemenea condiții, dar nu vedea cum ar fi putut să pună capăt conflictului și să le ceară să se măsoare cu el în mod cinstit. Făcând o evaluare sumară, trase concluzia că erau niște derbedei de la care nu te puteai aștepta la onestitate.

- Ce derivă, frate?! Unchiașu' se crede mare sculă pă basculă, îi răspunse sfrijitul. Nici botniță nu poartă, îl doare-n cur de pandemie. N-au decât să crape ceilalți, lui să-i fie bine...

Pe ansamblu, exista o disproporție vizibilă de forțe. Nae își dădu seama că nu putea să facă o breșă în cercul inamic și s-o ia apoi la goană, pentru că tipii l-ar fi ajuns după câțiva metri. Nici nu-i stătea în caracter să fugă de luptă ca un laș, deși nu se mai bătuse probabil din liceu. Și mai era drăcoica de fată care fuma privind plictisită îmbulzeala și mișcărilor agresive de trupuri, de parcă se pregătea să asiste la un spectacol, iar protagoniștii își făceau încălzirea. Lui Nae i-ar fi plăcut să împartă câțiva pumni punându-i pe toți la pământ și s-o întrebe apoi curtenitor, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, dacă poate să-i ofere o băutură.

Nu era timpul să viseze la cai verzi pe pereți, pentru că îl zări făcând o mișcare bruscă pe cel care se ținuse până atunci la distanță. Tipul înaintă prin dreapta lui. Era brunet, cu trăsături regulate și mustață stufoasă, încercând parcă să-și camufleze buza de iepure. Purta un șort viu colorat, lung până la genunchi și șlapi în picioare. Intrarea lui în conflict strica și mai mult echilibrul. Nae calculă la iuțeală că exista o șansă unică pentru el: să lovească primul și decisiv. Dacă reușea să doboare pe careva din prima, ceilalți ar fi fost descurajați să mai atace. Însă nu izbutea să-și alunge gândul că era o tâmpenie să se ia la harță din pricina cozorocului unei șepci!

Gândurile îi treceau la iuțeală prin minte, fără să aibă

timp să le ordoneze. Nu apucă să transmită tinerilor părerea lui despre conflict, pentru că fu asaltat în haită. Recepționă mai multe lovituri ușoare, însă un pumn primit din dreapta îl dezzechilibră. Cineva îl sprinjini, „hopa, tataie!”, iar el își dădu seama că fusese cât pe ce să cadă. Îi curgea sânge din nară și simți în gură un corp străin, colțuros. Pricepu imediat că era lucrarea dentară pe care stomatologul i-o montase de câteva săptămîni. Numai să n-o înghită, se gândi, alarmat. N-o putea scoate din gură, pentru că s-ar fi făcut de rușine în fața asistentei feminine. „Asta pentru nimic în lume”, își spuse.

Îl zări ca prin ceață pe lunganul cu *piercing* în nas pregătindu-se să-l pocnească iar, însă altcineva îl temperă: „Lasă-l, Săbiuță, nu-i cazul să ne-ncurcăm”. Nae se trase spre gardul din fier forjat, reuși să-și scoată cu discreție lucrarea dentară și scuipă sângele din gură. Descoperi cu limba golul din mandibulă, vizibil înaintea de montarea lucrării, ori de câte ori râdea. Însă pe moment nu simțea niciun impuls să se distreze. Ridicându-și privirile, descoperi că bătăușii tocmai dispăreau printre trecători în josul bulevardului.

Uluit, Nae își examină sumar ținuta, trase de poalele bluzei întinzând-o și strecură în buzunar lucrarea dentară. Se gândi că dentistul putea să i-o fixeze la loc. Își ridică șapca și o scutură de genunchi, apoi și-o îndesă pe cap cu viziera în față. Nu risca să mai aibă alte încercături. Nasul îi mai sângera puțin, nimic alarmant. Simți nevoia să-și elibereze nările, însă nu avea șervețele. Trase sângele în gură, cumpănind un moment dacă să-l înghită sau nu. Scârbit, își roti privirile, sperând că nu este cineva prin apropiere și scuipă lângă gard mucozitatea roșietică.

Porni în drumul lui, abandonând din start ideea de a se lua după huligani. Mai întâi, părea puțin probabil să-i dibuie prin mulțime. Dar presupunând că i-ar fi ajuns din urmă, tot nu folosea la nimic. Când este într-adevăr nevoie, poți fi sigur că nu vezi urmă de polițist prin oraș. Iar dacă l-ai găsit totuși, organul nu poate fi dus de nas cum vrea fiecare. El dă dovadă de precauție și echidistanță. Prezumția de nevinovăție primează, iar relațiile dintre oameni nu trebuie alterate printr-un amestec inoportun al autorităților. Dacă cel vătămat insistă cumva, este invitat la secție pentru a da declarații, punându-i-se în vedere să indice adresele bătăușilor și numerele lor de telefon. Asta-i procedura standard a polițistului român, pe care o respectă cu strictețe. Așa că mai bine te lași păgubaș.

Încercă să-și șteargă urmele conflictului de pe față. Din susul bulevardului se apropia un individ cu țeasta acoperită de păr scurt și figură lată, zâmbăreață. De la câțiva metri acela își fixă ochii oblici, înguști pe figura lui Nae și continuă din mers să-l examineze, rânjind. „Precis se cunoaște”, își spuse. Nici nu era nevoie de confirmări, orizontul ochiului drept i se îngustase deja. Avea senzația că un dâmb i se postase înaintea retinei, semn că ochiul începuse deja să se umfle. Asta mai lipsea, ce putea să-i spună Danei?

Întrebarea îi căzuse în creștet din înaltul cerului și stârni un șir de alte întrebări. Înainte de toate, va fi nevoit să-i explice soției cum de reușise să-și învinețească un ochi. Ceea ce părea la îndemâna unui puș-

(continuare în pag. 29)

tan ce frecventa baruri și discoteci, însemna o *performanță* pentru un om civilizată. În niciun caz un om cu scaun la cap nu-și rezolvă diferendele cu pumnii. Există și crengi prin parcuri, în care poți intra cu fața din viteză, însă Dana nu va crede în veci că aceste anomalii ale naturii i-au cauzat echimoze la ochi. Și de aici porneau alte și alte întrebări.

Dincolo de inevitabilul interogatoriu familial, nesuferit, dar suportabil, exista curiozitatea vecinilor. La ora aceasta bătrânele din scară se aflau pe banca din fața blocului, veghind cu vigilență și înregistrând orice mișcare, ca niște radare performante. Pentru cine nu le cunoaște pe distinssele doamne, pare greu de înțeles interesul pe care îl poate stârni o vânătaie la ochiul unui vecin de pe scară și ce valoroasă materie primă pentru bărfă înseamnă. Individul trebuie pus la locul lui, pentru că umblă cu nasul pe sus și emite pasămite ifose de intelectual, ferindu-se să stea de vorbă cu locatarii din bloc. Un tip căpos.

Una peste alta, nu-i venea la socoteală să se întoarcă la ora aceea acasă și să intre de bună voie în colimatorul venerabilelor doamne. Însemna să se expună unui grav pericol. Deși doamnele sunt chioambe, printr-un miracol li se ascute vederea și percep totul ca prin telescop când e vorba de defectele altora. Iar treaba asta ar înfuria-o pe Dana. Pentru că distinssele vecine ar fi șușotit cum că degeaba se ține ea mare cucoană, dacă bărbatul ei se bate pe stradă sau cine știe pe unde mai umblă de când a rămas fără serviciu.

În ciuda aparenței de om aspru, Nae era în realitate slab din fire și atent la ce credeau alții despre el. Își propuse să se învârtă pe străzi dosnice până se lăsa întunericul și babele din fața blocului aveau să se retragă în apartamentele lor. Privi în lungul drumului, întrebându-se cât putea să fie ora. Soarele coborâse după perdelele de frunziș prăfuit de dincolo de garduri, însă gorgonele alea vigilente stăteau de veghe până se lăsa întunericul. Nu se făcuse timpul s-o pornească spre casă. Și dintr-odată își aminti că îi este foame. Uitase complet de treaba asta. Coti pe prima stradă, sperând să descopere un local fără pretenții.

Merse la nimereală câteva zeci de metri, până dădu peste un birt cu terasa înghesuită între trotuar și un zid de cărămidă. Afară erau vreo cinci, șase mese. O cârciumă de cartier, cu muzică de inimă albastră. Un chelner între două vârste, chel, se interesă ce dorește. Nae ceru o ciocolată caldă și o votcă. Ospătarul îi făcu semn să ia loc la o masă, iar el ieși pe terasa camuflată sub un umbrar de verdeață. Toate locurile erau ocupate, așa că se văzu nevoit să se întoarcă în birt și să rămână în picioare la o masă înaltă, jegoasă. Omul de la bar îi așeză în față ciocolata și băutura.

Pe când dădea să se retragă, băgă de seamă vânătaia de la ochiul lui. Se holbă câteva clipe, îl măsură din priviri, însă renunță să ceară pe loc plata consumației. Tipul nu părea totuși un golan care intenționa să-i tragă țeapă. Nae se întoarse cu fața spre ușa de la intrare și sorbi din ciocolata fierbinte. Cândva, poate într-o altă viață, mai trăise același moment. Tot la această masă mizerabilă, într-o după-amiază târzie, a gustat ciocolata, apoi a băut votca, exact ca și-acum. Încearcă să-și aducă aminte ce urma să se întâmple în

continuare, însă nu reuși. Se vedea nevoit să penduleze între cele două momente, fără să poată anticipa evenimentele viitoare. Și, exact ca altădată, se revăzu în oglinda înnegrită de fum de pe perete, cerând chelnerului încă o votcă.

(Fragment din romanul *Tramvaiul 13*,
în căutarea unui editor)

(urmare din pag. 25)

Schimbarea la Față

Schimbarea la Față

Din 6 august (gustar),
Când a avut loc și
Primul bombardament atomic
Din *Istoria Omenirii*,
Nu ne aduce doar
Vederea frunzelor îngălbenite
Ci și cea a ridurilor decrepite,
Care nu ne inundă mai întâi
Fruntea și Fața, ci Inima și Sufletul
Dezvăluind hidoșenia jocului
Nostru de-a *Moartea și Viața*.

Inimă de Română

Sunt *Românul* care
Văd doar cu *Inima*
Pentru că *Ochii* mei
S-au mutat demult în
Ea, ca să compenseze
Uscatele amăgiri ale
Vieții – conform cărora *Oamenii*
sfidând vitregia vremurilor
Răsar mereu – mereu – mereu...

Balada Luminii Metafizice

Acest *Poem* clocotind corporalitate
Emană o condiționalitate solidă
Producând dilatare psihicăminsipidă,
Încât substanța-i poeticesc-sufletească
Devine lichidă - *Lumină Metafizică*
Lividă și insidios – armonios de lucidă.

Reîncarnare

Poemele mele cuantic –
Galactice pline de sânge
Și lacrimi pelin,
Sunt pregătite să devină
Inima, Trupul și Sufletul
Meu într-o viitoare
ÎNCARNARE...AMIN!...

Constantin STANCU

O poveste pentru oameni de ieri și oameni de azi

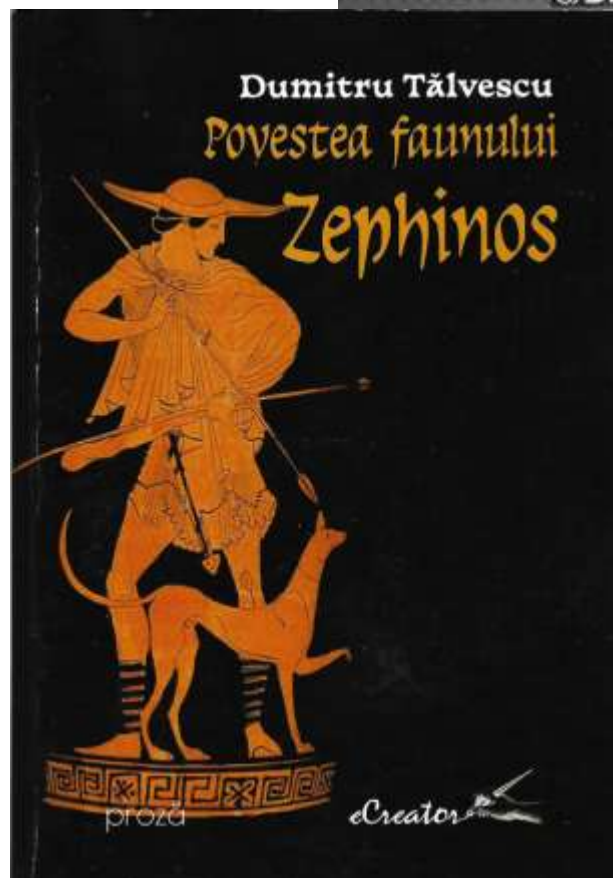
Cu o plăcere reală, Dumitru Tălvescu scrie o povestire, chiar un microman despre aventura omului și a tot ce-i viu pe Terra. Atent la detalii, la frumusețea naturii și a relației dintre ceea ce-i viu și dinamic în vreme, el ne propune cartea *Povestea faunului Zephinos*, apărută la Editura eCreator din Baia Mare în anul 2020*. A ales să se întoarcă-n trecut, un trecut pierdut, uitat, marcat de mari frământări existențiale. Miturile și epopeile vechii lumi sunt reluate și integrate-n poveste cu plăcerea de a reînvia evenimente trecute. Este povestea de dragoste dintre Faunul Zephinos și Nimfa Celeste. Numele sunt relevante, personaje de mit, vin din cer, sunt curați și purtați de zefirul care începea să miște lucrurile după Creație. Lumea aceea, fără experiența urâtului și a răului, se lansează spre o zonă a purității, dar soarta poartă alte chipuri. O lume în care natura însemna marea galaxie, cosmosul. Agricultură, pădurea cu farmecul ei, animalele care pasc și viețuiesc între fulgere verzi și cer senin, muzica drept fundal al acțiunii, frumusețea ca argument absolut, vânatoarea din necesitate, totul din adânc de vremuri, din abisul istoriei, fără de istorie. Zeii sunt și ei prezenți, își fac numărul, mișcă vremurile. Este un salt în timp, mitologia greacă îi permite autorului să se joace de-a lumile posibile. Raiul nu a fost inventat de oameni, exista speranța unei zone absolute, Câmpiile Elizee – locul unde lucrurile sunt liniștite, oamenii fericiți, o lumină aparte îi învăluie, frica este scoasă din peisaj, iubirea este posibilă. Legătura dintre ființe, dintre tot ce-i viu, se realizează subtil, fără efort, imediat, ca un dat.

Povestea, pentru că este doar o poveste anume inventată de autor pentru copii sau pentru tineri sprinteni, curioși de marile legende, de zeii posibili, de personaje aparent reale dar presupuse: nimfe, ciclopi, fauni, zei de serviciu și zei intruși, centauri, sfincși, o lume exotică, ieșită din vechile povești al oamenilor.

...Totuși, o planetă populată și de oameni, văzuți prin ochii acestor personaje de mit, oamenii murdari, violenți, agresivi cu noua creație, atinși de valul răutății, afectând natura și ceea ce-i viu, cu gânduri sângeroase, atinși de pofta puterii absolute peste tot ce mișcă.

Marcellus Nasica vânează nimfele, sunt simple ființe lipsite de apărare pentru el și slujitorii săi. O vânatoare aspră a frumuseții, a necesarei armonii. Eroii, Zephinos și Celeste, reușesc să scape, mijloacele lor sunt non-violente, se bazează pe natura proprie. Solidaritatea dintre ființele acestea se realizează imediat, prin forțele naturii, prin magia speranței. Ajung în Câmpiile Elizee, de acolo, Zephinos, atins de sentimentul misiunii și a transmiterii adevărului, își propune să-i informeze pe oameni despre o altă lume posibilă, a iubirii și păcii... Oamenii pot fi salvați...

Personajele mitologice au evidente trăsături umane, autorul a pus în mintea lor acele trăsături care

marchează binele, armonia, liniștea... Partea bună, înaltă din orice ființă creată din iubire.

Tabloul de fundal, natura este prezentă ca un cadou nemeritat, frumusețea se dezvăluie zilnic pe planetă: „Câțiva pui de nori se prinseseră în horă albind azurul imaculat de pe margini. Joaca lor lua forme în fel și chip, ca o hârjoană nevinovată și pașnică. Jos, pădurea se pregătea și ea de ale zilei, scurtând umbrele și dând startul la hrană lighioanelor și goangelor încă nescuturate de somn. Veve-rițele se fugăreau în jocurile dragostei printre stejari, albinele începură ospățul cu nectarul dulce al florilor de salcâm. O colonie de furnici tăia subțire cărarea cerbilor și se pierdea printre tufișuri ” (p.26).

Acțiunea se petrece în lumi diferite, una de sus, alta de jos, cu implicații pentru personaje.

Deși apelează la mitologia antică, autorul leagă lucrurile și le actualizează într-o manieră proprie, prezentându-le ca o mitologie modernă, similară, până la un punct, celei dinainte.

Universul zeilor anticipează valorile contemporane: comoditatea și plăcerea. La zei toate se petrec instant, după gândurile lor avide după o stare a eliberării de lumea de jos, de efort minim. Omul modern apelează la dispozitive electronice menite să-i amplifice evident comoditatea și plăcerile imediate: telecomanda, sistemul wireless, servicii prin curierat, comunicarea modernă prin rețele sociale etc.

Lumea fabuloasă a personajelor speciale: fauni, nimfe este lumea iubirii, armoniei, apropierii de natură, spectacolul anotimpurilor etc. Și astăzi avem persoane care se apropie de natură, refuză mediul social modern, caută sentimente, emoții, bucurii simple...

(continuare în pag. 31)

Lumea oamenilor de jos, cu înclinarea spre violență este mereu actuală, războaiele au dominat istoria, trădările sunt la modă, slujitorii fac jocul absurd al celor care-i angajează, vânatoarea este un sport, o artă, un mijloc de evadare din universul anost al mundanului.

Despre această lume alunecată pe toboganul vremurilor, personajele speciale își puneau întrebări presante, tensionate: „De ce, acele jalnice ființe după aspect și de evitat, după comportament, se dedau la atitudini și acțiuni egoiste, cu o manifestare a răutății inexplicabilă în raport cu nevoile lor de a exista? De ce să facă rău, de ce să nu caute armonia și echilibrul în relația cu tot ce e viu?” (p.72).

Reflecția nimfei despre Iupiter este de remarcant: „...cred că Iupiter, Optimus Maximus, cum i se zice pentru a-l marca drept zeu suprem, n-a mai vrut să intervină în viața oamenilor, implicând-se foarte puțin, dându-le o mică direcție spre înțelegere și poate să se distreze văzând încotro se îndreaptă. A răspuns adeseori rugămintelor auzite, revărsând asupra lor aceeași liniște și echilibru pe care noi le avem. I-a ajutat pe unii în războaie să se bucure de slavă deșartă ca învingători, în vreme ce învinșii bucurau lumea lui Hades ori sfârșeau ca sclavi te miri pe unde” (pp.84-85).

Lectura cărții oferă celor mici o lume uitată, povestea este simplă și are sens. Totdeauna va exista o societate mai bună. Ea se petrece în universul precreștin, anticipază valorile care ar putea modela societatea: iubirea de aproape, grija pentru cel aflat în pericol, speranța într-o lume mai bună, păstrarea curată a naturii, comunicarea simplă, directă dintre ființe... Din Câmpiile Elizee poți sări în Rai dacă vezi dincolo de mituri, de legende, de personaje. Omul modern nu poate nega o istorie care marcat generații și care a generat arhilituratură.

În prefața cărții, drd. Iulia-Maria Cihorean notează: „Astfel, prin volumul prezent, Dumitru Tâlvescu păstrează un puternic fundament mitologic, biblic, dar și filozofic. Acesta oferă cititorilor o poveste fascinantă, încărcată cu imagini, cu secvențe și cu personaje atent meșteșugite” (p.8).

Începutul cărții desenează perspectiva: Pământul, locul ales pentru om, cu frumuseți aparte, cu vietăți care trăiau în armonie și nemărginită pace, în deplină liniște...

Restul poate deveni tragedie...

*Dumitru Tâlvescu, *Povestea faunului Zephrinos*, colecția proza, 127 pagini, prefața drd. Iulia-Maria Cihorean, Baia Mare: Editura eCreator, 2020.

Eugenia Rada IONIȚĂ

Cărarea

Cărarea pe unde cerbi trec
Se face în toamnă lacrimă de stea,
Iar nopțile își caută luceferii în ape,
O umbră de durere pe creștetul pădurii
Tristețea răscolind movilele de frunze.
În biruințe se strâng buchetele de gânduri,
Fiorul valurilor în miez de vară,
Și din adâncuri se înalță
Altă cărare pe care sufletul nu-l doare.

Curgere

Ard frunzele,
Pentru plecare, pentru tot ce s-a păstrat
Din binecuvântările cireșilor în floare
Pentru tot ce este drag.
Dreptatea nu înghite păcatul,
Lumina dăltuiește floarea rară
Pe piatra serii curg fluvii de ceară.

Mónika TÓTH

sunt

sunt seara ce moare în
fiecare stea căzătoare
sunt dimineața ce învie
în fiecare răsărit de soare
sunt potop de vară
ce distruge tot ce stă în cale
sunt iubirea
care vopsește sufletul tău alb cu roz.

definiții

iubirea - o fântână arteziană
speranța - o căsuță părăsită
crența - umbra mea de pază.

te îmbrac

te îmbrac cu haine de gânduri, optimistă,
te mângâi cu ritmul poeziei
și îți șoptesc cuvinte rareori folosite,
tu râzi și deschizi palma inimii tale
ca să mă odihnesc
după o zi grea.

credeam

credeam că sunt o pasăre Phoenix
dar nu sunt decât
un porumbel care zboară
cu aripile însângerate.

Nicolae TOMA

„Nu ți-am vorbit până acum”

De câteva săptămâni pe masa mea de lucru m-au așteptat cu răbdare două cărți până când am ajuns să cred că le pot citi și bineînțeles să scriu despre ele. Și fiindcă am trecut peste starea de stres generată de o indispoziție din cauza unei mici probleme de sănătate, voi scrie câteva gânduri inspirate de cele citite.

Când am fost la Drobeta Turnu Severin pe 15 iunie a.c. la Festivalul Transfrontalier de Literatură „Mihai Eminescu”, organizat de scriitorul Florian Copcea, am avut bucuria să o cunosc pe doamna Eugenia Rada Ioniță, care mi-a dat două cărți.

Prima „Cântece de stea”, apărută la Editura KSI. Media, Călimănești - Vâlcea, 2020 și a doua, un volum de poeme cu titlul „Spirală de iasomie” apărută la Editura Ștef, Drobeta Turnu Severin, 2019.

„Cântece de stea” este o culegere de colinzi specifice tradiționalului „umblatul cu steaua” în săptămâna dintre Crăciun și Revelion.

Autoarea a reușit să străbată județul Mehedinți și să culegă de prin arhive texte despre „steaua” și alte colinzi. Adevărul este că satul românesc se modernizează și dispar tradițiile din străbuni. Măcar cei care vin după noi să vadă cum ne-am pierdut identitatea. Pe scurt este o carte document, care ar trebui să nu lipsească din bibliotecile și din școlile din România și din locurile unde trăiesc români.

Cea de-a doua carte „*Spirală de iasomie*” arată o altă latură a autoarei. Poeme ușor elegiatice ne transportă într-un univers specific feminin unde nostalgia se împletește cu natura, iar transformările naturii lasă o poartă deschisă spre speranță, care schimbă dintr-odată decorul.

La prima vedere limbajul poetic este incifrat și trebuie să recunosc că majoritatea poemelor sunt adresate cititorilor avizați și doar lor textul se deschide și se lasă înțeles și asta o reușește prin metafore inspirate cum ar fi „*Umilirile cântărite în drobul de sare*” sau „*ofilirile verilor pe brațe de vânt*”.

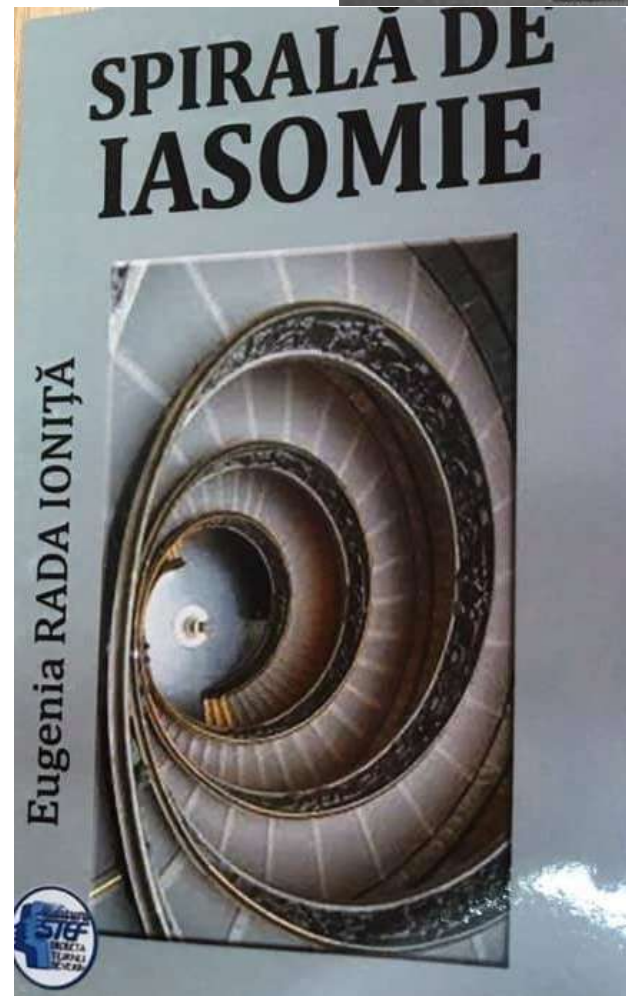
Emoțiile sunt legate de păduri, de ploi, de stele, de univers... și asta ne arată o legătură indestructibilă între omul cel lucid și decorul desăvârșit de creator.

Unele poeme sunt parcă rostiri tăcute la margine de noapte sau de zi, un fel de tânguire fără ecou „*Atâta tristețe e în jur... / Arcușul viorii s-a rupt, / Bărbate, e chinul în vâltoarele apei / Orice ai face, nu mai crezut!*”.

Un alt mod despre cum putem înțelege „*iertare în fața morții*” și cum ne-a obișnuit cu metafore inspirate descoperim în poemul „*De fiecare dată*” că orice schimbare violentă ar putea fi considerată un păcat și pentru liniștirea sufletului are nevoie de iertare precum în versurile „*iertarea strugurelui rupt*” și „*iertare pentru uciderea de frunze și vânt*”.

Unele poeme au un final surprinzător și plin de înțelepciune și pe mine m-a trimis la spiritul ascetilor care și-au găsit sufletul departe de cele lumești „*Cerințele lummești sunt amăgirea oarbă, suspinele întrețin decorul*”.

Un alt lucru ce am descoperit, autoarea combină metafora cu anumite obiecte, care împreună produc

emoții, sentimente... În acest context mă refer la mesajul unei scrisori care aduce o veste tristă, deși codificat este amplificat prin introducerea unor obiecte menite să insufle, pentru o clipă, o durere sfâșietoare: „*Târziu am aflat, / Vântul o spintecase în două; / Nici un rând despre ce mai faci, / De sănătate sau boală, / Să întrebi ? / Sârma ruginită de la poartă / Leușteanul uscat / Cele două vetre, / Una unde îngerii se plimbau pe rouă // Nu spunea că mama murise / Și clopotul stătuse din bătaie*”.

În unele poeme apar unele mituri esențiale ale omenirii. Legătura dintre natură și om și aici dintre arbore și om se regăsesc în unele ritualuri religioase vechi și uitate. În poemul „*Deschide*” această dorință de contopire reprezintă o înțelegere că legea ce domină viața pe pământ este nașterea și moartea. Această legătură începe simplu „*deschide-ți inima copacule*” și ne arată câștigul acestei comuniuni „*Primește pasărea lângă tine / Colindul iernii care vine, / Să depăn poveștile, / Că numai tu, / Nu mă poți spune. / Chiar dacă securile / Vor lici la rădăcină, / Vom fi împreună / Tu și cu mine*”.

Ce metaforă puternică? „*larba are ochi de copil*” (**Nu ți-am vorbit până acum**). Așa începe unul din cele mai frumoase poeme și versurile arată cum natura și omul se bucură de nașterea unui nou suflet pe pământ. Cele două strofe sunt suficiente să-ți transmită o bucurie nedisimulată despre fiecare loc ideal din această lume unde se naște un copil.

(continuare în pag. 35)

Ghiță NAZARE

LA TRECEREA STELEI*

Polivalența scriitorului corodean Constantin Oancă relevă publicului larg un creator de excepție: poezie, eseu, critică literară, aforism, cugetare. Cu *La trecerea stelei*, Constantin Oancă, dascăl reputat, creator și interpret de muzică tradițională, intelectual rasat, meșteșugar de cuvinte, se apropie de cea de-a douăzecea carte pe care își pune semnătura. A debutat editorial cu 20 de ani în urmă cu un volum de aforisme, *Îngerul din singurătate*, continuând cu *Clipa cea repede*, volum apărut în anul 2005 și *Pod peste o cădere*, volum apărut în anul 2008, după care au urmat mai multe volume de poezie: *Elegie pentru o sută de violoncele*, *Înserare neterminată*, *Privit cu toate stelele*, *O corabie care nu mai sosește*, *Euridice și Cântec venit pe ape...* Adăugăm acestora cele trei volume de eseuri (*Lot*, 2014; *Și a fost o dimineață*, 2018; *Mihai Eminescu și Nichita Stănescu*, 2019), două volume de cronici literare, muzicale și eseuri (*Ochiul lui Homer*, vol.1, 2015; *Ochiul lui Homer*, vol. 2, 2017) și un volum de cugetări despre credință (*Muntele*, 2020).

Cartea *La trecerea stelei* este, practic, o chintesență a creației lui Constantin Oancă, în care autorul „adună...microeseuri, maxime și reflecții despre spectacolul ființial, despre artă, despre credință”, așa cum remarcă și prefațatorul volumului, reputatul scriitor Daniel Corbu. În acest sens, titlurile celor șapte secțiuni sunt semnificative: *Gânduri imediate*, *Conștiința numită Om*, *Poezie și muzică*, *Întâmplări seculare*, *Frumos și bun-gust*, *Mihai Eminescu și Nichita Stănescu*, *Cugetări despre Dumnezeu*.

Considerat „un adevărat manual de învățătură de mare naturalețe și magnetism” (Daniel Corbu) al autorului, volumul incită gândirea cititorului, stimulează meditația, oferă clișee de spiritualitate, zbaterea în căutarea nemuririi („Cea mai mare tragedie e că omul moare. Și mai ales fără să știe de ce”), adăpare din înțelepciunea filosofilor („Filosofia este creația oamenilor concepută ca necesitate de-a organiza gândirea, de-a înlănțui raționamentele bazate pe argumentație și pe relația dintre cauză și efect, de-ai stabili priorități, de-a răspunde, chiar, la întrebări fundamentale privind soarta omului și relația lui cu semenii ori cu divinitatea etc., ceea ce este foarte bine”). Unul dintre meritele scriitorului meditativ Constantin Oancă este că alternează spiritualitatea, înțelepciunea filosofică cu realitatea cotidiană dulce-amară.

Constantin Oancă este, înainte de toate, un cugetător. Sunt semnificative cugetările despre educație („E adevărat, oamenii sunt diferiți de la naștere în ce privește frumusețea, inteligența, talentul, sănătatea, însă cele ce-i fac să nu se deosebească sunt sensibilitatea și bunul gust, ceea ce le și asigură numele de *semeni*” sau „Că educația și cunoașterea

sunt azi în cădere liberă ne-o spune masiva gândire conspirativă. La urma urmei, e mai comod să accepți o falsă credință - iar o conspirație, asta e - decât să gândești. Aici se potrivește cuvântul pe care l-am mai spus în alt context și anume că dacă educația și cunoașterea costă, în schimb absența acestora ne costă”, despre nedreptate („De ce uneori vedem cum celor nedrepti le merge bine, iar celor drepti le merge rău?” sau „Viața aceasta este un mozaic de mici/mari nepotriviri/neînțelegeri între oameni care, din păcate, sunt așa de multe ori încât uneori nu le mai poți face față”), despre muzică și poezie („Muzica este o mare ființă rănită de moarte al cărei sânge se varsă spre iertarea păcatelor noastre estetice” sau „Că poezia noastră nu se mai citește! Dacă-i așa totul e înspre bine, deoarece suntem îndemnați să recurgem la planul de rezervă, acela de a face din viața noastră cea mai frumoasă carte de poezie”), despre Covid 19 („S-a afirmat și încă se mai afirmă, de către o parte dintre reprezentanții Bisericii Ortodoxe Române, că Sfânta Împărtășanie este cel mai bun vaccin împotriva Covid 19. Eu cred, am mai spus-o, că nu în asta stă apărarea noastră în fața unor pericole reale, ci în grăunțele de muștar al credinței cu care te apropii de sfântul potir”), despre bunul simț și bunul-gust („Două mari simțuri ne apără de amenințările inerente - mai ales cele interioare, între care prostia este cea mai mare: bunul simț și bunul gust. Ele sunt zestrea noastră ereditară, sunt ceea ce numim legea morală din noi. Neglijarea lor e un adevărat act de automutilare”), despre Eminescu și Nichita Stănescu („Vorbind despre Ziua lui Mihai Eminescu și a Culturii

(continuare în pag. 35)

Petronela APOEI

UN VULCAN FĂRĂ ZĂGAZURI

Pablo Neruda spunea: „Te iubesc fără să știu cum, sau de când, sau de unde. Te iubesc pur și simplu, fără complexități sau mândrie. Te iubesc pentru că nu știu altă cale.” și se pare că același lucru îl afirmă și poetul **Mihai Merticaru** în volumul de sonete „Brăul Afroditei”, apărut în 2020 pe spezele Editurii „Rafet” din Râmnicu Sărat, în urma unui concurs de manuscrise.

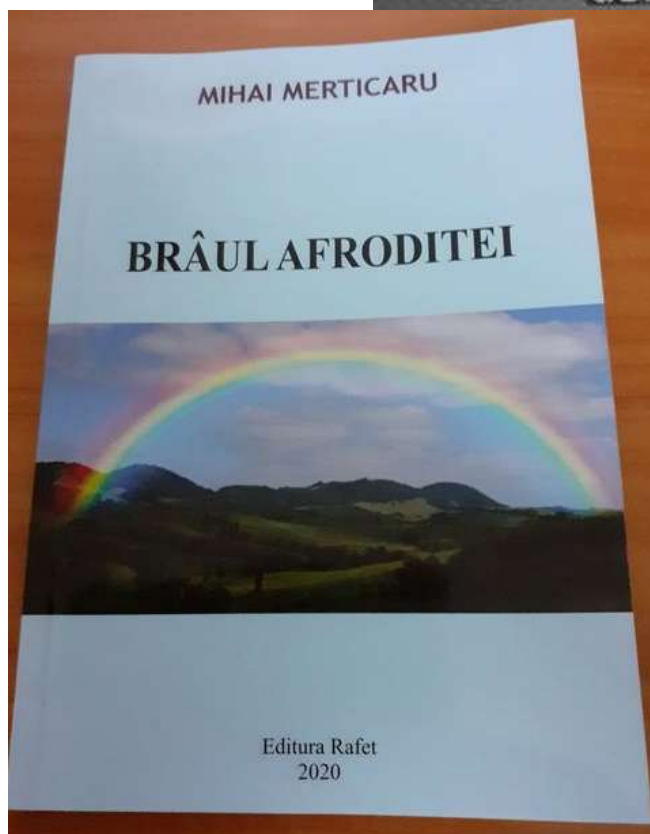
Pornind în forță lirică (sub auspiciile unor versuri ale lui Nichita Stănescu: „Vino tu, cu tine toată / ca să-ntruchipăm o roată / vino tu, fără de tine, ca să fii cu mine, minel!”) tematica iubirii țâșnește ca un vulcan fără zăgazuri, care pătrunde în fiecare părticică de suflet: „Nu poți trăi frumos fără iubire, / Nici să te bucuri, nici să zbori, / Nici să simți tumultul ce îți dă fiori / Și-ți luminează întreaga fire.” (Sonetul iubirii I).

Într-o lume în care iubirea a devenit ceva desuet, este cea mai mare realizare să descoperi iubirea, să o trăiești, să ființezi în ea și pentru ea. E poate un ideal, ceva pe care unii oameni nu știu a-l descoperi și trăi niciodată.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu.” (Ioan 1:1 – 14), iar de aici totul a pornit din dragostea lui Dumnezeu pentru oameni. Făcându-i după chipul și asemănarea Lui, i-a înzestrat cu Cuvânt, cu suflu de har divin și creație, ajutându-i către înălțarea prin iubire. Poate, poeziilor, Dumnezeu le-a dat mai multe daruri, inclusiv acela de a mișca suflete prin forța intrinsecă a poemului scris.

Cu sufletul prins în albastrul divin, Mihai Merticaru cuprinde în sufletul său o bogăție de sentimente, de emoții, vizând iubirea sub toate aspectele sale, pornind evident de la ideea creației și a Creatorului, dar care atinge și croirea propriului destin (pornit tot din iubire): „lubește toate ce te înconjoară / Și-i mângâiat de lumina solară, / Că Dumnezeu îți va întinde o scară! // Forțează clipa întâlnirii astrale, / Închină-i vieții fierbinți osanale, / Cioplește-ți prin stâncă propria-ți cale!”

Cu un număr de 78 de sonete aflate în două secțiuni: „Brăul Afroditei” și „Simfonia gărgăunilor”, volumul poartă un titlu interesant (care dă și subtitlul primei părți) și care semnifică cea mai frumoasă descompunere a apei sub lumina soarelui, curcubeul. Asocierea curcubeului (ce conține cele mai plăcute culori) cu Afrodita, zeița frumuseții, nu poate anunța decât o desăvârșire prin creație a sufletului plin de

frumos, suflet pe care nu se sfiește să-l deoaleze în fața cititorului.

Precedând mesajele poetice transmise, nu poți decât visa la ce e mai frumos în lume. Și ce e mai frumos decât iubirea? Nimic, iubirea e incomparabilă, ea nu se măsoară, nu se cântărește, e unică și desăvârșită. Fie că e vorba de iubirea față de Dumnezeu („Zidește-n mine inimă curată, / Cu-a Ta prezență vino și mă-mbată, / Să-mi fie clipa binecuvântată! // Preasfântă Treime, mă închin Ție, / Primește-mă-n a Ta împărăție, / Dar trupul lasă-mi-l în draga glie!” – Sonetul smereniei) de patrie („Pământ milenar, scumpă Românie, / Dospește sângele-n țărâna-ți sfântă, / Al inimi-mi arbore se frământă / Bine-mplântat în generoasa-ți glie! / ... / Coroană de regină maiestuoasă! / Nu doar un centenar pe frunte-ți dalbă, / Milenii sute să le porți în salbă!” – Sonetul României milenare) de satul românesc („Fărâmă de astru, satul vibrează / Plin de miresme și de pomi foșnitori, / Cu fructe coapte, rarissime comori, / Fiece clipă, altă ipostază.” – Sonetul satului românesc) poetul știe să așeze frânturi de suflet în fiecare vers.

Iubirea incandescentă are un loc aparte în poezia lui Mihai Merticaru. Este văzută în ipostaza serafică, îngerească a iubirii care are conotații divine, cuvântul provenind din spectrul liric al sferei înalte, dar care se interferează cu ipostaza telurică, pământescă a ființei umane (iubirea ardentă, pasiunea incontestabilă): „Seraficul tău chip m-ademenește / Cu ochi de foc, coapse mișcând agale, / Să mă închid în temnițele tale, / Să-mi ogoiești inima în clește, // Să-mi ceri apoi să înalț osanale, / Să intrăm amândoi într-o poveste, / Să mă supui la fel de fel de teste, / Să ardem de bună voie-n furnale. // Nu am voință să mă împotrivesc, / C-așa e datul, plânge dor după dor / Și

(continuare în pag. 35)

yin cu yang de când lumea se-ntregesc, // Nimic nu-i nelegitim ori nebunesc. / În orice anotimp și-n orice decor, / Sunt ferici dacă pot să te ador.” (Sonetul unui dat).

„Datul”, sortitul, predestinatul este un instrument al destinului, este acela hărăzit să întregească sfera iubirii, fără echivoc.

În sprijinul iubirii poetului se află muza, călăuzitoarea creației, scânteia ce aprinde focul: „Steluță dulce, fără de prihană, / Din ce constelație ai răsărit, / Lucire sedefie de mărgărit, / Visată, ispititoare Nirvană? // A ta blândețe-i ocean nețarmurit / Și virtutea, a templului coloană, / Cea făcătoare de minuni icoană, / Că întâlnirea noastră s-a nimerit. // Vrăjitu-m-a-ntruparea-ți adorată / Și te-am sorbit cu lăcomia-n priviri / Cum nu s-a mai întâmplat niciodată. // (Erai frumusețea întruchipată!) / Din îndepărtatele nemărginiri, / Mi te-a trimis Dumnezeu să mă inspire.” (Sonetul primei muze).

Femeia, iubita, cea care e și muză, perechea primordială, este văzută în mai multe ipostaze: iubita („Iubito, m-am gândit să-ți scriu un sonet, / Dar tu ești chiar a lui întruchipare, / Perfecțiunea-n față îmi apare, / Alături, armonie de menuet. // Obrazu-ți parcă e spumă de mare, / Lumina din ochi, culori pe șevalet, / Că Domnul este și pictor și poet, / Portretul tau asemănare n-are. // Ochii-ți rimează cu soare și lună, / Pletele galbene, grâne pe glie, / Buzele, cu aurora, consumă // Și inima în violină strună. / Povestea ta, o euharistie, / Întreaga-ți făptură, o poezie.” – Sonetul iubitei), silfida („Pe când mi-erai și înger, și mandală, / Erai și pod, și apă, și lumină, / Erai ispititoare și calină, / Eu debusolat, tu fără rivală.” – Sonetul unei silfide), fântână („În sufletul tău săpat-am fântână / Și am descoperit o apă vie, / Magie, muzică și poezie, / Posterității în veci să-i rămână” – Sonetul unei fântâni), zeie, e femeia prin excelență („Sonetul meu l-am închinat femeii, / Că asta-i prima, marea lui menire, / Să urce-n slavă clipa de iubire / Pe care au eternizat-o zeii.” – Sonetul iubirii II).

Orice atinge pana poetului se transformă în iubire („Ai fost zidită pentru nemurire, // Enigmele îți sunt marile averi. / Ocean de dorințe e-ntreaga-ți fire, / Tot ce atingi se preface în iubire.” – Sonetul iubirii III). Recurgând la motto-uri ale unor celebrități (Nichita, E. Dickinson, B. De Ventadour, Shakespeare, Omar Khayyam, Kant, Eminescu, R. Stanca) poetul le dezvoltă cu minuțiozitate ca să evidențeze frumusețea versului de iubire. Într-o lume imperfectă, perfecțiunea iubirii aduce lumina în sufletul celui care scrie, dar și în al celui care citește.

„Brăul Afroditei” înconjoară cercul iubirii, strângând în el cele mai curate sentimente omenești, iar poetul Mihai Mercicaru a știut să provoace iubirea către iubire, către înălțare.

„Numai dragostea noastră stă dreaptă / În bătaia vântului și așteaptă” spunea Radu Stanca, iar volumul acesta stă drept și așteaptă cititorii să-i descopere plenitudinea iubirii ce stă așezată cu minte și cuminte aici...

Înalță-te în Lumină, cititorule!

Poemul „O clipă” arată o altă față a durerii. În fiecare din noi adunăm dureri, clipe despre pierdere-părinților, copiilor,... Și cum această durere este reverberată în fiecare plecare o putem vedea în aceste versuri „Nu-mi rupe / Lacrima de gheață, / Că am așezat în ea / Morțile părinților, / Pe ale copiilor, / Inclusiv zborul rândunelelor, / Dar mai ales plecarea voastră. / De or bate clopote de aer, / În locul celor de aramă învechite / E semn că lacrima se face mare / Și a înghețat sub pleoapă / Alunecând pe iarbă, pe tăcute”.

Nu pot trece cu vederea abundența de metafore menite să-i scoată în evidență stilul poetic. Poemele sunt scrise cu o mare grijă de cuvânt și toate versurile până la urmă se leagă în fiecare poem, dar numai dacă cititorul are răbdarea să meargă prin labirintul de metafore. La un moment dat te trezești într-o cascadă de epitețe înlănțuite cu metafore și îți se deschide lumea proprie autoarei și asta ne arată cât de greu să fii acceptat de o femeie matură și conștientă de puterea ei și a versurilor sale.

O carte de poeme care m-a prins, dar recunosc că nu am putut să o citesc într-o singură zi. Erau zile când citeam maxim 2-3, dar în momentul când am ajuns la final am înțeles că aș putea scrie despre fiecare poem și unii ar înțelege că aș avea un interes. Așa că îi doresc succes din suflet și aștept și alte cărți!

Naționale am sentimentul că această zi e o zi fără timp” sau „Un poem numit NICHITA”).

Constantin Oancă își încheie volumul apoteotic, prezentându-ne un florilegiu de „Cugetări despre Dumnezeu”, din care vă prezentăm doar câteva, lăsându-vă plăcerea și interesul de a le savura în liniștea gândirii personale: *Frumusețea ne-a fost dată de Dumnezeu pentru a nu ne pierde de El; După ce l-a făcut om, Dumnezeu l-a așezat pe acesta în viața Lui; Dragostea este cel mai uman dintre sentimentele omului. Și dacă „Dumnezeu este dragoste”, asta înseamnă că noi suntem legați/atrași de El; Puterea lui Dumnezeu exercită o mare presiune asupra gândirii, determinându-ne să-l recunoaștem prezența în viața noastră și a lumii etc.*

Felicitări autorului și succes la lectură cititorilor!

*Constantin Oancă, *La trecerea stelei*, Editura PRINCEPS MULTIMEDIA, Iași, 2022

COMUNICAT DE PRESĂ

„Romeo și Julieta la Mizil”- ediția a XVI-a
Înscrieri pe www.romeojulietalamizil.ro

„- Sire, tot s-a făcut pentru alte orașe; pentru Mizil, nimic! Noi n-avem reședință de județ, n-avem tribunal, n-avem episcopie, n-avem regimentul 32, n-avem liceu, n-avem facultate de medicină, n-avem teatru național, n-avem pod peste Dunăre - n-avem nimic, nimic, sire!” (I.L. Caragiale, *O zi solemnă*)

Pentru Festivalul internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a XVI-a, înscrierile se fac până pe 20.12.2022 pe www.romeojulietalamizil.ro, unde este formularul de înscriere sau prin poștă, pe adresa: Bădicioiu Laurențiu, L.T. „Grigore Tocilescu”, str. N. Bălcescu, 111-113, Mizil, Prahova, cu mențiunea *Pentru Festivalul internațional „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a XVI-a*. Pe internet, materialele se trimit într-un document word denumit cu motto. Se va scrie cu TNR, font 11 și diacritice; fără sublinieri/intervenții. Prin poștă, materialele au motto pe plic. În plicul mare va fi altul închis, având scris pe el același motto. Se menționează numele, secțiunea, titlurile textelor, e-mailul, adresa, numărul de telefon, ocupația.

Festivalul are două secțiuni: una destinată adulților, cu două subsecțiuni: 1) **Epigramă**, la care se trimit patru epigrame, dintre care una are ca temă impusă **O zi solemnă*** (de I.L. Caragiale) 2) **Poezie**, la care se trimit trei poezii, dintre care una trebuie să aibă elemente de prozodie și cealaltă este destinată elevilor, având aceleași subsecțiuni și aceleași reguli. Pot participa tinerii români... de orice vârstă de pretutindeni (peste 14 ani)

*Epigramaștii se vor inspira din cunoscuta schiță caragialiană, care are ca temă orașul Mizil.

REGULI:

- 1.1. Oricine va înscrie un text ce nu-i aparține (sau conține părți copiate) va fi descalificat
- 1.2. Oricine va trimite un text/texte publicate/postate până la data afișării rezultatelor va fi descalificat
- 1.3. Oricine va trimite un text/texte cu care a participat la alte concursuri literare va fi descalificat
- 1.4. Organizatorii pot descalifica, fără preaviz, concurenții care nu dau dovadă de bun-simț, respect și decență
- 1.5. Organizatorii își declină responsabilitatea când un terț preia textele în vederea folosirii lor ulterioare
- 1.6. Organizatorii vor publica/posta ulterior textele participanților în antologia festivalului, pe site sau în alte materiale conexe festivalului fără a mai cere acordul participanților.

Premiile sunt de 4000 de lei la ambele secțiuni.

Clasamentul va fi publicat pe

www.romeojulietalamizil.ro

în perioada 24-25 ianuarie 2023.

Festivalul este susținut de Fundația Culturală „Romeo și Julieta la Mizil”, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Prahova, Consiliul Județean Prahova, Primăria Mizil și Consiliul Local.

La festival au fost prezenți: Solomon Marcus, Mircea Ionescu Quintus, Ioan Aurel Pop, Ștefan Cazimir, Nicolae Dabija, Mihai Cimpoi, Valeriu Matei, Vasile Tărățeanu, Arcadie Suceveanu, Dan C. Mihăilescu, Teodor Baconschi, Alexandru Mironov, Daniel Cristea-Enache, Corneliu Leu, Lucia Olaru Nenati, Mircea Dinescu, George Corbu, Dan C. Lupescu, George Stanca.

Parteneri media: Radio România Actualități, Agerpres, TVR, Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România, Literatura de azi, Epigrama, CD Press, Terra Magazin, Buc Press, Gazeta de Herța, Ziarul Prahova, Prahova TV, Linia întâi, Ziarul de Vrancea, Făclia, Leviathan, Vatra veche, Radio Prahova, Bună ziua, Iași!, Radio Cernăuți, BucPress, Telegrama, Incisiv de Prahova, La Punkt, Jurnalul Bucureștiiului, Satiricon de Cluj, Gazeta de Chișinău, Diez, Gazeta Oltului.

Coordonatori: Laurențiu Alexandru Bădicioiu, Victor Minea, Claudiu Remus Minea și Cristiana Daniela Bădicioiu.

ÎNSCRIEREA ÎN CONCURS E DOVADA ACCEPTĂRII REGULAMENTULUI ȘI OBLIGATIVITATEA RESPECTĂRII LUI!

FUNDAȚIA CULTURALĂ „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”

PARTENERI PRINCIPALI

ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ

BU A IVA, 0223 0202

LA FESTIVAL, POT PARTICIPA ROMÂNII DE PRECUM ȘI STRĂINII

Înscrieri pe: 20.12.2022-20.12.2022
pe www.romeojulietalamizil.ro
PREMIEREA: 24.01.2023, 9:00

PREMII ÎN VALOARE DE 4000 DE LEI

NARILE PREMIU „GEORGE BANETH” LA POEZIE ȘI UNUL DE „LITERATURA DE AZI”

COORDONATORI: PROIECTULUI LAURENȚIU BĂDICIOIU, VICTOR MINEA, CLAUDIU MINEA, CRISTIANA BĂDICIOIU

Bogdana BACIU

Lună plină

„O dată ce ai ales speranța, totul este posibil”
Christopher Reeve

Sirenele au început să sune ascuțit. Se înseamnă și oamenii nu mai au voie afară. Trebuie să intre în casele lor și să stea acolo până la răsăritul soarelui. Este recomandarea fermă a glasului ce se aude prin megafonele poziționate la fiecare colț de stradă. Cei care au rămas afară, nu au mai fost văzuți niciodată.

Totul este cenușiu. De când pământul a fost cucerit de animalele acelea ciudate, nimic nu mai este cum a fost odată. Drone uriașe urmăresc toată planeta. Nu mai sunt foarte mulți supraviețuitori. Straniile animale nu apar în timpul zilei. Lumina soarelui nu le face bine. Soldații au omorât câteva exemplare. Au avut noroc. Erau bolnave și fuseseră lăsate în urmă de cei asemenea lor. Sunt asemănătoare cărțițelor, comunică prin telepatie, umblă în haite, sunt uriașe și nimic nu le străpunge pielea groasă ca o platoșă de fier. Au apărut din apă, dar s-au adaptat repede și pe uscat. Oamenii sunt de vină pentru apariția lor. Toate rezervele de petrol și de gaze fiind secate, aceștia au forat mările și oceanele. Nimeni nu și-a asumat responsabilitatea pentru ceea ce a urmat.

La început erau mici animăluțe, dar, în contact cu aerul poluat de la suprafața pământului, au început să crească foarte mult. Au apărut de nicăieri, au distrus totul în calea lor, s-au înmulțit peste măsură și nimeni nu le stă în cale. Au un auz extraordinar de fin, de aceea adulții și copiii stau liniștiți, în tăcere, noaptea. Copiii... Cei ce au rămas au fost ascunși într-o clădire foarte bine păzită. Nu văd soarele prea mult timp. Sunt palizi și tăcuți. Ziua, pe un ecran uriaș, într-o sală special amenajată, sunt proiectate filme documentare care prezintă pământul și viața din-nainte de dezastru. Uneori, un bătrân ce nu poate să ajute pe adulții în putere, le spune câte o poveste de noapte bună.

Pete este un băiețel mic și plin cu pistrii pe fața-i slabă. Lui îi plac poveștile. A văzut un documentar despre o bibliotecă. Se pare că aici sunt strânse toate poveștile din lume. Ce păcat, nu știe să scrie și să citească. A găsit, într-o zi, un creion cu mină neagră, tocită. A încercat să deseneze pe caldarâm câteva litere pe care le văzuse pe un ziar vechi, mototolit și îngălbenit de timp. Nu a ieșit nimic extraordinar din toată strădania lui. Ceilalți copii chiar au făcut haz de el. I-au dat numele de Pete Scriitorul. Nu s-a supărat, mai ales că a auzit pe un soldat, ce merge într-un scaun cu rotile, povestind despre acel loc, despre Bibliotecă. Soldatul își pierduse, acolo, picioarele. Aproape i le mâncase un monstru, dar fusese salvat de camarazii săi. Supraviețuise, povestea oamenilor prin ce trecuse, iar copiilor le spunea povești.

Lui Pete îi plăcea să asculte povestea lui Colț Alb. I-ar fi plăcut să aibă un câine lup cu care să se joace, dar câinii dispăruseră demult. Luptaseră în prima linie alături de oameni și nu mai supraviețuise niciunul sau așa vorbea lumea.

...Biblioteca. Ar fi mers acolo, dar era slab și bolnăvicios. Lumea se uita cu milă la el. Nu avea prieteni printre ceilalți copii. Ideea de a găsi acel loc plin cu

povești era din ce în ce mai vie în mintea lui de copil, așa că a hotărât să plece și să îl găsească. Nici nu și-a pus problema că o să dea greș.

Într-o dimineață, după micul dejun, cand nimeni nu era atent la el și de ce ar fi fost, s-a strecurat neobservat afară și, fără să știe unde trebuie să se ducă, s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de locul sigur ce-i fusese până atunci casă.

Știa că trebuie să se ferească de locurile întunecate, de oameni să nu-l întorcă din drum și de monștrii nopții. A mers foarte mult. Soarele se pregătea să apună, sirenele începuseră să sune de câteva minute bune. Trebuia să se ascundă, dar unde?

A văzut o căsuță mică, unde stătuse cândva un paznic de parcare. A intrat în ea și s-a făcut mic, mic. Încerca să nu respire deloc. Era deja noapte. Îi era și foame. Mațele începuseră să îi ghiorțâie din ce în ce mai tare. Deodată, a înlemnit de spaimă. Ceva mare dădea ocol micii lui ascunzător. Inima îi bătea, din ce în ce mai tare, gata să îi sară din piept. Burta plângea de foame, tare. Sunete stranii se auzeau în jurul lui și ceva sau cineva a început să împingă în pereții subțiri ai căsuței încet, apoi din ce în ce mai puternic. Când a crezut că nu mai are scăpare, lacrimile îi inundaseră ochii și spunea, în gând, singura rugăciune pe care și-o amintea, a auzit un mârâit înspăimântător urmat de zarvă, luptă, scâncete și... liniște.

Luna mare și rotundă ca un disc de aur alb lumina din ce în ce mai tare, un urlat puternic înălțându-se drept mulțumire. Pete a stat nemișcat până a auzit apropiindu-se șenile. A ieșit tremurând din ascunzătoare. Trei monștrii zăceau cu gâturile sfârțecate.

Din brațele soldatului ce îl ducea spre un tanc, a văzut pe zidul luminat de lună umbra uriașă a unui câine, poate lup. Credea că un are prieteni și a fost mirat să vadă atât de multă lume îngrijorată pentru el.

Când lucrurile s-au mai liniștit, cineva i-a ascultat dorința și, după multe zile de căutare, au găsit biblioteca. Cărțile din bibliotecă au fost mutate și sunt în siguranță. Acum oamenii din mica lui lume îl priveau altfel, cu alți ochi. Nu a mai râs nimeni de el. Cărțile vechi, prăfuite, au fost curățate și puse cu grijă la loc sigur. Copertile, pozele, poveștile au cucerit pe toată lumea, copii și adulți, care, încetul cu încetul, au început să le descifreze tainele.

Cuvinte magice l-au condus pe Pete și pe ceilalți copii prin labirintul informației. Timpul a trecut. Pete este soldat. Da, chiar el. Este puternic. Merge în misiunile cele mai periculoase. A căutat mulți ani pe cel ce l-a ajutat atunci când era copil. Uneori, când este lună plină, i se pare că aude un urlat puternic și victorios de... câine.

Eugen ONISCU

INIMA STRĂINULUI

Nuvelă-foileton (12)

Se auzi din nou o bătaie în ușa.

– Aștepți pe cineva?

– Nu.

Eusebiu se ridică de pe pat și deschise ușa. Rămase surprins pentru că în fața ușii era Marcu.

– Salut Eusebiu, pentru că nu îmi răspunzi la apelurile telefonice și nici la mesaje m-am decis să te vizitez.

– Bine ai venit, intră te rog.

– Dar văd că ai musafiri dacă te deranjez mă retrag, spuse Marcu.

– Nu rămâi, el este Fabian.

Marcu se apropie de Fabian îi întinse mâna și făcură cunoștință. Apoi se așeză pe scaunul liber de lângă masă.

– El este fratele soției mele un om deosebit.

– Mă bucur de cunoștință, zise Fabian.

– Am fost în ultimul timp loviți de o tragedie, dar trebuie să ne ridicăm și să ne suportăm suferințele cu demnitate, zise Marcu.

– Pentru tine poate este mai ușor Marcu, dar eu nu pot face așa ceva pentru că sunt distrus total în urma pierderii Seforei...

– Marcu are dreptate, tu trebuie să te ridici și să-ți porți crucea cu demnitate, întări Fabian cele spuse de Marcu.

– Eu trăiam atât de fericit alături de Sefora, acele luni cât am fost căsătorit cu ea a fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Apoi inițiat de Marcu și cu ajutorul ei începusem să-L cunosc pe Dumnezeu și totul în viața mea era atât de înălțător! Și deodată toată acea tragedie ce m-a lovit spulberându-mi întreaga mea fericire. Iar acum am ajuns un om suferind care și-a pierdut credința în Dumnezeu, și mai mult de atât m-am răzvrătit împotriva Sa. Și mă tot întreb: De ce a îngăduit El o astfel de catastrofă în viața mea?

– Sefora era cu doi ani mai mică ca mine, de mici am crescut împreună, nu am fost decât doi copii la părinții noștri care acum sunt distruși de moartea ei. Băiatul ei de asemenea m-a întrebat de ce a permis Dumnezeu acest lucru, am căutat să-l liniștesc cum am putut. Pe de altă parte deși inima îmi este îndurerată a trebuit să mă ridic și să trăiesc pentru că am familie, o soție și doi copii ce au nevoie de mine. Dincolo de orice tragedie, viața merge înainte chiar dacă acum nu pot înțelege în totalitate și explica de ce Dumnezeu a îngăduit o astfel de nenorocire! Dar știu un lucru, că în viețile celor ce ÎL urmează pe Dumnezeu orice pe acest pământ se termină rău, în eternitate se va schimba în bine. De aceea Eusebiu pentru că ai ajuns într-o criză dramatică, te îndemn să citești cartea lui Iov, pentru că doar așa vei putea înțelege câte ceva și vei putea depăși acest

moment greu pentru tine. Ar fi minunat să ajungi să spui ca Iov după ce și-a pierdut copiii, averea, sănătatea, cuvintele sale sunt consemnate în Iov în 1-21: “Gol am ieșit din pântecul mamei mele, și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat și Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului!” Așa că nu te lăsa biruit de durere, ci ridică-te și caută să te împrietenești din nou cu Dumnezeu, zise Marcu.

– Frumos îndemn care vine din partea unui om ce suferă și el. Dar spune-mi, tu ești predicator sau ai studiat teologia? Întrebă Fabian.

– Nu sunt decât un om simplu fără studii superioare, de meserie sunt electrician, dar am crescut într-o familie unde de mic copil mi s-a dat o educație religioasă, și astfel am putut să cunosc Sfintele Scripturi încă de pe când eram un copil. Iar întreaga mea viață mi-am dedicat-o cunoașterii lui Dumnezeu și propovăduirii Evangheliei, zise Marcu.

– Ești un om interesant, cred că ai un mare rol în societate și Dumnezeu te folosește pentru ai ajuta pe oameni din punct de vedere spiritual. Însă revenind la tine Eusebiu cred că ar trebui să te ridici și să accepți că viața înseamnă și tragedii uneori, doar ți-am mai spus că și eu mi-am pierdut prima soție și a trebuit să lupt și să mă chinui ca să îmi pot crește fetița. Apoi m-am recăsătorit și am mai avut încă două fete, iar când fetele mele erau destul de mari nevasta mea m-a părăsit și a plecat cu un alt bărbat, de atunci trăiesc singur. Trăiam fericit alături de fetele mele și nepoți dar m-au alungat ginerii pe motiv că sunt nebun. Și totuși nu mă las cuprins de descurajare ci caut să mă bucur de viață. Așa că nici tu Eusebiu nu ar trebui să te lași îngenunchat de tragedia care te-a lovit ci privește soarele și spune: „Ce frumos răsare și luminează natura, și cât de frumos este tot ce a creat Dumnezeu!” Numai pentru a contempla un astfel de tablou merită să trăiești, și să simți toată mireasma asta de septembrie ce îți dă o dorință enormă de viață. De aceea îți spun trăiește omule, caută să te ridici pentru ce să lași ca durerea să te doboare? spuse Fabian.

Eusebiu tăcea, Marcu întrebă:

– De ce ești considerat de ai tăi ca nebun?

– Este o poveste cam lungă, dar am să încerc căutând să nu mă lungesc prea mult să vă spun și vouă cum a început totul, deși înainte ca tu să vii lui Eusebiu i-am mai spus câte ceva. În România am lucrat ca funcționar la o instituție oarecare, nu are acum importanță să intru în detalii despre asta. După ce fetele mele toate trei au emigrat în Germania și sau stabilit aici la Berlin, locuiesc toate trei pe aceeași scară de bloc. Eu am decis să-mi las casa în grija unei rude și să vin și eu în Germania. Așa că am lucrat în jur de zece ani până m-am pensionat ca administrator la o școală, iar în ultimii ani am locuit la fata mea mai mare. Totul a fost destul de bine și mai ales nepoții mei erau toată desfătarea mea pentru că toate fetele mele, au copii. Totul a fost foarte bine, deși mai apăreau unele reproșuri din partea ginerilor că prea îi învăț pe copii lucruri religioase. Îmi reproșau că acum

(continuare în pag. 39)

sunt alte vremuri și nu prea mai are rost să le spun copiilor astfel de lucruri. Însă fetele mele mă apărau și copiii erau atrași de mine. Până ce a izbucnit tot episodul numit corona-virus, și când am văzut câtă manipulare se exercita asupra oamenilor și apoi și vaccinul ce a apărut, și care este experimental și nu face decât să slujească unui scop foarte meschin, mai târziu ceea ce s-a întâmplat cu Sefora se va întâmpla cu toți cei ce l-au făcut. Mă cuprinde jalea când mă gândesc la oameni, pentru că viața fiecărui om are și ceva frumos, și fiecare om vrea să fie fericit și să trăiască. Iar acești nenorociți ce stau în buncărele lor de lux au hotărât în sfaturile lor sinistre că populația lumii trebuie să fie redusă pentru că suntem prea mulți și distrugem planeta, și de aici tot dezastrul ce a început cu viruși și vaccinuri. Oamenii de știință spun că dacă o ducem tot așa cu consumul și producția excesivă de azi poluând atmosfera, în anul 2050 totul se va năruși și vom avea parte de un colaps al planetei. Și atunci au făcut acest plan cu un virus creat în laborator care să necesite un vaccin care în termen de cinci ani să aibă efecte secundare groaznice, și așa vor reduce populația la numărul pe care ei și-l doresc. Nu vedeți că peste tot se spune că oamenii trebuie să fie vaccinați undeva la șaptezeci la sută, pentru că astfel vom avea imunitate de turmă și terminăm cu pandemia. La ora actuală sunt țări ce au terminat cu pandemia, mă refer la Norvegia, Suedia, dar asta ei spun de moment, până vine următorul val. Apoi ce este straniu cu acest virus este faptul că apare la anumite perioade și apoi dispare, vara de exemplu aproape că nu mai există iar la sezonul rece apare din nou. Ni s-a dat explicația că în mod accidental a fost scăpat dintr-un laborator, dar eu nu am auzit ca cineva să spună din care laborator și să ne arate responsabilii, ce într-o astfel de situație ar trebui sancționați. Apoi dacă există astfel de laboratoare de unde ies viruși, dacă a ieșit unul cine ne garantează că nu vor mai ieși și alți viruși scăpați în mod intenționat sau neintenționat. Iar dacă suntem prea mulți și distrugem planeta, oare nu se putea ca pe baza informației corecte și a educației să fim îndrumați să nu mai consumăm excesiv și să se ajungă chiar și l-a planificare familială? Deși în 2015 i-au adus pe sirienii cu care au umplut Germania pe motiv că nu au destui oameni, în special tineri! Dar totul trebuia început cu ani în urmă, acum spun ei este prea târziu și planeta trebuie să fie salvată iar oamenii terminați prin intermediul unor seruri experimentale. Iar cei ce vor rămâne vor fi organizați într-un stat globalist în care totul va fi comun și nimeni în afara conducătorilor nu va mai poseda nimic. Familiile vor fi destrămate, copiii luați de stat și educați, dar ni se spune că în tot acest turn Babel vom fi fericiți! Pentru că vom avea energie verde și vom mânca la mese comune și totul se va face doar pentru binele nostru. Ei bine, toate aceste lucruri le-am spus alor mei și a început dezastrul, în mod special bărbatul fetei mele mai mari s-a supărat și i-a instigat și pe ceilalți doi gineri împotriva mea. Acuzațiile lui se bazează pe faptul că îi învăț pe copii lucruri oribile și că lumea viitorului nu va fi nicidecum așa cum eu în mod eronat am înțeles-o. Ștefan se numește bărbatul fetei mele mai mari, și este o matahală de om pe care l-am ajutat mult, acum lucrează ca administrator la școala unde eu am lucrat. La un moment dat i-a spus

fetei mele: "Ori taică-tu și ideile lui conspiraționiste ori noi" adică el și copiii. Iar eu m-am simțit și am plecat și fata mea a tăcut atât de straniu. Băiatul cel mai mare al fetei mele ce are șaptesprezece ani m-a întrebat despre teoriile conspiraționiste pentru că citise ceva pe internet și așa am ajuns să-i împărtășesc și lui și celorlalți nepoți tot ce am înțeles din planurile malefice ale oculte. De aceea mă socotesc ei acum nebun. Am voie de două ori pe lună să-mi vizitez fetele și nepoții, doar sub supravegherea unuia dintre ginerii mei și nu trebuie să vorbesc „prostii” că mă dau afară. Ștefan a făcut toate aceste reguli, însă eu cu fetele mele și unii dintre nepoți mă întâlnesc mai des, mai ales cu fata mea mai mare. Deci în linii mari v-am istorisit toată drama mea. Iar acum doresc să te întreb pe tine Marcu, ce crezi despre aceste teorii conspiraționiste și despre vaccinuri?

– În mare parte am înțeles povestea vieții tale care mi se pare destul de dramatică! Revenind la vaccinuri, săptămâna asta marcat fiind de tragedia cu Sefora am vorbit cu doi medici care sunt și creștini autentici. Primul medic cu care am vorbit este pro vaccin și mi-a explicat cu lux de amănunte precum că aceste vaccinuri sunt o inovație în domeniul științei medicale și sunt foarte utile pentru ca oamenii care se infectează să nu facă o formă gravă și să nu moară de covid. Mi-a explicat cu lux de amănunte precum că aceste vaccinuri se bazează pe un mesager și acționează într-un mod benefic asupra sistemului nostru imunitar protejându-ne de boală și dacă nu produce imediat efecte secundare cu cât trece mai mult timp după ce un om și-a făcut vaccinul șansele sunt foarte mici pentru ca să mai apară efecte secundare. Iar după spusele lui acceptând riscul ca aceste vaccinuri să producă și situații neplăcute ca în cazul Seforei, pentru binele comun și pentru salvarea multor vieți trebuie să utilizăm aceste vaccinuri. Celălalt medic însă a fost foarte critic, în primul rând mi-a spus că toată această impunere a vaccinării și a faptului că fără certificatul verde oamenii nu își pot desfășura în mod normal viața în societate, nu este altceva decât o dictatură sanitară fără egal în istoria omenirii. Orice om trebuie ca în fața unui act medical precum este vaccinarea, trebuie lăsat liber să aleagă dacă dorește să-și facă vaccinul sau nu. Apoi mai sunt și tratamentele alternative care sunt foarte eficiente și ar trebui folosite. Dar la mijloc este o afacere colosală, pentru că după cum se preconizează din șase în șase luni se vor repeta aceste vaccinuri, atunci pentru cei ce îl produc este o ocazie uriașă de a se îmbogăți. Și pentru că sunt mulți bani la mijloc au căpătat sprijinul politicienilor ce colaborează cu marii producători de vaccinuri, acceptând contracte aberante pentru furnizarea vaccinurilor. Deci tot ce vă spun sunt cuvintele celui de-al doilea medic, printre altele el mi-a mai spus că toate vaccinurile pentru virusul Covid-19 sunt produse și testate cu linii celulare care au provenit de la feți avortați, și sunt în realitate niște modificatori genetici. Iar pentru un om cu o conștiință moral-creștină nu ar trebui

(continuare în pag. 40)

(urmare din pag. 39)

acceptate și nicidecum făcute. Un alt lucru pe care l-a spus și care m-a cutremurat, este faptul că pe termen lung efectele secundare nu se cunosc. Așa că eu sunt foarte nedumerit și spun că lumea medicală la ora actuală se împarte în două tabere, iar noi oamenii simpli suntem la mijloc și nu știm ce să facem. Eu nu sunt vaccinat și nu mă voi vaccina din motive religioase, și cred că am dreptul să decid ce anume să intru în corpul meu și ce nu.

– Da, dar te vor obliga pentru că vor aduce în așa fel lucrurile să nu mai putem trăi fără certificatul verde și atunci dacă nu ești vaccinat te vor interna în lagăre pentru reeducare. În lumea lor nouă pe care de pe acum au început să o făurească nu vor intra cei rebeli, spuse Fabian.

– Am mai auzit aceste idei și știu că se dorește implementarea neo-marxismului în lume, însă statul globalist va eșua și nu se va ajunge la implementarea noii ordini mondiale. Eu cred că o nouă lume sau o nouă împărăție va veni după cum a profetizat profetul Daniel și aceasta va fi împărăția lui Mesia cea descrisă în Scripturi ca împărăția slavei. Iată de ce eu la acest capitol am speranță, pentru că nu răul va triumfa în lumea noastră, ci împărăția lui Mesia ce se va instaura pe pământ. Bineînțeles după cum ne spun Scripturile pe un pământ nou recreat de Iisus, sub un cer nou în care nu vor mai exista răutate, durere, și moarte. Și tot ce aici s-a terminat în durere și într-o aparentă înfrângere, acolo se va continua în triumf! Pentru că va exista o înviere a celor morți în Hristos, și așa Eusebiu vei putea să te întâlnești din nou cu Sefora. Asta este viziunea mea despre viitor, și chiar dacă acum se pare că răul triumfă este doar un triumf aparent al răului, victoria finală va fi a împărăției mesianice ce se va instaura pe pământ și toate fascinantele promisiuni din Biblie despre noul pământ, se vor îndeplini pentru că Dumnezeu are capacitatea să le îplinească. Nici Satana și nici agenții lui nu se vor putea împotrivi puterii și maiestății lui Dumnezeu.

– Sunt lucruri foarte interesante cele pe care tu le spui. Dar am și eu o întrebare: Care va fi conflictul final dintre Dumnezeu și Satana, în ce va consta? Pentru că bănuiesc că Diavolul va căuta să-i înșele pe oameni privându-i de mântuire. Și încă o întrebare: Cum ar trebui astăzi să trăim, și care este partea noastră pentru a beneficia de împărăția mesianică de care atât de frumos ne-ai vorbit? Pentru că îți mărturisesc, nu sunt un bun cunoscător al Sfințelor Scripturi precum tu, deși cred în Dumnezeu și am simțit cum în situații grele Dumnezeu m-a ajutat să trec peste greutăți. Mai mult de atât după cum v-am spus și de nepoții mei i-am învățat să aibă respect față de lucrurile sfinte. De aceea te rog să-mi răspunzi la întrebările mele pentru că discernământul meu de om greu încercat îmi spune că tu Marcu porți cu tine cuvintele Eternului Dumnezeu. Și ai un rol minunat între oameni, acela de a le împărtăși vestea bună a mântuirii. Deci te ascult cu luare aminte.

Fabian se opri și privi spre Marcu, Eusebiu își ridică și el privirea spre Marcu. Toată acea discuție începuse să-l învioreze puțin și simțea că Marcu avea să le spună lucruri importante.

Marcu se gândi puțin apoi spuse:

– Am să răspund prima dată la cea de-a doua între-

bare, urmând ca apoi să răspund și la prima. De la început țin să menționez că eu nu monopolizez adevărul și că tot ce eu propovăduiesc puteți verifica pe baza Sfințelor Scripturi dacă este adevărat sau nu. Am certitudinea că potrivit făgăduinței evanghelice, că acolo unde doi sau trei sunt adunați în numele lui Iisus, El este prezent prin harul Său, așa că nici noi nu suntem singuri în această seară. Am să încep prin a vă citi din Biblia ce o am pe telefonul mobil, câteva versete din cartea Evrei 11: 13-16: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeu lor, căci le-a pregătit o cetate.”

După ce citi versetele biblice Marcu făcu o mică pauză și puse telefonul său mobil pe masă, apoi continuă:

– De aici se desprinde o categorie de oameni ce au trăit ca străini și călători pe acest pământ, așteptând și sperând că într-o zi vor pași pe străzile noului Ierusalim, orașul pregătit de Dumnezeu tuturor celor mântuiți. Acest statut de străini și călători spre patria cerească implică în primul rând o umblare cu Dumnezeu, adică trăind cu inima plină de harul Său și urmând învățăturile lui Iisus din predica de pe muntele fericirilor. A fi străin și călător implică faptul că avem o dublă cetățenie, cea pământească și cea cerească pe care am dobândit-o în urma unirii cu Hristos. A fi cetățean al patriei cerești înseamnă a te lăsa astăzi educat de Dumnezeu, ce dorește să ne educe prin harul Său pentru a putea trăi în lumea celor mântuiți. Noi nu cunoaștem decât lumea noastră plină de păcate și răutate, dar prin intermediul Sfințelor Scripturi ni se deschide perspectiva unei lumi mai bune în care va fi un triumf suprem al bineului și care va fi condusă după principiul iubirii care se jertfește pentru binele tuturor. Iisus ne-a demonstrat la cruce cum este această iubire. Mai ales în momentul când a fost răstignit între doi tâlhari și în timp ce tâlharii se zbăteau în mâinile soldaților romani ce voiau să-i răstignească, El și-a întins mâinile și a spus: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!” Acolo pe crucea Golgotei a strălucit cel mai mult caracterul lui Dumnezeu și universul întreg a înțeles că acuzațiile Satanei erau false. Dumnezeu a învins în cadrul marii lupte în primul rând prin iubire.

– Foarte interesant ceea ce spui, mă pui serios pe gânduri, zise Fabian.

– În ceea ce privește răspunsul la prima întrebare despre conflictul final și care va fi apogeul luptei dintre Hristos și Satana iată ce cred eu: Ultima bătălie pe care cartea Apocalipsa o descrie va fi de natură spirituală și va avea în centru închinarea. Față în față în acest conflict vor fi închinătorii în duh și adevăr ce se vor închina lui Dumnezeu cu închinătorii fiarei. Se va forma o alianță foarte ciudată între papalitate

(continuare în pag. 41)

și toate celelalte religii, la această alianță va participa și o parte a protestanților ce din punct de vedere spiritual vor fi înșelați. Deja în Dubai se lucrează la un proiect al unirii marilor religii ce se numește chrislam, unde aparent totul se realizează pentru binele omenirii. Iar Antihristul va ieși dintr-o astfel de alianță și va impune o închinare falsă, înrobindu-i și îndepărtându-i pe oameni de izvorul vieții care este Hristos. Cu siguranță că și marile puteri ale lumii vor intra într-o astfel de alianță politică-religioasă pentru a domina masele. Înaintea acelor timpuri va fi o mare criză economică, însă Dumnezeu nu îi va lăsa pe oameni în necunoștință, ci va avea loc o amplă predicare a Evangheliei veșnice pentru ca oamenii să fie mântuiți. Și dacă ne uităm și astăzi la ceea ce se întâmplă în lume ne dăm seama că prin intermediul internetului și a televiziunilor creștine Evanghelia se predică cu putere. Oamenii vor fi avertizați să nu primească semnul fiarei ce va avea de-a face cu închinarea, sau mai bine zis înrolarea oamenilor într-un sistem fals de închinare pentru a fi îndepărtați de Dumnezeu. Dar pentru ca voi să înțelegeți mai mult despre aceste lucruri trebuie să studiați cartea Apocalipsa. Sau dacă doriți, de curând am început cu un grup de oameni un studiu aprofundat al cărții Apocalipsa la care vă invit să participați pentru a descoperi împreună tot ceea ce Dumnezeu dorește să știm despre acest teribil conflict dintre Hristos și Satana.

– Pe mine personal mă interesează să cunosc mai mult despre acest conflict final, spse uimit Fabian.

– Mă bucură faptul că doreți să cunoști mai mult, o bună panoramă a acestor evenimente o găsești și în Evanghelia după Matei capitolul 24. Iar acum doresc să vă citesc despre minunatele promisiuni ale lui Dumnezeu din Apocalipsa 21: 1-3; unde ni se vorbește despre Noul Ierusalim, orașul construit de Dumnezeu pentru toți cei ce-L iubesc și au așteptat mântuirea Sa. „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeuul lor.” Vestea bună este că oricât de grozave vor fi ultimele evenimente finale acele timpuri vor fi scurtate din pricina celor aleși și Noul Ierusalim într-un moment anume al istoriei mântuirii se va coborî și Dumnezeu va locui cu oamenii pentru vecie. Este atât de minunat acest lucru încât nu pot decât să mă minunez de lucrurile minunate pe care le va face Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Istoria suferinței și a păcatului se va termina, iar noua lume nu va fi cea plănuită de neomarxiști ci cea promisă de Dumnezeu patriarhilor și nouă astăzi. Gândul la frumusețea Noului Ierusalim ar trebui să ne animeze să răbdăm totul până la capăt și să nu cădem de oboseală în sufletele noastre. Chiar dacă încercările sunt grele după cum am pățit acum eu și Eusebiu, să avem speranță în Hristos care va face toate lucrurile noi și minunate.

– Da, este minunat tot ceea ce spui! Mai ales pentru un bătrân ca mine, și îți spun că doresc să particip la întâlnirile voastre unde se dezbate astfel de lucruri spiri-

tuale, spuse cu înflăcărare Fabian.

– Te așteptăm cu bucurie, îi răspunse Marcu.

Discuția din acea seară mai continuă ceva timp. Marcu încercă pe cât fu posibil să-l mai întărească și încurajeze pe Eusebiu, mai ales insistă pe ideea că chiar dacă Eusebiu se răzvrătise împotriva lui Dumnezeu din cauza tragediei prin care trecuse era bine să se împacă din nou cu Dumnezeu. Apoi la unele întrebări ale lui Fabian fu nevoit să le citească întreg capitolul 21 din Apocalipsa și să le explice mai pe larg despre minunatul oraș și mântuirea oferită în dar de Dumnezeu oamenilor.

(Va urma)

Aurel SCARLAT

Biserica

Biserica stă impasibilă,
Nu și-a pierdut enoriașii.
Natura intangibilă
Spre ea le-ndrumă pașii.

Discul

Discul de foc, neostenit,
Udă cu ploi termale
Globul lui Atlas, răstignit
Pe umerele sale.

Lauda

“Lauda de sine nu miroase-a bine”,
Spune proverbul românesc,
Biblică interpretare
Pentru cei ce se slujesc.

Pădurarul

Pădurarul birocrat
Are funcție profitabilă,
Îi vin bani automat
Pe cale... contabilă.

BOEMA

apler

www.boema.inforapart.ro